Regula

înt

TAWNA FENSKE

Regula celor două întâlniri

Original*: The Two-Date Rule* (2020)

Traducere din limba engleză de Anca Mihăilescu

EDITURA LITERA

Bucureşti, 2021

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro / lirabooks.ro

ISBN EPUB 978-606-33-8437-0

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea ISBN 978-606-33-8310-6

TAWNA FENSKE

Regula celor două întâlniri

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Pentru oricine răspunde la „Ce tricou grozav!” cu „Mulțumesc, l-am luat de la second-hand cu un dolar”. Voi sunteți de-ai mei. Continuați tot așa cu vânătoarea de chilipiruri!

Cartea asta e pentru voi.

Capitolul 1

— Asta e nebunie curată!

Willa Frank se întoarse să vadă ce considera prietena ei Kayla o nebunie.

Coada lungă de un kilometru la toaleta pentru femei?

Faptul că la bar se cereau 12 dolari pentru un gin tonic pe care îl botezaseră „Jos chiloțeii” şi îi adăugaseră un pai sub formă de mădular?

Sau faptul că bărbați în toată firea se tăvăleau pe jos, pe jumătate dezbrăcați, la nici 20 de metri distanță?

Asta nu însemna că Willa nu ar fi putut aprecia frumusețea. Bărbatul care își rotea în momentul acela şoldurile îmbrăcat în uniformă de polițist – oh, tocmai dispăreau pantalonii! – era relaxant de privit, la fel era tipul din partea cealaltă a încăperii, care era îmbrăcat doar cu o pânză cu imprimeu de leopard pe şolduri şi se bătea cu pumnii în piept.

Dar ea avea cel puțin 12 milioane de lucruri mai urgente de făcut, începând cu planul de marketing pentru afacerea Cartland şi propunerea pentru noul client de la...

— Oh, uite! zise Kayla şi îşi dădu părul lung şi întunecat pe spate, arătând spre colțul îndepărtat al încăperii. Tipul acela se pregăteşte pentru o reprezentație gen cowboy.

Aislin se uită peste umărul Willei, buclele blonde căzându-i pe brațele ei goale.

— La galop!

Willa îşi înăbuşi un oftat.

— Nu-mi vine să cred că m-ați târât aici.

Ea fusese de acord doar pentru că sărbătoreau ziua de naştere a lui Aislin, care de fapt fusese cu trei săptămâni în urmă. Fusese doar vina Willei că amânase să se ocupe de proiectele clienților afacerii ei de design aflate la început. Când devenise oare o prietenă aşa de groaznică? Nu fusese aşa de rău când se cunoscuseră la facultate. Sau, la naiba, poate că fusese! Willa îşi aminti cum fusese târâtă din cămin când Aislin şi Kayla deciseseră că studiase destul şi avea nevoie de mai multă distracție.

Distracție. La asta ar fi trebuit să se concentreze acum.

Se uită la tipul fără cămaşă şi cu abdomenul aşa de uleios încât sclipea sub luminile de discotecă. Cât timp îi trebuia să se spele în fiecare seară? Şi oare trebuia să-şi cumpere singur uleiul sau grupul ăsta de stripperi itineranți – The Bone Yard Gang – pfui! – cumpăra şi pentru el? Uleiul de măsline era scump, dar poate că era altceva, untură pentru gătit de la...

— Hei, Pământul către Willa!

Ea se întoarse şi o văzu pe Aislin imitând dansul oliței pe tocurile kilometrice.

Era mai impresionantă decât orice făcea Abdomen Uns în spatele ei, aşa că se concentră asupra prietenelor ei.

— Jumătate din public stă la coadă pentru toaletă, zise Willa. Asta probabil le cam scade profiturile artiştilor.

— Ah, nu mai pot! făcu Aislin şi încercă să-şi încrucişeze picioarele, ciocnindu-se de Kayla.

— Încetează, protestă Kayla, mă loveşti la vezică!

Willa le înghionti uşor pe amândouă şi se uită la ceas.

— Au trecut deja douăzeci de minute.

Ea se ridică pe vârfuri şi se uită peste marea de capete de femei care le despărțea de toaleta de la capătul coridorului. Erau probabil cel puțin patru duzini de femei la coadă, iar norul de parfum floral o făcea să lăcrimeze.

— Când ne decidem să mergem în spatele tomberoanelor ca să ne lăsăm pe vine?

Kayla se uită în jurul ei ca să vadă dincolo de o blondă într-o minijupă strâmtă.

— Poate că a murit cineva acolo.

— Ba nu, avansăm!

Aislin îşi târşâi uşor picioarele în față, ceea ce nu era puțin lucru pe tocurile alea.

— În ritmul ăsta vine Crăciunul până ce apucați voi să vă uşurați.

Willa înaintă prin mulțime.

Nu trebuia neapărat să meargă la baie, nu. Dar să stea la coadă cu prietenele ei era mult mai bine decât să stea singură la masă privind cum cei din The Bone Yard Gang îşi roteau şoldurile ca nişte păuni jumuliți şi fugăriți.

Oricât de mult lucrau ele trei – bine, oricât de mult lucra Willa –, era greu să găseşti timp pentru o seară doar a fetelor. Cele două îi fuseseră alături la bine şi la greu, aşa că, da, le datora o seară de distracție în oraş. Ca să fie cinstită, le datora chiar mai mult de atât.

Aislin acceleră dansul oliței.

— Haide, haide, haide!

— Serios acum, dacă nu ajungem în cinci minute în față, se încruntă Willa spre coridor, vă târăsc pe amândouă la spălătoria aflată mai jos. Au toalete, iar barul de alături are gin tonic la cinci dolari.

— Fără paiul în formă de mădular, argumentă Kayla. Şi fără peisaj.

În spatele lor aplauzele explodară, iar Willa evită să se întoarcă pentru a vedea cine şi ce haine mai dăduse jos. Sau se îmbrăcase. Era mai ciudat să priveşti pe cineva cum se îmbrăca după un număr de striptease decât să priveşti cum se dezbrăca.

Asta nu însemna că Willa ar fi avut multă experiență când venea vorba de cluburile de striptease, deşi teoretic vorbind nu era un club de striptease. Cine ar fi ghicit că Boyton Ballroom putea găzdui aşa ceva? Poate că ar fi trebuit să le spună să-şi adapteze pagina de internet ca să reflecte o gamă mai largă de oferte.

Ea putea să creeze un calendar de evenimente pe care ei îl puteau actualiza uşor cu...

„Încetează! Nu eşti aici ca să lucrezi.”

Ha! De parcă ar fi fost aşa de uşor să se oprească din lucru. Pentru Willa, era nevoie de voința lui Dumnezeu şi poate şi de o rangă.

— Tip mişto în spatele tău, zise Aislin şi o înghionti pe Willa cu cotul. Uită-te!

Kayla se ridică pe vârfuri ca să se uite.

— Oh, probabil pregăteşte un număr în rol de pompier, zise ea. Delicios!

Willa se întoarse, urându-se deja pentru că o făcea.

Şi, da, prietenele ei aveau dreptate. Tipul era al naibii de sexy. Avea aerul acela uşor nearanjat de ora 10.00, completat de pete întunecate pe braț şi pe frunte, care făceau să pară că se luptase cu focul. Bună idee! Ea nu putea distinge toate cuvintele de pe tricoul lui strâmt, cenuşiu, dar desluşi ceva de genul „săritor în foc" pe pieptul lui aşa de lat încât merita să aibă propriul cod poştal. Avea şi ochi frumoşi. Un fel de cenuşiu umbrit de o lumină interioară, aşa cum arăta cerul din Central Oregon la răsărit în sezonul incendiilor de vegetație.

Să-l privească pe Smokey dându-şi jos toate hainele nu era cel mai rău lucru din lume.

Smokey cel Golaş.

Willa îşi înăbuşi un chicotit la propria glumă.

— Doamnelor!

Smokey trecu de ele, probabil în drum spre toaleta bărbaților, la care nu era deloc coadă. Cât de nedrept!

— Mă scuzați, domnule?

Smokey cel Golaş se uită direct la ea, iar Willa îşi dădu seama că ea fusese cea care vorbise.

Pfiu, la naiba!

Îşi drese glasul şi continuă:

— Uite, avem 30 de dolari în bancnote de un dolar pe care fetele astea două m-au pus să le aduc ca să le îndes în tanga cuiva, zise ea, doar că nu putem să facem asta pentru că pierdem vremea aici stând la rând la toaletă.

Smokey se holbă la ea.

— Ăă...

— Aşa că hai să încheiem un târg, continuă Willa, conştientă de faptul că prietenele ei chicoteau lângă ea. Dacă poţi să ne ajuţi să avem acces la o toaletă în următoarele două minute...

— Poate o toaletă pentru angajaţi sau aşa ceva? sugeră Kayla.

— Sau o toaletă afară? zise Aislin şi-şi încrucişă iar picioarele.

— Ori o oală de noapte, adăugă Willa. Nu suntem mofturoase.

— Ăă... uitați... începu el.

Dar Willa insistă:

— Dacă poți să faci asta pentru noi, Smokey, o să-mi îndes tot teancul de bancnote în pantalonii tăi.

„Şi ca bonus voi putea ieşi de aici mai repede.” Ea nu rosti partea asta cu voce tare. Nu avea rost să-l jignească pe unul dintre performeri. Tipii munceau din greu şi, în afară de asta, Smokey era sexy.

Aşa că Willa tăcu, dar nu era singura. Smokey rămăsese mut, holbându-se la ea cu ochii lui cenuşii, iar expresia de pe fața lui era un amestec între nedumerire şi „aş vrea să ling sirop de caramel de pe corpul tău”.

El îşi încrucişă brațele la piept, iar Willa simți un uşor miros de fum. La naiba, tipul chiar îşi lua rolul în serios!

— Stați să văd dacă am înțeles, zise el. Dacă vă ajut să ajungeți la o toaletă, îmi îndesați 30 de dolari în pantaloni.

— Da.

— Şi trebuie să vă duc la o toaletă în următoarele două minute.

— Corect.

Smokey îşi înclină capul şi cumpăni.

— Cum ar fi să renunțăm la fetele astea două şi tu iei cina cu mine?

Grady Billman se holbă la bruneta cu ochii verzi şi îi aşteptă răspunsul.

Venise în Boyton Ballroom pe drumul de întoarcere de la Hart Valley după cinci zile în care se luptase cu incendiile din Siskiyou National Forest. În mod normal, s-ar fi dus direct acasă ca să facă un duş, dar proprietarul clubului lăsase un mesaj, plângându-se că basistul nu venise să ia amplificatoarele după ultima lor reprezentație. Al naibii Nielson! Sau, stai, al naibii Jensen! – era rândul lui să mute echipamentul de vreme ce Nielson era plecat la incendiul de la Crater Lake. Exista oare ceva mai puțin de încredere decât o trupă rock formată din pompieri paraşutişti şi pompieri de elită, care se luptau cu incendiile de vegetație spontane?

— Cina, repetă el către bruneta care se holba la el cu gura deschisă. Abia aştept să mănânc ceva bun. Ceva care nu a fost congelat şi nu e din conservă. Am auzit lucruri bune

despre noul restaurant italienesc. Sau poate ceva mai în centru?

Cinci zile de luptă cu incendiile îl făceau să tânjească după o experiență culinară şi cu siguranță nu l-ar fi deranjat să o împartă cu această brunetă. Era îndrăzneață.

Ea închise gura, apoi o deschise din nou.

— Dacă ies cu tine la cină, ne duci la o toaletă în mai puțin de două minute?

— Da.

— S-a făcut!

Grady dădu să întindă mâna, dar se răzgândi. Chiar ar fi trebuit să se spele înainte să vină acolo. Avea unghiile murdare de cenuşă şi pământ pe care nu reuşise să le dea jos la pompa de apă din tabără. Avea nevoie de un duş de cel puțin douăsprezece ore.

Dar bruneta îl apucă de mână, ridicând din sprâncene la vederea tricoului mânjit cu cenuşă.

— Frumos detaliu, zise ea. Un pic exagerat, poate, dar îmi place atenția la detalii.

— Poftim?

— Nimic. OK, Smokey cel Golaş...

— Cum?

Zâmbetul ei deveni uşor fâstâcit.

— *Golaş... Ştii tu, pentru că te dezgoleşti de toate?*

El se holbă la ea şi începu să priceapă încet despre ce era vorba. Cinci nopți de dormit pe pământ îi amorțiseră creierul, dar începea să se prindă. Femeia asta chiar credea...

— Crezi că sunt stripper.

El ar fi trebuit să se simtă deranjat, dar nu reuşi decât să se simtă flatat.

— Hei, nu judec pe nimeni! zise ea. Evident, eu sunt aici. Şi pare să fie o muncă grea.

Pe fața lui se lăți un rânjet, iar Grady abia reuşi să nu izbucnească în râs. Oh, la naiba! Era o glumă mult prea bună. Abia aştepta să povestească restului echipei.

Şi, la naiba, bruneta era foarte sexy! Un corp fantastic şi ochi care îi aminteau de pădure. Un amestec uşor de verde şi castaniu, cu pete de ambră.

— Aşteaptă aici!

El nu mai aşteptă un răspuns. Se întoarse şi îşi croi drum spre toaleta bărbaţilor.

Deschise uşa şi se uită înăuntru ca să se asigure că nu era nimeni. Nu se vedea nici un bărbat în jur, ceea ce nu era o surpriză. Cei mai mulţi bărbaţi nici nu se apropiau de Boyton în seri ca aceea.

Grady se întoarse spre brunetă şi prietenele ei şi le făcu semn.

— Haide! zise el. Eu stau de pază.

Bruneta ezită, dar prietenele ei i-o luară înainte. În timp ce se grăbeau pe lângă el, murmurară disperate cuvinte de mulţumire. Le urmară alte trei femei, dar Grady continuă să se uite la brunetă.

Ce mai aştepta?

— Nu pot să te învinovăţesc, zise el. Bărbaţii sunt scârboşi, probabil nici eu nu aş intra dacă nu aş fi obligat.

Măcar ea se apropie de el, fără să se grăbească, studiindu-l cu o expresie prevăzătoare, care îl făcu să se cocoşeze un pic. La 1,93 metri, era obişnuit ca oamenii mai mici de statură să se simtă agitați în preajma lui, dar ceva îi spunea că pentru femeia asta nu era cazul să îşi facă griji.

— Eu nu trebuie să mă duc, zise ea şi îşi dădu o şuviță de păr castaniu-auriu după ureche, iar Grady se întrebă dacă era la fel de moale pe cât părea.

Restul din ea arăta la fel de moale, mai ales rotunjimile de sub bluza roz de mătase.

— Aşadar, doar le ajutai pe prietenele tale?

— Cam aşa, zise ea.

— Cât de generos din partea ta! zise el. Disponibilitatea ta de a îndesa 30 de dolari în pantalonii unui străin pentru binele altora dovedeşte un nivel admirabil de sacrificiu.

Asta atrase o tresărire a buzelor ei. Nu chiar un zâmbet, ceea ce era în regulă. El prefera să merite acel zâmbet.

— Mulțumesc, zise ea. Kayla are banii la ea în poşetă, aşa că...

— Cum te cheamă?

— Pe mine?

— Da, numele tău, zâmbi Grady. Dacă aleg o întâlnire în loc de 30 de dolari, mi-ar plăcea să ştiu cum te cheamă.

— Oh, Willa! zise ea. Willa Frank.

— Willa, repetă el. E frumos.

— Mulţumesc. E prescurtarea de la William.

El îşi înclină capul spre ea.

— Numele tău adevărat e William?

— E o poveste lungă, scânci ea. Nu întreba!

În regulă, nu avea să o facă. Nu în seara aceea, oricum. Dar avea să o facă la întâlnirea lor. Avea să întrebe multe lucruri la întâlnirea lor dacă asta însemna să o cunoască. Din cauza muncii lui, era imposibil să aibă o relaţie, dar să petreacă timp de calitate cu o femeie frumoasă era un mod grozav de a savura rarele momente între incendii.

— Deci, Willa, zise el şi se sprijini de perete în timp ce două femei ieşeau din toaleta bărbaţilor şi alte două intrau. Preferi italiană?

— Mâncarea? întrebă ea şi îşi muşcă buzele. Sigur că mâncarea. Nu mă întrebi de bărbați, sau pantofi, sau...

— Eşti adorabilă.

Ea se îmbujoră.

— Iată un cuvânt care nu a fost niciodată folosit ca să mă descrie.

— Nu? Ce cuvinte folosesc alții?

Ea se încruntă şi se uită în sus spre indicatorul de ieşire.

— Eficientă. Muncitoare. Dedicată.

— Asta sună ca un câine de pază, nu ca un om.

Iarăşi tresărirea aceea a buzelor, aproape un zâmbet întreg.

— Vinovată, zise ea. Am o mică firmă de web development, aşa că sunt căsătorită cu munca.

— Câtă vreme nu eşti căsătorită cu altcineva, e bine.

— Poftim? Oh, nu, nu sunt căsătorită, zise ea şi râse uşor surprinsă. Categoric nu sunt căsătorită.

— Astea sunt veşti bune.

Asta nu însemna că el credea orice i se spunea, nu după ce ultima femeie cu care se întâlnise se dovedise a avea soț şi doi copii.

Dar Willa părea sinceră.

— Deci mâncare italiană, zise el. La restaurantul acela nou de lângă râu sau la Briana e bine întotdeauna. Eşti de acord cu o cină târzie?

Ea ridică din sprâncenele castanii-aurii.

— Doar nu vrei în seara asta?

Da. El ar trebui să se ducă acasă şi să facă un duş. Şi să doarmă. Cinci nopți în cort pe jos îi făcuseră spatele praf.

— Presupun că ar trebui să mă spăl pentru prima noastră întâlnire. El ridică marginea tricoului şi o mirosi. Îmbrăcase un tricou curat când ajunsese la punctul de întâlnire, dar tot mirosea a fum. Tot ce avea în rucsac probabil mirosea a fum.

Se uită la Willa tocmai când ea îşi desprindea privirea de abdomenul lui.

Minunat! Foarte bine, nu e nici o grabă, zise el. Cum ar fi mâine-seară?

Willa se încruntă.

— Cât timp rămâi în oraş?

— Câteva zile, zise el, deşi asta se putea schimba dacă erau chemați la alt incendiu.

— În mijlocul sezonului, ca acum, nu prea ai timp de odihnă.

— Există un sezon pentru... Oh, Dumnezeule, ce face tipul ăla cu pălăria?

Uimit, Grady îi urmări privirea spre unul dintre artişti, care făcea un fel de număr de cowboy. Ei bine, presupunând că un cowboy obişnuia să devină senzual cu pălăria.

El se uită iar la Willa, preferând imaginea asta.

— Nu am cel mai regulat program din lume pe timpul verii.

Willa îşi dădu o şuviță de păr după ureche.

— La ce oră intri pe scenă?

— Pe scenă?

Oh, da! Ea continua să creadă că el era stripper. Oricât de amuzant era, el probabil ar fi trebuit să o lămurească.

— Trupa cântă vinerea viitoare, presupunând că sunt destui dintre noi în oraş.

— Poftim?

El se desprinse de perete şi îşi băgă mâna în buzunar. Scoase o carte de vizită şi o lăsă să alunece în palma ei, retrăgându-şi mâna abia după câteva secunde.

— Atunci va cânta aici trupa mea. The Smoky Blues Boys?

— Trupa ta. Ea se holbă la el şi apoi la cartea de vizită. Vrei să spui că eşti şi...

— Sunt şi pompier paraşutist la Hart Valley Air Center, zise el. Eu şi alți câțiva am format o trupă şi cântăm aici când nu sărim din avioane în incendii de pădure.

Ea se holbă la cartea de vizită, care avea număr de telefon, e-mail, website...

— Grady Billman, zise şi îl privi cu o expresie confuză. Solist şi chitarist.

— Mai sunt montator-şef, ceea ce sună uşor a stripper acum, când spun asta cu voce tare. Rânji, sperând că ea nu era prea dezamăgită că avea o întâlnire cu un muzician-pompier şi nu cu un stripper. Deci cum rămâne pentru mâine-seară?

Pot să te iau pe la 19.00.

Ea se holbă la el cu o pădure întreagă de culori în ochii aceia pe care el nu reuşea să-i desluşească. El nu răsuflă, nu se mişcă deloc, întrebându-se dacă ea se pregătea să fugă.

— Aşa rămâne, zise ea şi îi oferi un mic zâmbet care lumină întreg coridorul.

Capitolul 2

Willa se uită la ceas în timp ce îşi parca Toyota sedan în faţa restaurantului Briana's Fine Dining de la marginea centrului din Hart Valley. Ea aproape că îşi pierduse răsuflarea când Smokey – adică Grady – sugerase cel mai frumos restaurant din oraş ca scenă pentru prima lor întâlnire.

Prima şi a doua, dar şi ultima întâlnire, pentru că nu aveau să facă asta decât de două ori. Sau doar o dată dacă lucrurile nu mergeau bine, deşi Willa se simţea optimistă. Grady părea drăguţ. Şi amuzant. Şi sexy. Aproape că era păcat că decisese să renunţe la relaţii ca să se poată concentra asupra afacerii.

Aşadar, două întâlniri. Asta spera că avea să se întâmple în seara aceea. Nimic mai mult şi nimic mai puţin.

Aislin şi Kayla o numeau „regula celor două întâlniri".

Willa se uită pe fereastră la faţada elegantă şi scumpă şi îşi muşcă buza. Poate că fusese o idee proastă.

— E mult prea scump, protestase ea la telefon când el stabilise locul şi ora.

După o pauză lungă, Grady îşi dresese glasul.

— Consideră-mă demodat, zisese el, dar acolo de unde sunt eu, când inviţi pe cineva în oraş, tot tu plăteşti.

Încă îngrijorată în privința banilor, Willa verificase recenziile de pe Yelp.

— Are patru stele, ceea ce înseamnă că antreurile costă mai mult de 60 de dolari de persoană.

— Mi-am petrecut ultimele patru zile mâncând şuncă de porc din cutie şi tocană de vită rehidratată, zisese Grady. Asta nu înseamnă că nu aş aprecia un burger cu şuncă, dar când sunt în oraş îmi place să mănânc bine.

Iar el voia ca ea să i se alăture. Dumnezeule, ea încă se simțea jenată din pricina încurcăturii, când îl confundase cu un stripper! El râsese, dar Willa îşi ceruse scuze de atâtea ori încât el îi spusese să înceteze.

După ce renunțase să se scuze şi să îşi facă griji pentru prețurile de la restaurant, ea căutase prin dulap ceva potrivit de îmbrăcat. Puținele haine elegante pe care le avea erau costume business şi o singură rochie elegantă pe care o purtase la bancă în ziua în care semnase contractele pentru împrumutul cu care îşi lansase afacerea.

Cum asta fusese cu şase ani în urmă, Kayla îi interzisese să poarte rochia şi venise cu un braț de rochițe negre din care Willa să-şi aleagă. Dar nici una nu părea potrivită şi avea senzația că le primea din milă. Până la urmă, cercetă rafturile magazinului ei favorit second-hand până când găsi o rochie verde, cambrată, cu bretele şi o mică înfloritură la tiv.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, Willa trase de decolteu, întrebându-se dacă era prea adânc. Era prea târziu pentru a face ceva în privința asta. Îşi şterse o mică pată de mascara de sub un ochi, apoi se uită la ceas.

Era 18.45. Să fii punctual era una, dar altceva era să fii ridicol.

Era mai bine decât să întârzie. Dumnezeule, ura să întârzie undeva! Ea încă simțea gustul ruşinii când intrase în clasa a treia în blugi la mâna a doua şi cu ghiozdanul ei cu Minnie Mouse lipit cu bandă adezivă. Toată lumea se întorsese să se holbeze în timp ce ea mormăia ceva despre maşina care nu voise să pornească.

— Willa pute! şuierase Ashley Deek în timp ce Willa îşi târşâise picioarele pe lângă ea. Pute a brânză veche şi a țigări.

Pe Willa o ardeau lacrimile în ochi, dar îşi ținuse capul sus în timp ce trecea de profesoara care oftase şi îi scrisese alt bilet de întârziere.

Chiar şi acum, după atâția ani, Willa îşi amintea de valul de umilință. Felul în care îl implorase pe tatăl ei să îi cumpere o bicicletă sau un abonament la autobuz ca să poată parcurge mai repede cei cinci kilometri până la şcoală. Sau dacă ar fi avut o maşină care funcționa bine...

Dar tatăl ei iar era în ceața provocată de alcool şi nu avea rost să discute cu el. În schimb, se închisese în baie şi stătuse în cadă până când se răcise apa şi pielea i se scofâlcise toată. Îşi spălase şi hainele acolo, pentru că nu avea monede pentru spălătorie.

După aceea îşi strânsese părul în prosop şi se acoperise cu pudră pentru copii, disperată să ascundă mirosul de haine la mâna a doua, cartofi prăjiți şi sărăcie.

Se privise în oglindă timp îndelungat, rostind în gând cuvintele care i se întipăriseră în minte.

„Poți să scapi de aici. Poți să devii cineva."

Repetase cuvintele iar şi iar până când tatăl ei bubuise în uşă şi întrebase dacă mai trăia, dacă voia să meargă să se uite la stele cu el, ceea ce, desigur, voia întotdeauna.

Bum-bum-bum!

Willa tresări, smulsă din amintiri de o intruziune în viața reală. Se uită pe geam şi-l văzu pe Grady stând lângă maşina ei. Purta blugi cenuşii care i se potriveau minunat şi afişa un zâmbet prin care îi cerea scuze.

— Scuze! strigă el, ridicând mâna ca şi cum s-ar fi predat. Nu am vrut să te sperii.

Willa îşi scoase cheile din contact, le băgă în poşetă şi deschise portiera.

— Te-am văzut aşteptând să treacă timpul, zise el. M-am gândit că am putea să îl petrecem împreună.

— Ai venit şi tu mai devreme?

— Am avut ceva de rezolvat în oraş, zise el. Am calculat greşit şi am ajuns mult mai devreme decât intenționam.

Interesant. Willa nu ştia dacă trebuia să considere asta o recunoaştere a faptului că îi plăcea să ajungă mai devreme – o problemă pe care o avea şi ea – sau dacă el era doar împrăştiat. În orice caz, nu conta foarte mult. Asta nu avea să se transforme într-o relație.

Nici măcar cu un tip sexy precum Grady.

Ea studie versiunea curată a bărbatului şi nu se putu abține să nu observe ceasul scump şi pantofii frumoşi. Era oare un Rolex? Ea nu avea habar cum arăta unul, dar părea foarte elegant.

„Nu e de tine”, şoptea o voce în capul ei. Poate era şi cheltuitor. „Oricum ar fi, nu e de tine.”

Willa îşi netezi părul şi se uită spre restaurant.

— Am ajuns prea devreme?

— Am rezervat deja o masă, zâmbi el, iar ea simți cum i se încorda ceva în abdomen. M-am gândit că, dacă tot sunt aici, să beau ceva.

Ea se sprijini de maşină, savurând soarele de apus care îi încălzea umerii goi cu mici raze de căldură.

— Nu stai în Hart Valley?

— Nu, stau la 24 de kilometri spre est, dincolo de baza aeriană.

Baza aeriană, desigur. El era pompier paraşutist, nu stripper.

— Îmi pare rău din nou pentru neînțelegerea din Boyton, zise ea. Ce am spus despre...

— Dacă te mai scuzi o dată că m-ai crezut stripper, o să mă apuc să mă dezbrac aici în parcare în timp ce cânt „Un pitic atât de mic...” cât pot de tare.

Willa îndrăzni să se uite la pieptul lui sculptat şi lat de sub tricoul gri fără guler, asortat cu ochii.

Sincer, un striptease nu ar fi fost aşa de rău... dacă ar fi fost în privat.

— De ce zâmbeşti? întrebă el. Am observat că nu zâmbeşti prea uşor, aşa că încerc să rețin care glume funcționează.

— Haide! zise ea, întrebându-se dacă el ştia că nu era vorba de vreo glumă. Hai să ne ocupăm masa!

El îi oferi brațul, iar Willa acceptă, simțindu-se un pic ridicolă. În timp ce se îndreptau spre restaurant, ea încercă să îl miroasă cât se putea de discret. El amintise că băuse ceva mai devreme, dar nu mirosea ca şi cum ar fi făcut baie într-o cutie de bere, aşa cum mirosea tatăl ei după ce fusese la bar.

Grady mirosea a săpun şi a lemn. Mirosuri proaspete, plăcute, nu miros de țigări sau de băutură, ci doar mirosuri de bărbat curat, bine îmbrăcat.

— Sper că nu te deranjează că am cerut o masă afară, zise el în timp ce o conduse pe terasă, spre o masă din colț, cu un buchet vesel de margarete şi o lumânare care pâlpâia într-un pahar de sticlă.

— E perfect, mulțumesc.

— Au radiatoare dacă se face mai frig.

— Am un pulover în maşină.

Ea părea tulburată şi neexperimentată, chiar dacă nu era aşa. Nu cu adevărat.

Avusese destule prima şi a doua întâlnire. Nu era nimic diferit la asta.

Îşi puse geanta sub scaun şi îşi încrucişă braţele pe masă. Aerul nu sugera că urma să se răcorească. Lumina de vară păta faţa de masă albă, făcând argintăria să sclipească.

Terminând de studiat farfuriile, Willa se uită la Grady. Chiar se uită cu adevărat de data asta, nu prin geamul unei maşini sau în lumina tulbure de discotecă şi în aburi de parfum sau dintr-o parte în timp ce mergeau.

— Uau! făcu ea. Eşti mult mai chipeş decât credeam.

— Ăăă... mulţumesc.

La naiba! Asta nu sunase bine.

— Voiam doar să spun...

— Hai să încerc să ghicesc, zise Grady rânjind în timp ce lua un pahar aburit cu apă rece. Ai obiceiul de a spune primul lucru care îţi trece prin cap fără să te gândeşti mai întâi.

— Eu... Ea se gândi să protesteze, dar ce rost avea? Aşa e.

— Cred că e adorabil.

Willa îşi dădu ochii peste cap.

— Iar cuvântul ăsta. Adorabil. Încerci să îmi vorbeşti de sus?

— Poftim? Sigur că nu. El clătină din cap, nedumerit. Îmi place că spui ce gândeşti şi nu trebuie să ghicesc ce vrei să spui de fapt.

Willa îl privi o secundă şi decise că era sincer.

— Adevărat.

Luă lista de vinuri şi se prefăcu a o studia.

— Şi cum rămâne cu tine? Care e defectul tău?

El râse, iar tonul lui cald, baritonal îi făcu pielea de găină pe braţe.

— Să ştii că apreciez faptul că eşti de părere că aş avea doar unul.

— Atunci top trei.

El luă o înghițitură de apă, cumpănind.

— Ăsta e cumva un interviu pentru o slujbă unde te întreabă de defecte şi tu trebuie să răspunzi ceva de genul „Oh, sunt dependent de muncă!” sau „Sunt foarte hotărât”?

Willa zâmbi şi puse jos lista cu vinuri, iar umerii începură să i se relaxeze.

— Care e echivalentul pentru întâlniri?

— Hm... Poate ceva de genul „Sunt prea deschis în comunicarea sentimentelor şi mi-ar plăcea să stau treaz toată noaptea doar ca să vorbim”. Cum ți se pare?

Willa se strâmbă.

— Sună îngrozitor.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Nu vrei să stai trează toată noaptea şi să vorbeşti despre sentimente?

— La naiba, nu!

— Am demonstrat ce era de demonstrat.

Willa luă o înghițitură de apă şi îl studie peste marginea paharului.

El chiar era bine făcut, cu brațe groase, musculoase şi umeri lați. Cum s-ar fi simțit sub palmele ei? Lați, solizi şi...

— Ştii ce vrei?

Ea clipi spre el.

— Poftim?

El bătu cu degetul pe lista de vinuri.

— Ai ales ceva sau vrei să te mai uiți o dată?

— Oh, apa e de ajuns.

— Serios?

Foarte bine, poate că era naivă. Nu era ca şi cum nu ar fi obişnuit să bea, iar un pahar rece de vin ar fi fost bun.

— Atunci un Pinot Gris al casei.

El îi aruncă o privire stranie.

— Pentru că vrei într-adevăr un Pinot Gris al casei sau îl vrei doar pentru că e cel mai ieftin din meniu?

Willa simți cum i se ridică bărbia şi se îmbățoşează.

— Ce contează?

— Aş vrea să comanzi ce îți doreşti, zise el. Ai făcut atâta tevatură cu privire la prețurile de aici şi am crezut...

— Pinot Gris e doar şapte dolari paharul.

— Ceea ce e minunat dacă de asta ai poftă, zise el. Dar te rog să nu-ți faci griji în privința prețului. Ia ce-ți doreşti!

Dar oare ce dorea ea? Willa îşi muşcă buza. Nu avea obiceiul de a gândi în felul acesta, nici măcar când plătea altcineva. Ceva rezonabil ca preț era practic, desigur, dar ce voia?

Grady îi susținu privirea. Ochii lui albaştri-cenuşii erau oneşti şi prietenoşi, nu exista nimic amenințător în privirea lui.

— Vreau... Simțea că gura îi era uscată, iar finalul acelei propoziții căpăta variante absurde în mintea ei.

„Vreau să ştiu cum arăți fără cămaşă.”

Acum de unde venise asta? Probabil încă avea în minte stripperii aceia, asta era tot.

Îşi impuse să se concentreze, jucându-se cu lănțişorul de la gât.

— Ce vreau, zise ea încet, este să fiu sigură că întâlnirea asta nu va face pe cineva să ia o a doua ipotecă pe casă doar ca să o plătească.

El rânji.

— Cred că pot să-mi permit un pahar de vin de 10 dolari. Sau chiar de 20 de dolari, dar o s-o las baltă.

Zâmbetul lui era deschis şi cald, iar Willa simți că se relaxă din nou.

— E un lănțişor drăguț, zise el din nou.

Ea se uită în jos şi constată că încă îl atingea.

— Mulțumesc, zise ea. Mi l-a dat tata cu ani în urmă, cred că aveam vreo 11 ani.

— Îmi place. Nu-mi dau seama dacă sunt stele sau flori...

— Stele, răspunse ea un pic prea iute.

Tatăl ei nu era cel mai bun subiect de conversație, aşa că luă din nou lista de vinuri.

Se încruntă şi alese a doua variantă, al doilea cel mai ieftin vin.

— Pinot Blanc e destul de rezonabil. Este 9 dolari paharul.

— Duci conştiinciozitatea în privința bugetului la un nou nivel.

Când ea ridică privirea, nu văzu nici o urmă de judecată în ochii lui. Doar curiozitate.

— Adevărat, zise ea. Fii bucuros că nu ți-am cerut să foloseşti cupoane când m-am oferit să-ți îndes bani în pantaloni.

El izbucni în râs şi îşi trecu mâna peste bărbie.

— Bună replica asta! Încă aştept, în treacăt fie zis.

— Ai ales cina în locul banilor, dacă îți aminteşti.

— În continuare o alegere teribil de bună.

Willa îşi încrucişă braţele pe masă.

— Nu sunt sigură dacă e un avantaj sau nu, dar putem pune zgârcenia pe lista defectelor mele dacă vrei.

— Poftim?

El părea cu adevărat nedumerit.

— Cele trei defecte pe care te-am rugat să mi le spui... Nu mi-ai spus nici unul, iar eu deja ţi-am împărtăşit două.

— Treaba cu banii şi...

— Lipsa diplomaţiei, îl lămuri ea. Ceea ce îmi permite să subliniez că tărăgănezi lucrurile în privinţa asta.

Grady izbucni în râs.

— Asta se dovedeşte a fi o întâlnire foarte stranie.

Ea s-ar fi zbârlit la vorbele lui dacă el nu ar fi părut fermecat şi n-ar fi continuat să vorbească, astfel încât ea nu avu ocazia să-l întrerupă.

— Deocamdată, la întâlnirea asta m-ai mirosit să te asiguri că am făcut duş – da, mi-am dat seama, zise el când ea deschise gura să protesteze. Ai sugerat că sunt falit, continuă el înainte ca ea să argumenteze, şi ai vrut să vorbim despre tot ce e în neregulă cu noi. Dacă asta e ideea ta despre o primă întâlnire, mor de curiozitate să ştiu cum va fi a doua întâlnire.

Cel mai ciudat lucru era că nu părea deranjat. Părea mai degrabă... fascinat?

Willa sorbi din apă.

— Avem doar două întâlniri, aşa că ar fi bine să le facem să merite.

Grady părea uluit, dar, înainte să apuce să întrebe ceva, chelnerița veni grăbită spre ei.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptați, zise ea. Pot să vă aduc ceva de băut?

Grady îi făcu semn să comande prima.

Willa ezită. Luă lista de vinuri.

— Ce îmi puteți spune despre Gruner Veltliner de la cramele Illahe?

— Foarte fresh, zise chelnerița. Note de piersică şi de măr. E fermentat parțial în butoaie de acacia, aşa că din pricina asta are note florale plăcute şi un gust foarte îndrăzneț.

Ea nu înțelese nici jumătate din asta, dar vinul era nouă dolari paharul, aşa că aprobă din cap.

— O să-l încerc.

— Iar dumneavoastră, domnule?

Grady luă lista de vinuri.

— Grunerul acela sună bine, zise el. Tindeam spre un vin roşu, dar nu am mai băut de mult un vin alb bun. Nu ai vrea să împărțim o sticlă?

— Nu vreau decât un pahar, zise Willa. Mai trebuie să termin ceva de lucru în seara asta.

Grady aprobă din cap, dar nu comentă, ceea ce Willa aprecie. El comandă un Pinot Noir care suna complicat, iar Willa se strădui să nu observe prețul – 18 dolari paharul! –, în timp ce chelnerița descria specialitățile zilei. Ceva cu somon şi un fel cu carne de porc. De ce nu spuneau şi prețurile când dădeau detalii despre peşte?

„Dacă trebuie să întrebi, nu poți să-ți permiți."

Era mottoul ei, cel puțin unul dintre ele. Willa ascultă politicoasă, apoi comandă un fel de paste care păreau să fie sățioase şi nu prea scumpe.

Grady comandă piept de rață cu dulceață de cireşe şi o grămadă de garnituri sofisticate. Îi dădu meniul chelneriței, care se întoarse şi se grăbi spre bucătărie.

— Ce ai vrut să spui mai devreme? zise el şi îşi întoarse privirea de culoarea furtunii spre Willa. Când ai zis că nu avem decât două întâlniri?

Ea îşi lipi picioarele şi-şi puse şervetul pe genunchi, deşi mai era mult până să primească mâncarea.

— Doar că, zise ea, eu nu merg niciodată la mai mult de două întâlniri. E o preferință personală.

El se holbă la ea aşa de mult încât ea nu mai fu sigură că o auzise.

— Cred că glumeşti.

— Nu. Vorbesc cât se poate de serios.

— Două întâlniri? Asta e tot?

Ea aprobă din cap, surprinsă că lui îi păsa.

De obicei, tipilor cu care ieşise nu le păsase.

— Uneori, e doar o întâlnire dacă nu funcționează chimia, admise ea.

Dar aici exista chimie. Ea observase asta din prima seară şi acum părea chiar mai fierbinte.

— Oricum nu contează. Două, asta e limita.

— De ce?

Ea ridică din umeri înainte să se întoarcă pentru a lua paharul de vin de la chelneriță, aşteptând până ce femeia se îndepărtă.

— Nu sunt în căutarea unei relații, zise ea. Şi mai mult de două întâlniri ar implica o relație, aşa că...

Ea ridică din nou din umeri, aşteptând ca acesta să fie sfârşitul discuției.

— Tot nu înțeleg, clătină Grady din cap. Ce se întâmplă dacă într-adevăr îți place de cineva?

El nu părea să o judece, părea mai degrabă curios.

Ea ura să admită asta, dar într-un fel îi plăcea interesul lui față de modul ei de gândire.

— În etapa asta a vieții mele, cariera are prioritate, zise ea cu grijă. Am muncit din greu să îmi construiesc compania. Să îmi construiesc o plasă de siguranță şi un venit constant. Nu am de gând să arunc asta pe geam pentru un tip oarecare.

„Un tip oarecare.”

Un tip ca tatăl ei, genul de bărbat care o făcuse pe mama ei să renunțe la tot şi să traverseze țara cu un vagabond visător a cărui problemă cu jocurile de noroc însemna că nu aveau niciodată bani. Şi mai târziu, mult mai târziu, după ce mama ei plecase...

„Opreşte-te!”

Willa îşi impuse să se concentreze asupra conversației, asupra lui Grady. Putea foarte bine să savureze tot ce era de savurat la această întâlnire care putea fi şi singura.

Gândul de a avea doar o singură întâlnire cu el o deranja mai mult decât se aşteptase. Era ridicol. Abia dacă îl cunoştea pe tip. Dar avea ceva ce îi stârnea interesul. Ceva ce o făcea să vrea să afle mai multe.

Îşi înăbuşi cercetarea minuțioasă şi se concentră asupra lui Grady.

— Dar cu tine cum rămâne? întrebă ea. Câți ani ai, ai trecut de 35?

— 32, zise el şi îi oferi un zâmbet strâmb. Săritul în foc ca meserie tinde să te îmbătrânească. Mulțumesc că ai observat.

— Scuze, spuse ea şi trasă cu degetul condensul de pe paharul cu apă. Deci care e povestea ta? Divorțat, necăsătorit?

— Necăsătorit, răspunse el. Şi nu intenționez să mă căsătoresc.

— Serios?

„Cât de interesant", se gândi ea şi luă o înghițitură de vin.

— Pot să întreb de ce?

El ridică din umeri şi roti vinul în pahar.

— Sunt plecat săptămâni întregi în cea mai mare parte a verii, zise el. Iar când vine iarna, e vară în Australia şi de regulă lucrez acolo în sezonul lor.

— Pare că eşti foarte ocupat.

Oare ce nu îi spunea?

— Aşa pare să fie, zise el. E mai bine acum decât pe vremea când tata făcea aceeaşi meserie.

— Tatăl tău a fost pompier paraşutist?

Grady aprobă din cap.

— Şi mai am doi fraţi care fac asta.

— Pare să fie o afacere de familie.

— Cam aşa, zise el şi-şi drese glasul. Pe vremea tatălui meu, erau plecaţi toată vara. Fără zile libere. Era greu pentru mama să crească zece copii.

— Sunteţi zece?

Sfinte Dumnezeule! Iar Willa credea că prietena ei, Kayla, avea o familie mare cu patru fraţi.

Vru să pună o întrebare indiscretă despre anticoncepţionale, dar se opri şi se concentră în schimb asupra lui.

— Nouă frați şi surori, zise ea. Cum a fost?

El râse.

— Exact aşa cum pare, o nebunie. Nu cred că am dormit singur în cameră până ce nu am împlini 18 ani. Dar tu ai frați sau surori?

Interesant! Willa se gândi la câteva lucruri.

„Nu-i place să vorbească despre el.”

„Încă nu mi-a răspuns la întrebarea despre defecte.”

„Are buze care arată de parcă au fost făcute pentru sărutări, generoase, pline şi...”

— Singură la părinți, zise ea. Mi-am pierdut mama când eram mică, aşa că am fost doar eu şi tata.

Se strădui să mențină un ton relaxat, de parcă nu ar fi umblat pe vârfuri într-un câmp minat de amintiri neplăcute. De parcă nu îşi amintea tonul încordat al vocii baritonale a bunicului, care îi explica faptul că mama nu avea să mai vină acasă.

De parcă nările nu ar fi gâdilat-o din cauza mirosului de bere ieftină şi a disperării tatălui ei, însoțitorii ei permanenți în anii care urmaseră pierderii mamei.

Grady o studia cu o asemenea intensitate, încât ea simți că trebuia să-şi ferească privirea.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, îl tachină ea cu cât de multă veselie reuşi să adune. Cea despre defecte.

Acum cine evita să vorbească despre propria persoană?

El zâmbi şi luă o gură de vin.

— Nu mă pricep la conversație. Iată unul! Cum e ăsta?

Ea ridică paharul de vin şi îl ciocni de al lui. Ceva ce aveau în comun.

— Noroc!

Pe trăsăturile lui chipeşe scăpără iute o expresie scurtă de uşurare.

— Conversațiile de la primele întâlniri sunt mereu puțin ciudate, nu-i aşa?

— Da, să ştii că aşa e. Ea se simţi bine când el recunoscu asta. Presupun că ar trebui să ne tot punem întrebări despre noi, nu? Aşa ar trebui să funcţioneze primele întâlniri.

— Bună idee, răspunse el, părând gânditor. Cum e să ai o meserie în care să sari din avioane?

Willa pufni.

— Păi...

Grady rânji şi apucă marginea paharului de vin.

— Cred că amândoi ştim întrebările standard pe care ni le pun alţii, zise el. E cam obositor şi plictisitor. Poate că în schimb ar trebui să inversăm rolurile.

— Eşti aşa de ciudat!

Ciudat, dar creativ. Asta era în mod clar o premieră.

— Aşa că dă ce ai mai bun! zise el. Cum e să sari din avion într-o pădure care arde în jurul tău? întrebă el. E la sute de kilometri de cel mai apropiat oraş şi ştii că există posibilitatea ca paraşuta să se agaţe într-un copac şi să fii nevoit să cobori sute de metri până la pământ înainte să îţi porneşti motofierăstrăul.

Willa se uită la el – se uită la el cu adevărat, profund – şi se întrebă ce fel de individ era. Ce senzație ar fi avut dacă ar fi făcut munca lui?

— A fost terifiant la început, zise ea. Avioanele mă cam sperie. N-am zburat niciodată. Ea îşi drese glasul şi îi oferi un zâmbet sfios. Adică înainte să fiu pompier paraşutist.

— Serios?

Ea aprobă din cap, neştiind dacă trebuia să rămână în pielea ei sau să pretindă că era el.

— Dar m-am obişnuit, zise ea. Să sari din avion e grozav şi îmi place să fiu erou.

La un moment dat, a devenit ca o navetă oarecare.

Grady râse. Îşi luă paharul de vin şi sorbi.

— În mod categoric nu sunt erou, dar pentru cineva care abia m-a cunoscut şi nu a fost niciodată într-un avion, nu eşti prea departe în ce priveşte restul.

Rânjetul lui era dezarmant şi la fel era jocul acela caraghios. Ea probabil ar fi trebuit să-şi țină garda sus, dar asta era mult mai interesantă decât oricare primă întâlnire pe care o

avusese... ei bine, vreodată. Iar ea se distra, ceea ce însemna ceva.

— De ce te-ai dus la spectacolul ăla de striptease ieri-seară? întrebă ea.

Era o întrebare ciudată, iar ea observă cum el o procesa. Voia ca el să ghicească de ce cineva ca ea – modestă, serioasă şi nu o tipă petrecăreață – ajunsese într-un bar cu bărbați care îşi dădeau hainele jos.

— Prietenele mele, zise el, Kayla şi Ainslie...

— Aislin, preciză ea, surprinsă că el se apropiase de adevăr.

— Da, Kayla şi Aislin, zise el. Suntem foarte apropiate, deşi nu ne vedem aşa de des pe cât am vrea. Voiau să meargă, iar mie îmi place să petrec timp cu ele. În plus, îmi place să am grijă să nu le pună cineva ceva în băutură şi să le salvez de cine ştie ce tip idiot.

— Uau! făcu ea şi se holbă la el.

Pentru un bărbat care o cunoştea de mai puțin de o oră, ajunsese destul de aproape de realitate.

— Cum a fost? rânji el.

— Foarte bine, spuse ea şi-şi drese glasul, aşteptând următoarea întrebare.

— Am auzit că ai făcut doi ani de armată imediat după liceu, zise el. Cum a fost?

Willa îşi muşcă buzele şi îl analiză cu grijă. Îşi dăduse seama repede că nu era genul care să vorbească prea mult despre el, iar faptul că el împărtăşea asta era remarcabil.

— Toată lumea a presupus că voi fi un pompier paraşutist precum tatăl meu. Asta era spusă la întâmplare, dar îşi dădea seama din felul în care îşi ridicase el sprâncenele că nu era departe de adevăr. Eu voiam să încerc ceva diferit. Să trag cu arma şi să bat oameni...

— Exact despre asta este vorba în armată.

Ea rânji şi continuă:

— În fine, la un moment dat mi-am dat seama că eram făcut pentru asta, să sar din avioane ca să-mi câştig existenţa. Restul e istorie.

El îi oferi un zâmbet vag, care avea atât o notă de surprindere, cât şi de aprobare.

— Foarte bine.

— Mulțumesc. Ea rânji şi luă o înghițitură de vin. E rândul meu. Ea răsfoi caiețelul cu notițe din mintea ei. Oare ce i-ar fi plăcut ei ca el să ghicească despre ea? Spune-mi ce îți place şi ce nu îți place la propria afacere!

Grady răsuci piciorul paharului pe masă, fără să-şi ia ochii de la ea.

— E plăcut să deții controlul, zise el. Să fiu stăpânul propriului destin, să iau toate deciziile, să mă pot baza doar pe mine.

Mâna lui mare făcea ca piciorul paharului să arate ca o scobitoare, dar nu mâinile lui îi tăiară răsuflarea. Ci cât de aproape ajunsese el de adevăr.

— Îmi place să dețin controlul, continuă el. Îmi place meseria mea. Îmi doresc doar să mă pot relaxa din când în când.

Willa îşi muşcă buzele. Oare el spusese asta la întâmplare sau ea era chiar aşa de transparentă? Apucă paharul cu apă şi luă două înghițituri, gândindu-se că era mai bine decât să dea vinul pe gât.

— Dar tu? întrebă el. Înțeleg că îți place să fii patiser. Te-ai gândit ca, atunci când nu o să mai sari din avioane, într-o bună zi să îți deschizi o patiserie?

Willa râse, fermecată de această nouă informaţie despre viaţa lui Grady.

— Oh, îmi place să coc prăjituri, zise ea, deşi ştia la fel de multe despre patiserie pe cât ştia despre săritul din avion. Toată făina, untul, zahărul şi – ce naiba se mai folosea la copt? – praful de copt, zise ea la întâmplare. Nu mă mai satur de praful de copt.

Grady pufni în paharul cu vin. Ochii lui cenuşii sclipeau, iar Willa simţi brusc dorinţa să ceară chelneriţei mâncarea la pachet ca să se poată duce la ea acasă şi să se facă comozi. Ce senzaţie ar fi avut dacă l-ar fi sărutat? Sau mai mult poate...

— Poate că, dacă îmi joc cărţile bine, zise Grady uşor, aş putea veni la tine la un moment dat, iar tu ai putea să-mi faci faimoasa ta prăjitură lava cake.

Willei i se adună apă în gură, deşi motivul nu era prăjitura. Era gândul de a-l vedea pe Grady în bucătăria ei, pieptul lui lat întinzând partea de sus a unui şorţ.

La naiba, bărbatul ăsta îi zăpăcea mintea! Şi corpul. Îşi schimbă poziţia picioarelor, conştientă că i se umeziseră palmele.

— Lava cake, spuse ea şi înghiţi ca să nu saliveze pe masă. Sună minunat!

Ea se uită spre restaurant şi se întrebă de ce dura atât să aducă mâncarea. Era aşa de greu să recunoască faptul că voia să scape de acolo? Că în realitate voia să-l ia pe Grady la ea acasă şi nu doar pentru prăjitură? Asta era problema regulii celor două întâlniri. Dacă decidea la început că voia să se culce cu un tip, nu jucau nici un joc şi nu aşteptau până la a treia întâlnire. Ea putea să obțină ce dorea de la prima întâlnire fără să se îngrijoreze cum avea să afecteze asta lucrurile pe măsură ce relația progresa.

Ce ar fi spus Grady dacă ea ar fi sugerat asta?

— De fapt, nu locuiesc prea departe de aici, zise ea. Şi mă pricep foarte bine să îmi pun bucătăria şi ingredientele la dispoziție.

Dumnezeule, asta sunase ca o replică proastă cu dublu sens! Nu intenționase să sune aşa, dar Grady zâmbi de parcă ar fi prins sugestia ei.

— Ei bine, spuse el încet. Cred că putem aranja să...

Brusc, se auzi un sunet ascuțit.

Ochii lui se făcură mari şi se aprinseră, iar Willa tresări în scaun.

Grady se ridică brusc şi scrută restaurantul.

Simțea oare miros de fum?

Grady sări în picioare, răsturnând scaunul.

Willa era cu două secunde în urma lui, încercând să identifice sunetul.

— Alarma de incendiu! strigă el peste umăr, în timp ce se îndrepta hotărât spre restaurant, spre fumul care devenea mai gros cu fiecare minut.

Spre fum, nu departe de fum, iar asta îi spunea foarte multe despre Grady Billman.

Capitolul 3

Grady simți fumul înainte să intre, dar îl lovi din plin în față când se năpusti în salon. Ceilalți clienți, vreo două duzini, se ridicaseră şi se grăbeau spre uşă, unii dintre ei bombănind peste urletul alarmei de incendiu.

El îi ignoră, concentrat să descopere sursa fumului. Nu avu nevoie de prea mult timp.

Fumul ieşea din salonul privat din dreapta. El cunoştea bine spaţiul, pentru că îl ajutase pe un coleg de trupă să o ceară de soţie cu o serenadă pe prietena lui. În încăpere părea a nu fi nimic, mai puţin turnul de foc ce izbucnise pe masă. Pe ceea ce fusese o masă. Flăcările dansau pe suprafaţa ei, trasându-şi calea în sus spre perdele.

În dreapta lui Grady, chelneriţa se năpusti înăuntru dinspre bucătărie şi scoase o exclamaţie de groază.

— Oh, Dumnezeule, lumânările! E o cerere în căsătorie şi...

— Stingătorul de incendiu! strigă Grady. Trebuia să fie unul în bucătărie. Găseşte-l, te rog!

Ea se răsuci pe călcâie şi fugi, iar Grady înaintă. Zări două carafe cu apă pe masa de servire şi le apucă pe amândouă, îndreptându-se spre masă.

— Grady, ai grijă! se auzi vocea Willei în spatele lui, dar el nu se întoarse şi nu-şi pierdu concentrarea.

— Stai în spate! îi strigă în timp ce vărsa prima carafă pe o bucată de covor unde focul abia pornise.

Flăcările mici se stinseră cu un fum furios, iar cele mai mari continuară să se ridice.

— Vezi dacă e un mop în bucătărie! îi strigă el peste umăr. Sau o mătură. Orice cu o coadă mai lungă!

El trebuia să dea jos perdelele ca să nu se răspândească flăcările. Dumnezeule, ce miros! La naiba cu fețele de masă din plastic! Prinse de marginea tricoului şi şi-l trase peste nas şi gură. Apoi aruncă a doua carafă cu apă spre masă.

Flăcările şuierară furios şi unele se stinseră. Dar cele mai multe nu se stinseră şi focul continuă să urce pe perdele, degetele lacome, portocalii îndreptându-se spre tavan. Locul acela nu avea un sistem de incendiu?

— Uite, am găsit o mătură la uşă! strigă Willa din spatele lui.

Grady aruncă din mână carafa goală şi întinse mâna.

— Mulțumesc.

Apucă mânerul şi îl trase spre el, recunoscător când Willa se retrase în spate, în siguranță.

Ridicând mătura ca pe o extensie a brațului, el încercă să nimerească perdelele.

Rată. Încercă din nou, disperat să oprească flăcările să se răspândească.

— Ce naiba e... Oh, fir-ar să fie!

Grady se uită în spate şi îl văzu pe bucătar holbându-se cu gura căscată. Fălcile i se mişcau şi bluza albă îi era pătată.

— Extinctorul! strigă bărbatul.

— Uite!

Chelnerița apăru în spatele lui, tuşind în timp ce se îndrepta spre Grady.

El întinse mâna exact când una dintre perdele căzu la pământ ca un fluture mort.

Cenuşa se răspândi, fugind de la locul crimei.

— Dă-te la o parte, te rog!

Smulse cuiul şi rupse sigiliul. Un semn bun că era în stare de funcționare. Multe extinctoare nu erau. Strânse furtunul într-o mână şi-l îndreptă spre baza flăcărilor.

— Ai grijă! se auzi vocea Willei din nou, iar Grady simți un straniu sentiment de afecțiune.

Ținti în jos, cu furtunul îndreptat spre grămada de şifon în flăcări care fusese odată o perdea. Apucă furtunul mai tare şi apăsă zdravăn.

Flăcările scuipară şi se încordară în semn de protest, apoi se stinseră. Mişcându-se dintr-o parte în alta, Grady stropi podeaua şi apoi masa cu manevre sigure şi regulate. Spuma țâşni şi umplu masa şi peretele. Focul scăpără, şuieră şi dispăru sub o perdea de alb. Era ca un pom de Crăciun nins, dacă pomul de Crăciun ar fi fost în flăcări.

Lui Grady i se păru că auzi vocea Willei în spatele lui spunând pompier, dar nu putea fi sigur. Asta nu însemna că ar fi petrecut prea mult timp stingând incendii provocate de lumânări, deşi într-un fel asta însemna a fi pompier paraşutist – să fii în linia întâi la declanşarea oricărui incendiu şi să te lupți să îl opreşti ca să nu devină mai puternic.

El ținti spre ultima perdea, doborând-o într-un morman de material ars şi de cărbuni încinşi.

Şi apoi se termină. Studie dezastrul, căutând să vadă dacă mai erau cărbuni pe undeva sau flăcări. Nimic. Nu mai era nimic. Focul fusese stins.

Lăsă extinctorul în jos şi se întoarse spre publicul lui.

Întâlni prima dată privirea Willei, iar când se uită în adâncimile acelea verzi-căprui simți că îi crește inima. Ea își ridică mâinile și începu să aplaude.

Chelnerița o urmă, la fel bucătarul-șef. Restul clienților începură și ei. Oricât era de caraghios, Grady avea ochi doar pentru Willa. Văzu mirarea din ochii ei, părul care i se revărsa pe umeri, rotunjimea ușoară a sânilor în rochia aceea verde letală.

Nu ar fi putut întrerupe contactul vizual nici dacă cineva i-ar fi smuls pleoapele cu cleștele, așa că fu bucuros când ea o făcu prima. Privirea ei coborî spre pieptul lui și rămase acolo, ochii sclipindu-i cu interes. Vărsase ceva pe el?

— Oh!

Tricoul încă îi servea drept mască și îi lăsa pieptul dezgolit.

Foamea din ochii Willei îl făcu să vrea să lase tricoul așa toată noaptea, dar îl trase în jos de tiv ca să poată arăta ca un domn în acel restaurant elegant. Puse jos extinctorul în timp ce bucătarul se apropia ca să-i strângă mâna.

— Cina e în contul nostru în seara asta, fiule...

Se auzi un țipăt.

Bucătarul-şef se albi la faţă şi apoi îşi trase repede mâna şi goni spre bucătărie.

Grady se uită la chelneriţa care devenise cam palidă.

— Am o bănuială, zise el, că cina noastră tocmai s-a făcut scrum.

Chelneriţa aprobă din cap.

— Aşa e, spuse ea şi le oferi un zâmbet în semn de scuze. Îmi pare rău pentru cina voastră romantică.

— E în regulă, zise Willa şi se apropie făcându-i cu ochiul lui Grady. Seara încă nu s-a terminat.

Grady fu nevoit să tragă adânc aer în piept ca să nu explodeze de încântare şi de dorinţă, dar şi de o doză sănătoasă de mândrie.

— Cum ar fi dacă m-aş asigura că bucătăria nu e în flăcări? zise el. Apoi ne continuăm întâlnirea în altă parte.

Willa zâmbi, ochii ei verzi-căprui sclipind.

— S-a făcut.

O oră mai târziu, Grady îşi îndesă o jumătate de felie de pizza în gură. Marginea era cu gust de usturoi şi crocantă, cu brânză topită care se prelingea pe margini.

— Cea mai bună idee! zise el cu gura plină de pepperoni.

Willa râse şi îi aruncă un şervețel.

— Probabil ar fi trebuit să începem aici.

El îşi dădea seama că nu era o înțepătură la adresa priceperii lui de a planifica întâlniri, aşa că nu o luă ca atare. Cina la Briana nu era o idee proastă, dar asta era mai bună. Tolănit pe canapeaua Willei cu picioarele lor în şosete unele lângă celelalte pe măsuța de cafea, asta era o metodă foarte bună de a încheia seara.

Televizorul sclipea, emițând reluări din A cui e replica oare?, serialul lui favorit.

Ea fusese cea care îl alesese, butonând telecomanda până ce găsise canalul potrivit. Îi plăcea că aveau asta în comun.

Grady apucă şervețelul şi îşi şterse degetele unul câte unul.

— Chiar ai fi acceptat dacă aş fi sugerat să stăm tolăniți în pijama în apartamentul tău la prima întâlnire?

Willa mestecă înghițitura de pizza şi afişă o expresie gânditoare.

— Poate. I-ar fi oferit lui Stevie o şansă să te verifice şi să se asigure că nu eşti un criminal.

Auzindu-şi numele, corcitura de ogar cu pete albe se ridică din patul lui de la fereastră şi veni spre ei. Câinele arăta ca un amestec dintre o girafă şi un urs polar mai slab. Willa îi întinse o bucată de bacon canadian.

— Bun băiat!

Stevie se lovi de marginea măsuței de cafea cu piciorul şi mirosi brațul canapelei înainte să localizeze bucata de bacon pe care ea i-o întinsese. O înghiți şi apoi îl împunse pe Grady cu nasul în căutare de mai mult.

— Trebuie să fie greu să ai un câine orb.

Grady îl bătu pe Stevie pe fund în timp ce ochii încețoşați ai câinelui erau fixați asupra cutiei de pizza. Nasul lui funcționa foarte bine.

— Cred că poate să vadă forme şi lumini, zise ea. Veterinarul spune că vede cam cât s-ar vedea dacă am avea pe nas o pereche de ochelari cu lentilele mânjite cu un strat gros de vaselină.

Grady se întinse să scarpine câinele între urechi.

— Cu toate astea, se deplasează foarte bine.

— A învățat să aibă încredere în mine.

Willa se întinse şi ea să-l scarpine pe cealaltă ureche, primind în schimb un geamăt de plăcere de la Stevie.

— Am o lesă specială, scurtă, care e mai uşor de folosit la plimbări, iar el ştie că nu o să-l facă să se lovească de vreun copac sau de vreun stâlp.

— Deştept câine!

Grady abia o cunoscuse pe Willa şi putea deja să-şi dea seama că era unul dintre cei mai de încredere oameni pe care îi cunoscuse vreodată.

— Pisica cu trei picioare, pe de altă parte, continuă Willa, a fost o provocare. A avut nevoie de mult timp ca să-şi dea seama care e treaba cu litiera. Iar pisica surdă are propriile probleme.

Grady pufni.

— Ai o pisică surdă şi una cu trei picioare?

Ea aprobă în timp ce mai muşcă dintr-o bucată de pizza.

— Earmuff şi Wheelbarrow, zise ea. Barrow pe scurt. Sunt pe aici, pe undeva.

El clătină din cap uimit şi mai luă o felie de pizza.

— Este impresionant, zise el. Deci eşti o salvatoare de animale.

Willa ridică din umeri.

— Sunt animale care au cel mai mult nevoie de un cămin, zise ea. S-a întâmplat să am aşa ceva.

Ea era aşa de rezonabilă în privința asta, încât Grady ar fi putut să creadă că nu conta. Dar chiar conta. El văzuse felul în care ea îl mângâiase şi îl îmbrățişase pe Stevie când sosiseră, făcându-l să se tolănească la picioarele ei şi să mârâie adorator.

Şi refuzase să se aşeze şi să mănânce până ce nu îl hrănise pe Stevie şi nu-i dăduse apă şi toate medicamentele.

Asta era dragoste. Şi văzând asta la Willa, deveni şi mai interesat de ea. Era adevărat că incendiul făcuse ca prima parte a întâlnirii să fie ratată. Dar asta...

Era plăcut.

Mai mult decât plăcut.

— Ai şi animale care nu au probleme? întrebă el.

— Un peşte betta pe nume Carl, zise ea. Ei bine, e fără probleme acum. Sute de alți betta i-au ros coada, dar s-a vindecat după ce l-am salvat din magazinul de animale. Stă la mine pe birou când lucrez.

— Salvatoare, zise Grady din nou, mult mai hotărât.

— Om, contracară Willa.

Grady ridică din umeri, apoi muşcă din următoarea felie de pizza şi studie camera de zi, încercând să-şi dea seama ce spunea casa ei despre ea. Micul ei bungalow din centrul oraşului era mic, dar imaculat. Mobila îşi arăta vârsta, deşi cineva avusese foarte mare grijă de ea. Fiecare scaun, fiecare măsuță erau lustruite şi tapițate cu grijă ca să fie cea mai bună versiune din ce puteau să fie.

Canapeaua de piele pe care stăteau era uzată, dar într-un fel care o făcea moale şi netedă. Pernele se înfăşurau în jurul lor ca o îmbrățişare, iar Willa aranjase în colțuri perne turcoaz şi o pătură portocalie pe spate.

Grady îşi întoarse atenția spre Willa, care era mult mai interesantă de privit decât mobila. Îşi schimbase rochia cu colanți bleu şi un tricou galben. El nu îi spusese asta, dar arăta mai sexy aşa decât în rochia aceea elegantă. Părul îi cădea despletit pe umeri şi era foarte posibil ca ea să fi renunțat la sutien când se dusese în dormitor să se schimbe. El încerca să nu se holbeze.

— Nu pot să spun că am avut vreodată o primă întâlnire care să implice un extinctor, zise el şi muşcă din felia de pizza. Categoric una dintre cele memorabile.

— Al doilea incendiu provocat de grăsime a fost un detaliu drăguț, zise ea. Păcat de sprâncenele chelneriței!

— Unele pierderi nu pot fi evitate, spuse Grady şi îşi termină pizza, ştergându-şi degetele pe şervețel. Deci am meritat a doua întâlnire?

Plictisit de conversație şi de lipsa pizzei, Stevie, câinele orb, se îndepărtă şi se instală în patul lui din colț. Willa mai luă o îmbucătură şi pretinse a se gândi la întrebare.

— Hm, făcu ea şi termină de mestecat. Conversație plăcută: bifat. Masă bună: bifat. Fapte eroice la prima întâlnire: bifat. Aş zice că şansele unei a doua întâlniri sunt bune.

El râse şi se întinse după încă o felie.

— Eşti o admiratoare a faptelor eroice. E bine de ştiut.

— Doar când sunt bine executate. Şi trebuie să fie în locul potrivit. Dacă te-ai fi bătut pentru un loc bun de parcare, atunci aş fi fost mai puțin impresionată.

Grady aprobă serios din cap.

— Cum ar fi desfăcutul unui borcan cu capacul prea strâns?

Willa clătină din cap cu buzele tresăltând în felul în care o făceau când îşi reținea un zâmbet.

— Nu.

— Dar să îmi pun un tricou negru fără să las urme de deodorant pe el?

Ea chicoti, iar acela fu sunetul cel mai simpatic pe care îl auzise Grady vreodată.

— Nu e destul de eroic.

Grady se prefăcu încruntat.

— Cum ar fi să înlocuiesc hârtia igienică şi să mă asigur că e poziționată corect în suport?

Willa ridică o sprânceană.

— Care poziție, pe deasupra sau pe dedesubt?

— Pe deasupra, desigur, zise el. Crezi cumva că sunt un sălbatic?

Ea râse şi clătină din cap.

— Asta e cu siguranță eroic, dar nu, spuse ea. Doar eroismul adevărat contează.

Aşa cum ai făcut în seara asta.

Egoul lui nu ar fi trebuit să fie încântat de asta, dar era. La fel tot restul din el.

— Atunci e bine că am plătit-o pe chelnerița să incendieze masa, rosti el gânditor.

Bani bine cheltuiți.

Ea râse şi îşi dădu o şuviță de păr pe după ureche.

— Bună treabă, Smokey! Nu e nevoie să mai faci asta o dată. Prefer mobila neincendiată.

— Am reținut.

El luă o sticlă de bere pe care ea o găsise în frigider pentru el. Era o IPA, una dintre favoritele lui, dar Willa prefera apa minerală.

Ea făcu semn din cap spre sticla goală.

— Mai vrei una?

— Nu, e suficient.

Mai mult decât bine cu Willa cuibărită lângă el aşa de aproape că li se atingeau coapsele. Pe el nu l-ar fi deranjat încă o bere, dar nu voia cu nici un preț să piardă căldura corpului de lângă el.

Se uită la ceas, recunoscător că nu trebuia să fie a doua zi la bază. Avea trei zile întregi libere. I se păreau un lux. Putea să doarmă până mai târziu.

Când ridică din nou privirea, Willa se uita la el.

Se uita nu era termenul potrivit. Îl studia de parcă ar fi încercat să vadă prin țeasta lui. El îşi aminti de conversația

de la restaurant, cea despre defecte. Nu îi răspunsese niciodată, nu-i aşa?

— Nu sunt bun să economisesc bani.

Willa clipi.

— Poftim?

— Ăsta e unul dintre defectele mele.

El aruncă şervețelul în cutia goală de pizza şi apoi se întoarse pe canapea ca să stea față în față cu ea.

— Câştig destul de bine făcând ce fac, dar nu sunt bun la economisit, zise el. Ştiu că ar trebui să pun bani deoparte într-un cont de economii sau ceva de genul ăsta şi că ar trebui să am un plan mai bun pentru viitorul meu. Nu pot fi pompier paraşutist la nesfârşit.

Willa aprobă din cap. Ochii ei îi susținură privirea, dar acum păreau să aibă o expresie uşor prevăzătoare. La naiba, oare spusese prea multe? El încerca să fie sincer, încercând să îşi prezinte defectele cât se putea de corect.

— Eu sunt exact opusul, zise ea. Sunt nevrotică în privința asta. Strâng punga mereu.

El aşteptă ca ea să spună mai multe, dar nu se întâmplă. Ea îşi feri privirea şi el simţi că atinsese un punct nevralgic. Ceva despre care nu vorbea cu multă lume.

De asta voise să comande vinul mai ieftin? Iar el tot insistase, crezând că ea încerca să fie amabilă pentru că el plătea. Se părea că era ceva mai profund de atât.

„Idiotule, ai reuşit să strici atmosfera!”

Dar apoi ea se uită din nou la el cu un zâmbet vag.

— Poate că e bine că avem doar două întâlniri.

— De ce e asta bine?

— Pentru că ne-am certa tot timpul, încercând să ne hotărâm dacă ieşim să mâncăm ceva scump sau să stăm acasă şi să gătim Top Ramen.

— Te rog! pufni Grady. Cea mai mare parte din an mănânc şuncă din cutie şi produse congelate când sunt pe teren. Mă descurc cu Top Ramen la fel de bine cum o fac cu o mâncare sofisticată cât timp compania e bună.

— Şi este?

Ea îi susținu privirea de parcă ar fi fost o întrebare reală. De parcă ar fi vrut într-adevăr să ştie.

— În seara asta? El puse sticla goală pe măsuța de cafea. La mine e înregistrată ca una dintre cele mai bune întâlniri din istorie.

— Serios?

— Da.

Ea păru să ezite, coborându-şi privirea o clipă. Când se uită din nou la el, ceva se schimbase.

— La fel şi pentru mine, zise ea. Eşti o companie bună.

Ei bine, asta era ceva. Un început. Nu era o promisiune pentru ceva mai mult de două întâlniri, dar de ce naiba ar fi vrut asta? Ea era tot ce putea visa un bărbat – şansa de a petrece timp plăcut cu o femeie frumoasă fără să fie tras în jos de ancora promisiunilor.

De câte ori nu îşi dorise exact ce oferea Willa? Fără obligații, doar câteva întâlniri şi apoi gata. Ar fi trebuit să fie extaziat. Ar fi trebuit să fie mai îndrăzneț. Să o cucerească spunându-i poveşti în care eroul era el şi...

— Sunt un ticălos dimineața, răbufni el.

Cam atât despre cuceriri sau eroisme.

Willa ridică o sprânceană.

— Poftim?

— Alt defect, zise el. Dorm adânc şi urăsc să mă trezesc. Iar până ce nu beau măcar două ceşti de cafea sunt ca un urs grizzly care şi-a prins piciorul în uşă.

Ea râse şi îşi puse apa minerală pe măsuța de lângă ea.

— E bine de ştiut.

Ea se foi pe canapea şi îşi aduse genunchiul mai aproape de al lui. El ar fi putut să-l atingă dacă ar fi vrut. Doar să se întindă şi să îi cuprindă genunchiul prin materialul subțire de bumbac al colanților. Tânjea să o facă. Doar să îşi lase mâna să alunece în sus...

— Vreau să spun că e o informație foarte utilă. Vocea ei deveni răguşită, iar el ridică privirea să vadă o dogoare neaşteptată în ochii ei. În caz că vom avea vreodată ocazia de a ne trezi împreună.

„Fir-ar să fie!”

Grady înghiți în sec fără să fie 100% sigur că înțelegea corect situația. El putea să fie un mare ticălos uneori şi să presupună lucruri greşite, ceea ce probabil ar fi trebuit să fie un defect.

— Nu voiam să sugerez...

Doar atât apucă să spună pe un ton răguşit înainte ca Willa să se aplece şi să îl sărute. Începu încet şi blând, dându-i ocazia să se retragă dacă ar fi vrut.

Pe naiba!

Răspunsul lui fu absolut primordial. Îşi vârî mâna în părul ei, sărutând-o tare şi adânc, nemailăsând nici o urmă de îndoială cu privire la cât de mult îşi dorea asta. Şi-o dorea pe ea.

Cumva, mâinile lui îi găsiră talia şi apoi o ridică şi o trase la el în poală. Ea veni de bunăvoie şi îşi desfăcu coapsele de o parte şi de alta în timp ce îşi poziționa posteriorul perfect în poala lui. El îl cuprinse prin colanți, trasând cu degetul mare marginea bikiniului. Trebuie să fi fost o persoană foarte bună într-o altă viață, pentru că, Dumnezeule, se simțea minunat!

— Willa, gemu el cu gura lipită de a ei, sunând mai degrabă ca un oftat disperat.

Ea murmură ceva drept răspuns, rotindu-şi şoldurile ca să se frece de el. Colanții erau aşa de subţiri încât el îi simțea dogoarea, putea simți dorința ei arzând odată cu a lui.

Continuă să o sărute, gustând sucul de struguri, condimentele şi pasiunea fierbinte şi pe care o simțise agitându-se în ea toată seara. Dacă Willa Frank vorbea serios despre cele două întâlniri, cu siguranță avea să facă în aşa fel încât să conteze fiecare din ele.

Ce noroc pe el!

— Eşti ireală!

El întrerupse sărutul ca să apuce să spună asta şi să o sărute pe gât în jos. Pielea ei mătăsoasă se întinse sub limba lui, iar ea îşi dădu capul pe spate. El linse scobitura de la baza gâtului, înfometat să guste mai mult din ea. Să îşi apese gura pe acei sâni minunați pe care îi admirase toată seara.

Ea se agăță de ceafa lui cu o dorință pe care o putea simți. Îl voia la fel de mult pe cât o voia el.

— Grady, zise ea, numele lui fiind un mârâit înfometat.

El îi dădu în jos bretelele bluzei şi îi dezveli sânii. Ce sâni perfecți! Rotunzi şi plini, exact dimensiunea potrivită ca să-i cuprindă în palme. Sfârcurile se rotunjiră de la răsuflarea

lui şi apoi se întăriră în timp ce îi dezmierda cu limba când pe unul, când pe celălalt. El se mişca între ele, aproape ameţit de senzaţii, de căldură şi de ceaţa propriei dorinţe.

— Mai mult, gemu el, apucând-o de şolduri.

Ea scoase un sunet slab ca un chiţăit în timp ce o ridica din poală şi o punea la loc pe canapea. Părul îi căzuse peste un ochi, ea privindu-l prin perdeaua castaniu-aurie, arătând ciufulită, înfometată şi complet destrăbălată.

— Îmi place direcţia în care se mişcă lucrurile.

Ea rânji şi îşi dădu părul la o parte.

— Şi mie.

Şi chiar foarte mult!

El apucă elasticul colanţilor şi îi trase încet pe coapsele ei în jos. Făcu la fel cu bikini, dezvelind-o centimetru după centimetru minunat.

Dumnezeule, pielea ei era perfectă!

El se opri când materialul ajunse la glezne, dându-i ocazia de a stopa lucrurile, de a-i spune că lucrurile mergeau prea repede. El putea să încetinească lucrurile dacă era nevoie.

La naiba, putea să facă asta toată noaptea!

„Toată noaptea asta afurisită!”

Willa îşi dădu iar părul la o parte şi îşi desfăcu picioarele.

— Te vreau.

Sau să facă asta.

Grady simţi apă în gură. Şi el o voia. Miezul ei era umed de la aceeaşi dorinţă care îi făcea mădularul să se opintească în partea din faţă a blugilor. Nu mai văzuse niciodată în viaţa lui ceva aşa de frumos.

O parte din el voia să îşi smulgă prezervativul din buzunar şi să se afunde până la plăsele în zece minute. Altă parte din el voia să apese pe butonul de ralanti, ca să o poată savura cu orele, cu zilele chiar.

Undeva la mijloc era perfect. Dacă timpul pe care-l petreceau împreună avea o dată de expirare, atunci el trebuia să facă fiecare moment să conteze.

— Vreau să te gust.

El îi aruncă deoparte colanţii şi verifică dacă îi aruncase peste vreo lumânare sau dacă lovise vreo pisică. Era posibil

ținând cont de norocul lui, având în vedere cum pornise seara. Dorința de a o devora îl copleși, fiindu-i greu să își concentreze privirea. Singurul lucru pe care îl voia era să își îngroape fața între coapsele ei, apoi și restul din el dacă ea era de acord cu asta.

Îi desfăcu coapsele cu umerii și se năpusti asupra ei ca un bărbat înfometat.

— Oh, Grady!

Ea se agăță de ceafa lui și îl strânse de păr în timp ce el își trecea limba pe toată lungimea ei.

El își porunci să guste, să o ia încet. Dar, Dumnezeule, ea avea un gust așa de dulce! La fel ca modul în care se mișca, arcuindu-și spatele de parcă ar fi făcut sex cu gura lui. Nu se putea sătura.

— Așa, murmură el în timp ce îi dezmierda miezul, apucându-i șoldurile în timp ce ea se cambra spre el. Arată-mi cum îți place!

Ei îi plăcea repede și tare, se părea, iar Grady fu încântat să o facă. Încântat să o devoreze cu o foame pe care nu și-o putea ascunde nici dacă ar fi vrut. El îi supse faldurile moi, reținând toate detaliile în minte. Gustul, mirosul, senzația ei în gura lui. Totul.

Când ea se încordă în mâinile lui, el ştiu. Era nebunesc de rapid, dar asta nu era nici pe departe o problemă. El dădu drumul şoldurilor şi îşi puse o mână între coapsele ei. În timp ce el lăsa un deget să alunece în ea, Willa explodă.

— Grady!

„Da!”

El împlântă două degete în ea, căutând acel loc. Cel despre care ştia că avea să o ducă la celălalt nivel. Când apăsă pe el, ea ţipă şi se agăţă de capul lui.

— Dumnezeule...

Pereţii ei înguşti se încordară şi pulsară în jurul lui, strângându-i degetele în timp ce el trecea cu limba peste ea până când ea rămase nemişcată în braţele lui.

„Sfinte Sisoe!”

El începu să o sărute în sus pe corp, să o tragă spre el ca să se liniştească. Era al naibii de bun la asta, iar să îi tragă corpul moale şi flexibil la pieptul lui părea o idee afurisit de bună. Avea să o lase să se relaxeze încet.

Dar Willa nu asta voia, clipea spre el cu ochii înnebuniţi de dorinţă, cu buzele umflate şi uşor întredeschise. Ea nu se

osteni să îşi strângă picioarele, iar Grady se înfruptă din imaginea asta, memorând fiecare rotunjime şi fiecare muşchi, fiecare centimetru gol şi minunat.

El nu mai văzuse niciodată în viața lui o femeie mai frumoasă.

Willa zâmbi şi inima lui aproape că se topi.

— Spune-mi că ai un prezervativ! şopti ea. Pentru că am nevoie să fii în mine chiar acum.

Capitolul 4

„Am nevoie să fii în mine chiar acum."

Suna ca replica unui star porno. Willei nu-i venea să creadă că rostise chiar ea acele cuvinte, nu-i venea să creadă ce tocmai făcuse cu un tip pe care abia îl cunoştea.

Dar nu se putea abține să nu o facă. Nu putea să ignore dorința disperată care încă îi chinuia vintrele ca nişte degete care smulgeau fire dintr-un pulover.

— Am un prezervativ, zise Grady şi lăsă mâna să alunece în buzunar ca să îşi scoată portofelul.

Corpul ei se încinse în timp ce îşi dădea seama că practic era goală, cu excepția bluzei cu bretele care îi ajunsese în jurul taliei. În timpul ăsta, Grady încă era îmbrăcat complet. Chiar şi tricoul lui încă era neşifonat.

Asta trebuia remediat.

Apucând tivul, ea îl trase în jos ca un păianjen care îşi trăgea cina spre el. Grady râse şi o lăsă să-i tragă tricoul în sus.

— Îmi place că ştii ce vrei, zise el în timp ce o ajuta să îi tragă tricoul peste cap. Îi întinse prezervativul şi trase tricoul de pe brațe, apoi îl luă înapoi şi desfăcu ambalajul. Eşti sigură?

El îi susținu privirea în timp ce ducea mâna la curea.

Willa apucă de nasturele şlițului şi trase.

— Arăt de parcă încerc să scap de tine?

Încă rânjind, el o ajută să îi tragă pantalonii în jos pe şolduri şi să îi dea la o parte.

— Verificam doar, zise el. Consimțământ entuziast şi restul.

Ea îl cuprinse cu picioarele în timp ce el îşi punea prezervativul.

— E suficient de entuziast pentru tine?

Ea îşi propti călcâiele în spatele coapselor ei şi îl trase în centrul ei alunecos. El rămase acolo un moment, vârful lui gros atingând faldurile ei umflate.

— Willa, gemu el. Nu am cunoscut niciodată pe cineva ca tine.

„Nu mă cunoşti nici acum”, se gândi Willa şi îl trase în ea.

El o umplu dintr-o mişcare alunecoasă, iar ea scoase o exclamație de surprindere. Era mare. Nu fusese aşa de evident până când nu se implântase complet şi ea nu scosese un strigăt şocat.

— Eşti bine? şopti el şi rămase nemişcat.

— Nu te opri!

Ea se agăță de umerii lui, ținându-l aproape de ea în timp ce el se mişca înăuntru şi afară într-un ritm lent.

El o făcea să se simtă aşa de bine. Trecuse atât timp...

— Grady! exclamă ea în timp ce el dezmierda ceva incredibil de sensibil dinăuntrul ei, iar corpul ei răspunse cu valuri de şoc de o asemenea intensitate încât simţea pulsaţiile până în vârful degetelor de la picioare.

Îl muşcă de umăr, simţindu-se aşa de plină de plăcere, încât avea impresia că o să explodeze.

Nu obişnuia să facă asta. Da, avusese iubiţi. Nu mulţi, dar destui ca să facă diferenţa între unul bun şi altul prost.

Grady era mai mult decât bun. Era... „Oh, la naiba!”

Subconştientul ei se lupta cu dorinţa de a-l considera diferit, special. El era doar încă un tip. Asta era ideea regulii celor două întâlniri. Fără ataşamente. Doar distracţie fără obligaţii, aşa cum trebuia să fie.

Şi atunci de ce era acolo, gemând şi scoţând exclamaţii de plăcere, zvârcolindu-se lipită de el, simţind această neaşteptată conexiune profundă?

Îşi înfipse unghiile în spinarea lui, dorindu-şi să nu se mai gândească atât, ci doar să simtă. Erau prea multe senzaţii ca să le lase să se piardă, ca să irosească măcar o secundă cu gânduri îngrijorătoare.

Felul în care el se mişca... Şi lucrurile pe care i le şoptea la ureche, cuvinte pe care nu le putea desluşi, dar pe care le înțelegea la un nivel primar...

El se afundă mai adânc, iar Willa simți cum se acumulează tensiunea în ea, fiecare terminație nervoasă din corpul ei pregătindu-se pentru inevitabil. Deja?

— Sunt aproape! exclamă ea, la fel de surprinsă de propriile cuvinte, precum şi de senzația în sine.

Dumnezeule, cine era femeia asta desfrânată cu un buton aşa de sensibil pentru orgasm?

— Asta e, gemu el. Da, Willa!

Ea țipă. Cu ochii închişi, țipă cu toată puterea şi capul dat pe spate, flăcări albe dansând în spatele pleoapelor. Scânteile izbucniră din centrul pieptului ei în timp ce îşi încorda coapsele în jurul lui şi țipa.

— Grady!

Grady se afundă mai adânc cu un geamăt, iar Willa îşi dădu seama că el era exact acolo cu ea, în acelaşi ritm cu pulsațiile din adâncul ei. El se afundă iar şi iar în timp ce valurile de plăcere se revărsau peste ea, ca o cărămidă aruncată într-un lac de lavă încinsă.

Se agăţă de el, iar Grady o purtă prin acea lume fără control, înăuntru şi afară, lăsându-i pe amândoi gâfâind şi fără suflare.

Apoi el rămase nemişcat.

Willa respiră din nou. Inspiră. Expiră. Rămase acolo sub corpul lui nemişcat, întrebându-se dacă el adormise. Sau murise. Respira oare? Categoric respira.

Trebuia să-i verifice pulsul?

Grady se trase în sus pe coate şi se uită în jos spre ea.

— La ce te gândeşti?

— Mă întrebam dacă ai murit.

El râse şi se rostogoli într-o parte, trăgând-o cu el ca să stea faţă în faţă pe canapea.

— Sunt cât se poate de viu, zise el şi depuse un sărut pe fruntea ei.

— Mulţumesc pentru asta.

— *Eu îţi mulţumesc.*

Ea vorbea ca un patron de restaurant care accepta un pahar de suc în plus, nu ca o femeie care tocmai avusese parte de cea mai tare partidă de sex din viața ei.

— Mulțumesc foarte mult.

Grady rânji şi se răsuci de lângă ea preț de o clipă ca să dea jos prezervativul.

Willa trebuia să-şi amintească să arunce cutia de pizza înainte ca unul dintre animale să ajungă la ea.

El se întinse în spate şi găsi pătura croşetată pe care ea o ținea împăturită pe spatele canapelei. Era unul dintre puținele lucruri pe care Willa le avea de la mama ei, una dintre puținele amintiri prețioase din fosta ei viață.

Se simți ca o îmbrățişare când Grady o puse în jurul lor.

— Ți-e destul de cald?

Ea aprobă din cap şi îşi puse capul pe bicepsul lui.

— Perfect.

Rămaseră întinşi în tăcere multă vreme, iar Willa îşi lăsă ochii să se închidă.

Cumva îşi sincroniză răsuflarea cu a lui fără măcar să-şi dea seama de asta până când sânii ei se împinseră înainte în acelaşi ritm în care pieptul lui se mişca spre al ei. În timp ce bătăile inimii i se încetineau, ea decise că era cel mai aproape de fericire, aşa cum nu mai fusese de multă vreme. Poate niciodată.

— Deci nu faci niciodată o excepție?

Ea clipi şi deschise ochii, întrebându-se dacă ațipise şi ratase o parte a conversației.

— Poftim?

— Regula cu două întâlniri, zise el. Ai zis la cină că e o regulă de neclintit, dar eu mă întrebam dacă ai permis vreodată să se ajungă la numărul trei sau patru...

— Nu, zise ea un pic cam brusc. Nu, nu, nu. Niciodată.

Ea se încordă auzindu-şi propriile cuvinte, sigură că îl jignise.

Dar el nu părea ofensat. Doar curios.

— Cum se face asta?

— E mai uşor aşa, zise ea. Mai puțin complicat când nimeni nu se ataşează.

El ridică dintr-o sprânceană, apoi îi oferi o combinație caraghioasă dintre clătinat din cap şi ridicat din umeri.

Un fel de răspuns negativ, nesigur, care îi smulse o reacție.

— Serios? întrebă el. Niciodată în... Câți ani ai?

— 31, zise ea şi îl pocni pe umăr. Nu ți-a spus mama ta că nu e frumos să întrebi o femeie câți ani are?

— Având în vedere că tocmai am făcut sex cu acea femeie, mă gândesc că am depăşit faza asta.

El o mângâie în sus şi în jos pe braț, făcând-o să se înfioare.

— Serios acum, nu ai avut niciodată o relație de lungă durată?

— O dată, zise ea, fără să ştie câte informații să ofere. Nu era nepoliticos să vorbeşti despre alți bărbați când stăteai goală lângă un bărbat? Pe la 20 de ani, înainte să implementez regula.

El o mângâie din nou pe braț, făcându-i pielea de găină.

— Ce n-a mers?

Ei îi căzu o şuviţă peste ochi şi şi-o suflă de pe fruntea umedă de transpiraţie.

— De ce presupui că nu a mers ceva?

Şi de ce se simţea dintr-odată în defensivă? Îşi porunci să se relaxeze şi să savureze dialogul de după sex cât putea.

— Ei bine, nu mai eşti cu tipul respectiv, preciză Grady. Aşa că fie te-ai despărţit din cine ştie ce motiv, fie i-ai tăiat gâtul cu un topor şi l-ai ascuns în dulapul din hol.

Willa se uită spre hol, astfel nefiind nevoită să se uite în ochii lui.

— Ţi-am spus să nu te uiţi acolo!

El râse şi o mângâie din nou pe braţ.

— Foarte bine, am priceput. Nu vrei să vorbeşti despre foştii iubiţi.

— Nu, nu e asta. Ea îşi înălţă capul de pe braţul lui şi puse un pic de distanţă între ei. Presupun că simţeam că mă abat din drumul meu.

— Cum?

— Mergând la întâlniri, zise ea. Prin relații, vreau să spun. Una sau două întâlniri, apoi poți să-ți vezi de drum fără supărare. Dar, dacă trece de asta, lucrurile devin complicate.

— Şi ție nu-ți plac complicațiile?

— Nu-mi place să mă rătăcesc, zise ea. Să uit de țelurile mele ori să uit ce vreau să obțin de la viață.

„Mă tem să nu devin ca mama. Mă tem să nu ajung să am un iubit precum tatăl meu. Mă tem de viața instabilă pe care iubirea lor a creat-o.”

Ea îşi feri privirea pentru ca el să nu poată citi ce gândea.

— În regulă, zise el, sunt de acord cu cele două întâlniri.

— Bine, spuse ea. Mulțumesc.

Cuvântul suna gol, mult mai diferit de mulțumirile de după sex rostite cu câteva minute mai devreme.

— Mai avem doar una, am face bine să o facem să conteze.

El depuse o sărutare pe fruntea ei şi se mişcă uşor. Atunci simți. Acea încordare dintre ei, semn că Grady era pregătit pentru încă o partidă. Dintr-odată, îşi dădu seama că şi ea era pregătită.

„Ar trebui să-l resping”, se gândi ea, chiar în timp ce îl trăgea spre ea. Cum naiba putea să-l vrea din nou?

Slavă Domnului că avea prezervative la etaj!

— Deci vom scoate tot ce putem din cele două întâlniri, zise Grady, sărutând-o în jos pe gât. Şi apoi ne dăm mâinile şi ne luăm rămas-bun.

— Perfect, zise Willa, aproape crezând asta.

— Deci te-ai culcat cu pompierul sexy, rânji Kayla şi se întinse peste masă, şterpelind doi din cartofii prăjiți cu trufe ai Willei. Povesteşte-ne tot!

— Să nu omiți nici un detaliu! rânji Aislin şi înfipse furculița în salata ei Caesar.

Mai ales partea cu sexul.

— Nu vă dau nici un detaliu, spuse Willa şi ignoră dogoarea din obraji, dându-i Kaylei peste mână când aceasta vru să

mai şterpelească un cartof. Nu-mi vine să cred că v-am spus că a rămas peste noapte.

Ceea ce era straniu... În fine, nu era straniu că le spusese prietenelor ei despre partidele de sex cu Grady. Kayla locuia la doar două străzi distanță, iar traseul ei de dimineață trecea chiar pe lângă casa Willei. Cum se întâmplase să fie dimineața în care Aislin fusese de acord să alerge cu ea, amândouă fuseseră întâmpinate de imaginea camionetei lui Grady plecând din fața casei Willei la o oră care nu lăsă prea mult loc imaginației.

Ei nu-i venea să creadă că îi permisese să rămână peste noapte. Asta era partea stranie. În vreme ce nu era una dintre regulile ei, nu era nici ceva ce făcea în mod normal. Aşa cum nici nu făcea sex de la prima întâlnire. Nu era în stilul ei.

Atunci de ce naiba zâmbea?

— A fost o primă întâlnire bună, zise ea precaută, luând o înghițitură din ceaiul cu gheață ca să mai răcorească flăcările din obraji.

— De aceea o s-o primească şi pe a doua, zise Kayla cu hotărâre, dar Aislin se încruntă.

— Şi după aceea? întrebă ea.

Willa ridică din umeri şi luă un burger. Luă o îmbucătură mare – ridicol de mare – ca să nu fie nevoită să răspundă imediat.

Dar prietenele ei nu o lăsau să scape aşa de uşor. Rămaseră acolo privind-o, Kayla cu bărbia în palmă şi părul negru încadrându-i faţa. Ochii albaştri ai lui Aislin stăteau aţintiţi asupra ei, de parcă s-ar fi gândit că avea să rateze răspunsul dacă ar fi clipit.

Willa mai luă o gură de ceai cu gheaţă.

— Mă gândeam că, dacă fac proiectul ăsta pentru Tranquility Villa, voi două mă puteţi ajuta cu...

Kayla pocni cu palma în masă, făcând cuburile de gheaţă din pahare să se mişte.

— Oh, nu, nici vorbă! Ce se întâmplă după a doua întâlnire?

Willa oftă şi se întinse din nou după burger, dar Aislin apucă marginea farfuriei cu o unghie elegantă şi o trase din raza ei de acţiune.

— Haide, Wills! Când ai lăsat ultima oară un tip să petreacă noaptea la tine?

— Sau când te-ai culcat ultima oară cu un tip? adăugă Kayla.

— Sau când ai mai avut expresia asta visătoare în ochi după ce...

— Opriți-vă! zise Willa şi-şi apucă din nou farfuria, iar Aislin i-o cedă. Haideți, doar ştiți regula!

— Dar el o ştie? Aislin luă un şervețel şi şterse de pe masă ketchupul pe care Willa îl lăsase să cadă fără să-şi dea seama.

Putea să spună că era distrată. Sau că era Grady de vină. Nu încetase să se gândească la el de când...

— Am explicat destul de clar, zise Willa. Ştie că nu vreau o relație.

Kayla o privi serioasă.

— Da, partea aia în care l-ai ameţit cu sexul arată într-adevăr cât de neimplicată eşti. Mai şterpeli un cartof, ferindu-se cu agilitate de palma Willei. E o metodă bună să-ți impui punctul de vedere.

Aislin chicoti, în timp ce Willa se străduia să nu se îmbujoreze din nou. Ea lămurise deja lucrurile, nu-i aşa? Şi, chiar şi dacă nu o făcuse, nu era mare lucru.

Cei mai mulți bărbați vedeau partea bună din treaba asta. Păreau uşurați când aflau că ea nu avea să-i bată la cap cu mesaje şi nici să devină excesiv de lipicioasă. Asta era bine pentru toată lumea, nu-i aşa?

Dându-şi seama că Willa avea nevoie de o pauză – sau poate că punea la cale altă tactică –, Kayla schimbă subiectul.

— Trupa lui cântă vineri seară la Boyton Ballroom, zise ea. Am văzut asta în program. Am auzit că sunt chiar buni.

— Asta nu ar conta ca o întâlnire, interveni Aislin. Doar nişte prietene care merg la un concert.

— Nu ar conta ca o întâlnire, fu Willa de acord. Dar nu merg, aşa că nu are rost să discutăm.

Ambele femei se încruntară la ea.

— De ce să nu mergi? vru Kayla să ştie.

Willa oftă şi luă din cartofii prăjiți. Sarea alunecă în tăietura de hârtie de pe degetul mic, dar ea se strădui să nu tresară.

— Pentru că am trei proiecte de terminat până săptămâna viitoare, zise ea. Asta nu e o perioadă bună ca să risc potențiale afaceri.

Kayla şi Aislin schimbară o privire. Willa ştia foarte bine expresia aia. Era cea care preceda intențiile celor două de a o târî la cursuri de yoga sau de respirație sub pretextul că avea nevoie să se relaxeze. Ştia prea bine că o făceau doar pentru ea.

— Ce e? vru ea să ştie, pregătită să depăşească momentul. Aveți din nou de gând să îmi țineți predici pentru că muncesc prea mult?

Aislin ridică brațele, pretinzând că se preda.

— Departe de noi gândul să-ți spunem cum să-ți organizezi viața, zise ea. Dar te-ai gândit că va veni vreodată un moment în care să o poți lăsa mai moale?

— Ai spus tu însăți că s-ar putea să fii la capacitate maximă cu clienții, adăugă Kayla. Că ai deja destul de lucru ca să te țină foarte ocupată.

— Şi să ne asiguri un acoperiş deasupra capului, adăugă Aislin mai blând.

Ea întinse mâna şi preţ de o clipă Willa crezu că şi ea avea de gând să şterpelească cartofi prăjiți. Dar în schimb atinse mâna Willei, strângând-o uşor.

— Suntem foarte mândre de tine, Wills.

— Pentru efortul de la serviciu, adăugă Kayla, dar şi pentru că te-ai culcat cu paraşutistul.

Aislin rânji.

— Mai ales pentru paraşutist.

Willa încercă să nu arate cât de mult însemnau cuvintele prietenelor ei pentru ea.

Nu ceea ce spuseseră despre sexul cu Grady. Partea despre copilăria ei. Ele ştiau de unde venea ea – probabil nu sărăcia lucie în care trăise, dar măcar ştiau adevărul. Însă nu ştiau detaliile despre mama ei. Nimeni nu le ştia.

Ea păstra secretul ăsta pentru ea.

Dar ştiau că ea crescuse fără mamă. Fără bani. Speriată.

Ceea ce însemna că ştiau cât de mult însemna cariera ei. Că aceasta conta mai presus de orice altceva.

— Deci vineri seară, oftă Willa, regretând deja că le aruncase un os. La ce oră la Boyton?

Ambele femei săriră în sus de pe scaune, încântate ca nişte copii în dimineaţa de Crăciun.

— Trupa începe să cânte la 19.00, zise Aislin. Dacă ajungem mai devreme, vom putea să-i vedem pe paraşutişti din primul rând.

— Grady cântă la chitară solo, aşa e? întrebă Kayla.

— Da, admise Willa. E şi solist. Ceilalţi din trupă sunt tot pompieri paraşutişti.

— Ce grozav! rânji Aislin. Aşa că o să mergem să ascultăm nişte muzică şi să bem ceva fără să complicăm lucrurile.

— Absolut, aprobă Kayla.

— Foarte bine, zise Willa, întrebându-se dacă deja trecuse de mult de punctul în care putea să nu complice lucrurile.

Capitolul 5

Grady era la jumătatea melodiei lui Bruce Springsteen I’m on Fire când o descoperi.

Willa era acolo, în mulțime, flancată de cele două femei cu care fusese şi în prima seară în care o cunoscuse. La naiba, le uitase numele. Kayla şi... ceva care începea cu A?

Nu conta. Avea ochi doar pentru Willa. După părerea lui, ea ar fi putut să stea între Beyoncé şi Monstrul Prăjiturilor. Simți cum îl cuprinde un val de adrenalină în timp ce închise ochii şi îşi canaliză toată energia în melodie.

Degetele lui zburau peste corzi în timp ce se revărsa în microfon, cântând despre dor, dorință şi pasiune aşa de puternice încât nu puteai dormi.

În esență, toate lucrurile pe care le simțea clocotind aproape de suprafață încă din seara în care se culcase cu Willa. De când plecase de la ea după un mic dejun leneş cu clătite şi promisiunea că avea să sune la un moment dat.

Asta însemna, de regulă, câteva zile, dar el, idiotul, sfârşise prin a-i trimite mesaj doar câteva ore mai târziu. Mesaj care fusese ignorat până a doua zi de dimineață, când ea îl informase foarte scurt că era foarte ocupată la serviciu.

Se gândise că ea încerca să scape de el. Credea asta şi în momentul în care o zări în mulțime la spectacolul său. Purta un maiou mulat, negru şi o fustă scurtă de blugi, iar privirea pe care i-o aruncă îi spuse că nu era o coincidență. Venise acolo să-l vadă pe el. Să-l vadă cântând.

El se aplecă spre microfon şi cântă ultimele note ale melodiei, încântat şi salivând în timp ce se uita la ea cum îşi legăna şoldurile pe muzică. Ea îi zâmbi, iar lui îi tremură vocea când îşi aminti senzația de a se afunda în ea.

„La naiba, cât e de frumoasă!"

Melodia se termină, iar bateristul încheie cu o înfloritură. Grady cântă ultimele note amețit de dorință.

— Asta e tot pentru prima parte, zise el la microfon. O să luăm o mică pauză şi ne întoarcem în câteva minute.

El se întoarse să-şi pună chitara în suport şi se întrebă dacă trebuia să se prefacă nepăsător. Colegii din trupă se duseră la barul unde chelnerița cochetă avea să le dea băuturi gratis toată seara. Poate că trebuia să se ducă acolo şi să o lase pe Willa să vină la el.

Dar picioarele îl purtară pe jumătatea distanței spre ea înainte să apuce să le poruncească altceva.

— Hei, e Smokey! zise cea brunetă şi o înghionti pe Willa în coaste rânjind. Nu am fost prezentați oficial. Eu sunt Kayla. E în regulă dacă vom continua să-ți spunem Smokey cel Golaş?

Grady rânji, pentru că deja îi plăceau prietenele Willei.

— O să pun să mi-l inscripționeze pe costumul de paraşutist.

Blonda cu păr ondulat râse.

— Nu are cum să nu-ți placă jocul de cuvinte al Willei. Eu sunt Aislin. Smokey sună chiar bine.

Willa părea gata să fugă să se ascundă la baie, dar reuşi să-şi dea ochii peste cap.

— Foarte amuzant, le spuse ea. Ştiți foarte bine că îl cheamă Grady.

Kayla făcu un efort nereuşit de a-şi şterge zâmbetul de pe față, dar expresia ei serioasă nu părea foarte convingătoare.

— Asta e cam tot ce ştim.

— Willa nu e genul care face confesiuni, adăugă Aislin. Dar ți-am văzut camioneta plecând din fața casei ei şi am pus lucrurile cap la cap.

Grady se uită la Willa, gata să comenteze că o găsise destul de dornică de confesiuni, dar neliniştea din privirea ei îl opri.

— Nu vorbesc despre viața mea amoroasă.

Willa se uită urât la prietenele ei.

— Nu aveați de gând să vă duceți la bar?

Kayla îl mai studie un pic, în timp ce Aislin se uită spre locul unde se duseseră colegii lui de trupă.

— Coada încă nu e aşa de mare.

— Va fi, insistă Willa. Ați face bine să vă grăbiți.

Aislin îi făcu cu ochiul.

— Am înțeles aluzia.

Încă rânjind, ea o apucă pe Kayla de braţ şi o trase de acolo înainte ca Grady să le poată bombarda cu întrebări despre Willa.

Oare însemna ceva faptul că ea vorbise cu ele despre el? Nu prea mult, în mod evident, dar, dacă era aşa de reținută cum pretindea că era, poate că însemna ceva faptul că îl tratau cu flirturi prietenoase.

„Încetează să te mai agăți de orice!”

— Scuze, zise Willa de îndată ce prietenele ei se îndepărtară. Te enervează gluma cu Smokey cel Golaş?

— Absolut deloc.

El îşi băgă mâinile în buzunare, hotărât să pară cât mai relaxat, deşi simțea nevoia de a o atinge.

— Ştiai că, de fapt, e Smokey Ursul?

Willa se încruntă.

— Poftim?

— Smokey Ursul, nu Smokey cel Golaş, zise el. Ăsta e numele mascotei Serviciului Forestier.

Ea se holbă la el, cu ochii aceia adânci şi verzi complet nedumeriți.

— Tocmai ai început să-mi vorbeşti despre un urs fictiv? Cuvintele ei erau mai degrabă tachinatoare decât ofensatoare. Willa îşi înclină capul într-o parte ca să-l privească. Stai puțin, chiar aşa îl cheamă? E doar Smokey Ursul?

— Da, zise el, întrebându-se dacă toate cunoştințele lui legate de pădure şi de incendii îl făceau să fie mai interesant sau mai puțin interesant pentru ea.

— Serviciul Forestier l-a lansat pe Smokey Ursul în anii ’40 ca să-i convingă pe oameni să prevină incendiile de pădure, zise el. La începutul anilor ’50, Eddy Arnold a avut mare succes cu un cântec numit Smokey Ursul.

— Vezi? Ştiam eu că era ceva.

Willa se foi, ajungând suficient de aproape ca el să-i fi atins cotul cu vârful degetelor dacă ar fi vrut. Dumnezeule, cât de tare voia să facă asta! Dar se abținu. Nu avea rost să acționeze ca un idiot posesiv.

— Se pare că autorii s-au pus de acord că rima mai bine aşa, adăugă el. Dar Serviciul Forestier le aminteşte mereu oamenilor că ăsta nu e numele adevărat. E doar Smokey Ursul. El rânji, dându-şi seama că părea un tocilar, dar nu

prea îi păsa. E una dintre chestiile alea de PR care chiar înnebunesc oamenii.

Ea râse, iar sunetul râsului ei îl făcu pe Grady să simtă o căldură plăcută în abdomen.

— Eşti plin de informații utile, Smokey.

— Mă străduiesc.

Willa făcu semn cu bărbia spre scenă.

— A sunat foarte bine ce ai cântat. Eşti un bărbat cu multe talente, nu-i aşa?

— Deci a fost bine şi pentru tine? El rânji când ea se îmbujoră din nou. Nu ai făcut o glumă cu tentă sexuală?

— Nu, nu am făcut.

Ea se uită în jur, cu o umbră de zâmbet în colțul gurii.

— Dar, da, a fost bine. Absolut uimitor, dacă vrei să ştii adevărul.

„La naiba!”

Grady abia dacă se putea abține să nu ridice pumnul a victorie sau să întrebe de ce nu îl sunase. Nici una din variante nu l-ar fi făcut să pară un tip relaxat sau să obțină o a doua întâlnire.

— Când pleci din nou? întrebă ea, părând dornică să schimbe subiectul.

— Sunt de serviciu la baza aeriană peste două zile, zise el. Vom zbura undeva sau nu dacă apare vreun incendiu, dar în perioada asta a anului apar mereu.

— Cât de lungi sunt turele?

— Opt ore pe zi la bază, dar lucrăm şi 24 de ore dacă ne luptăm cu un incendiu, zise el. Uneori chiar mai mult. Incendiile de pădure nu urmează întotdeauna un program fix.

— Sună brutal, zise ea.

— Poate să fie, admise el, mişcându-şi picioarele ca să stea cu o jumătate de centimetru mai aproape de ea. Suntem de serviciu timp de 21 de zile în şir, dar, dacă suntem la un incendiu, nu vor să lucrăm mai mult de paisprezece zile fără pauză. De regulă, pauza e doar de o zi sau două, dar tot e ceva.

— Şi faci asta toată vara?

— Mai mult decât atât. Mulțimea îl înghesui din spate şi-l împinse mai aproape de Willa. Era pentru prima dată când se simțea recunoscător că era înghesuit.

Sezonul începe devreme, uneori chiar în martie. Şi după cum a fost clima în ultima vreme, se întâmplă să fim trimişi la incendii în California chiar şi în decembrie.

— Uau! făcu ea părând cu adevărat şocată. Stai o perioadă lungă de serviciu.

— Chiar e mai lungă când lucrez şi în perioada incendiilor de pădure din Australia, admise el. Aş putea să lucrez tot anul dacă aş vrea.

— Şi vrei?

— Uneori, ridică el din umeri. Îmi place meseria mea. Îmi place să călătoresc prin țară şi să sting incendii înainte să devină prea puternice. Îmi place camaraderia.

Şi îmi place senzația de a sări din avion, cu lumea învârtindu-se în jurul meu şi vântul urlând.

Cineva o împinse din spate, iar Willa se poticni spre el. El o prinse cu uşurință, încântat că avea o scuză ca s-o atingă. Îşi luă timp ca să-i dea iarăşi drumul.

— Să sari din avion pare înspăimântător, zise ea.

El zâmbi.

— E un moment, chiar după ce se desface paraşuta, imediat după salt, când totul e tăcut... Pluteşti doar prin aer cu nimic altceva în afară de sunetul inimii care îți bubuie în urechi.

— Nu-mi pot imagina asta, clătină ea din cap. Nu ai putea să mă plăteşti destul ca să sar dintr-un avion.

— E o slujbă bună, zise el. Doar nu una pe care să o pot face la nesfârşit.

— Fizic vrei să spui?

— Da.

El ridică din umeri, conştient că discuta despre carieră cu ea.

— Pompier paraşutist este o slujbă de om tânăr. E greu pentru organism, aşa că trebuie să te gândeşti la viitor când durerile vor face ca săriturile din avion să fie prea periculoase.

— Şi ce vei face?

El se gândi la ce îi povestise la prima întâlnire. Visul lui caraghios de a avea o patiserie. Era mai degrabă o glumă, ceva cu care să se amuze în nopțile fără somn.

Adevărul era mai puțin amuzant.

— Chiar nu ştiu. Vocea îi suna încordată, iar el îşi impuse să se relaxeze. Nu mă pricep foarte bine la făcut planuri.

Ea se holbă la el de parcă ar fi vorbit o limbă străină.

— Cum ar fi... pentru viitorul tău?

Asta părea că nu poate pătrunde până la femeia care se străduia să planifice totul, chiar şi numărul întâlnirilor pe care le acorda unui tip înainte chiar să fi avut măcar una.

Grady ridică din umeri, întrebându-se cât de repede putea să schimbe subiectul.

— Unii dintre noi devin piloți când nu mai pot fi paraşutişti. E o tranziție firească şi reuşeşti să-ți păstrezi avantajele salariale.

El acum doar lega cuvinte, iar felul în care ea îi studia chipul îi spunea că ştia foarte bine că se ascundeau mai multe în spatele poveştii.

Mai degrabă faptul că planificarea viitorului îl speria îngrozitor. Faptul că undeva într-un cotlon al minții el ştia că o meserie aşa de periculoasă însemna că era posibil să nu existe un viitor.

Abia dacă reuşea să afişeze o expresie impasibilă ca să nu lase teama legată de asta să i se reflecte în privire.

— În fine, o să mai lucrez sezoane duble cât voi mai putea, zise el şi îşi trecu mâinile prin păr. A sosit sezonul de vară, apoi în extrasezon merg în emisfera sudică. Banii sunt buni.

Willa aprobă din cap.

— Trebuie să pui deoparte.

Înainte ca el să poată răspundă, reapărură prietenele ei, amândouă ținând câte două pahare.

— Chelnerița m-a rugat să îți dau asta, zise Aislin, întinzându-i un pahar. Zice că e băutura ta favorită.

— Mulțumesc.

El luă o gură – da, era berea lui blondă favorită.

— Povestește-ne despre tine, Grady! interveni Kayla. Suntem foarte curioase să ştim cum a reuşit un tip să intre în pantalonii Willei de la prima întâlnire.

— Nu e ceva ce se întâmplă în fiecare zi, în caz că te întrebai, zise Aislin. Trebuie să fii special?

Ea formulă asta ca pe o întrebare, iar Grady nu reuşi să-şi dea seama dacă se aştepta ca el să înşire o listă de lucruri care îl făceau special. Nu îi venea nimic în minte şi fu recunoscător când Willa îl salvă.

— Încetați! zise ea şi o lovi pe prietena ei în umăr, făcând-o să verse un pic din băutura pe care o ținea în mână. Îl faceți să se jeneze.

Absolut deloc jenat, Grady aprecie totuşi că fusese salvat.

— Willa e minunată, zise el şi rezistă dorinței de a o cuprinde pe după talie. Asta ar fi semănat prea mult cu o relație, iar ei nu făceau asta. Cu toate astea, el tot o atinse uşor cu mâna. Slujba mă ține plecat multă vreme, aşa că nu am prea mult timp pentru întâlniri.

Aislin îl studie în timp ce îi întindea băutura Willei.

— Atunci voi doi ar trebui să vă înțelegeți perfect, zise ea. Nici Willa nu e mare fan al relațiilor.

— Aşa am auzit.

El zâmbi spre ea şi simţi cum îi creşte inima când ea îi răspunse la zâmbet.

Kayla chicoti.

— Expresia asta confirmă că seara trecută nu ai dormit pe canapeaua ei.

Aislin râse.

— De parcă ar fi existat vreun dubiu! Crezi că a dormit acolo ca să-i poată reporni computerul ori să-i organizeze dulapul cu condimente?

Zâmbi şi Kayla şi sorbi din băutură.

— Deci aşa numesc copiii sexul în ziua de azi.

Grady dădu berea pe gât, savurând situaţia al naibii de mult. O tachinau, desigur, dar el avea impresia că nu o deranja prea tare. Şi, din ce ştia despre Willa, ea era la fel de bună în a da replica dacă era nevoie.

El o privi peste marginea paharului.

— Trupa va merge la Ramble Inn după spectacol, zise el. Voi trei sunteți bine-venite să vă alăturați.

Aislin aruncă o privire spre scena unde toboşarul – un pompier paraşutist în al treilea an pe nume Ryan – tocmai aranja ceva la tobe.

— Dacă vin şi prietenii tăi, atunci merg şi eu.

— Şi eu la fel, spuse Kayla şi îl studie pe Tony, care cânta la chitară bas şi era unul dintre prietenii cei mai buni ai lui Grady din echipă. Voi, băieți, cu siguranță v-ați pregătit.

Grady râse.

— De vină e ora obligatorie de exerciții fizice din fiecare dimineață, zise el şi se uită la Willa.

— Deci cum rămâne? E stabilită întâlnirea?

Willa ridică dintr-o sprânceană spre el.

— O să avem a doua întâlnire într-o speluncă?

Stai, nu!

La naiba!

Grady se uită la prietenele Willei, sperând că aveau să-l susțină.

— De fapt, nu ar fi o întâlnire adevărată, zise el. Prietenele tale vor fi acolo, prietenii mei vor fi acolo – va fi mai mult o seară cu prieteni.

— Excelent punctat, rosti Aislin, aruncându-i un zâmbet. Nu e diferit de ceea ce facem acum şi asta în mod evident nu e o întâlnire.

— Evident, fu Kayla de acord.

El trebuia să îşi amintească să le trimită flori amândurora. Sau poate doar să le prezinte prietenilor săi.

Willa îşi încrucişă brațele la piept şi îşi împinse sânii într-o delicioasă distragere.

— Deci asta nu va fi o a doua întâlnire?

— Nu, spuse el. Cred că pe aceea va trebui să o avem altă dată. Poate când sunt din nou liber peste două săptămâni?

— Foarte bine.

Ea îl privi ciudat, iar el nu reuşea să îşi dea seama dacă era enervată sau încântată de perspectivă. Poate un pic din amândouă.

Cu coada ochiului îi zări pe colegii de trupă adunându-se din nou pe scenă. Era timpul să se întoarcă acolo.

— Ne vedem la Ramble Inn?

— Poate, spuse Willa şi se uită la restul membrilor trupei. Dacă îmi spui că tipii ăia sunt OK, cetățeni-model care nu vor pune nimic în băuturile prietenelor mele şi nu le vor pipăi fără aprobare.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, o asigură el. În mare parte, pentru că nu sunt genul care să facă aşa ceva şi pentru că aş pocni zdravăn pe oricine ar încerca.

— Atunci avem o întâlnire.

— Nu, zise el, retrăgându-se spre scenă. Categoric nu o întâlnire!

Ea îl salută în timp ce el alergă şi sări pe scenă. Îşi puse chitara pe după gât şi se duse spre microfon, apoi se opri. Se întoarse spre colegii de trupă şi le făcu semn să se adune.

— Ce e? bombăni Tony, aranjându-şi chitara bas.

— O mică modificare în listă, zise el. Ajutaţi-mă cu asta! El le spuse ce melodie voia, le promise că avea să le dea o bere la Ramble Inn dacă se conformau şi apoi se întoarse şi păşi spre microfon. Următoarea melodie e pentru Willa Frank, zise el.

Îşi acordă câteva corzi şi găsi cheia potrivită. Apoi călcă pedala şi o dădu la maximum pentru versiune metal a melodiei Smokey the Bear[1].

Găsind-o pe Willa în mulţime, îşi aţinti privirea asupra ei şi începu.

— *Smokey the Bear, cântă el. Prowlin' and a growlin' and a sniffin' the air.*

Ce începuse ca o melodie nevinovată pentru copii deveni ceva mult mai sexy în timp ce el urla versurile peste răcnetul chitarei electrice. În public, Willa râdea, dar avea o dogoare în privire. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, el s-ar fi bătut pe umăr acum, gândindu-se că şansele să facă sex erau destul de mari.

Dar ea era Willa – frumoasa, impredictibila şi unica Willa –, aşa că toate regulile zburau pe fereastră.

Grady închise ochii şi cântă următorul vers cu inima bubuindu-i în urechi.

După cum se dovedi, Tony şi tânărul recrut pe nume Jimmy erau singurii care aveau timp în seara aceea. Ryan avea o întâlnire, iar Pete simțea că îl lua o răceală, iar Archer era mort de oboseală după zece zile lucrate la incendiul din California de Sud.

Grady îi chemă pe Tony şi pe Jimmy înăuntru ca un gardian care escorta prizonieri într-o cafenea.

— Spune-mi din nou de ce e aşa de important să venim la întâlnirea asta a ta! bombăni Jimmy în timp ce se îndrepta spre masa lor obişnuită din colțul barului.

— Nu e o întâlnire, zise Grady. E o adunare. Haide, facem asta de fiecare dată când cântăm la Boyton!

Tony pufni.

— Da, dar de regulă nu eşti aşa de încântat.

Era adevărat, deşi pe Grady îl enerva că băgaseră de seamă.

— Uau, noua barmaniță e sexy! zise Jimmy şi făcu semn din cap spre o roşcată drăguță din spatele barului care îi zâmbi

înapoi mai larg când văzu logoul Hart Valley Smokejumper pe tricoul lui.

Grady rezistă dorinței de a-l plesni pe Jimmy după ceafă. Puştiul încă era în perioada în care îi plăcea să vadă femeile leşinate după el când aflau cum îşi câştiga traiul. El nu ajunsese încă la faza în care iubitele cădeau ca muştele când aflau cât de rar vedeau un paraşutist lângă ele. Să fii singur tot timpul era unul dintre dezavantajele clare dacă începeai o relație cu cineva care avea profesia asta.

La fel era grija permanentă că partenerul tău putea să nu mai vină acasă deloc.

— Asta nu e iubita ta?

Vocea lui Tony îl smulse din gânduri şi-i îndreptă atenția de la barmaniță în partea cealaltă a încăperii.

Willa intră pe uşă, iar inima lui Grady o luă la trap. Kayla şi Aislin intrară după ea, dar Willa era cea care atrăgea privirile, după părerea lui Grady. Era patetic, dar parcă un reflector s-ar fi îndreptat asupra ei, luminându-i calea spre bar. El se holbă la ea, admirând cum i se legănau şoldurile, cât de pline îi erau buzele şi felul în care părul îi atingea umerii dezgoliți în maioul negru pe care îl purta. Nu-i vedea ochii de unde era, dar nici nu trebuia. Nuanța lor exactă de verde-căprui îi era întipărită în memorie.

— E sexy, rânji Jimmy şi le făcu semn femeilor să vină la ei. Toate sunt sexy.

Care e a ta, Grady?

El se uită la bărbatul mai tânăr.

— Nu sunt proprietate, idiotule!

— Bruneta cu maioul negru, îl informă Tony. Ea e motivul pentru care nu spunem că e o întâlnire.

Jimmy părea confuz.

— Ce a făcut? I-a fiert iepuraşul sau ce?

— Pentru Dumnezeu! bombăni Grady şi se îndreptă spre femei – spre Willa.

Ochii ei îl găsiră înainte să fi apucat să traverseze jumătate de încăpere şi un zâmbet îi înflori pe faţă.

— Hei! făcu ea. Ai găsit o masă?

— Acolo în colţ, zise el şi arătă spre separeul mare în care băieţii stăteau de regulă după spectacol. Îţi aduc ceva de băut?

— Bere, zise Willa, iar Grady o plăcu şi mai mult. Vin cu tine să te ajut să aduci băuturile.

— Lasă-mă să-ți dau cash, zise Aislin şi se căută în geantă, scoțând o bancnotă de 20. Vrei şi tu bere, Kayla?

— Da, te rog.

Atenția Kaylei era îndreptată spre Tony, iar Grady nu-şi dădea seama dacă răspunsul ei era pentru bere sau pentru pompierul înalt cu părul negru, ciufulit şi ochi negri care părea să înnebunească femeile.

Bun. Poate că, dacă prietenele ei erau distrase, el putea petrece mai mult timp discutând cu Willa. Ea deja pornise spre bar, mergând direct acolo, iar el era tentat să îi pună mâna pe spate. Fuseseră goi împreună, aşa că un contact fizic nu era improbabil.

Dar ceva din postura ei îl făcu să-şi îndese mâinile în buzunare. Ceva din felul în care ochii ei se mişcau încolo şi încoace, studiind barul de parcă s-ar fi aşteptat ca o haită de zombi să sară din spatele tonomatului cu discuri.

— Te simți bine? o întrebă el.

— Da, grozav. Răspunsul ei era un pic prea vesel. Locul ăsta obişnuia să fie altceva, nu-i aşa?

— Cu ani în urmă, zise el, surprins că ea îşi amintea. Un fel de bar cu jocuri de noroc, cred. Mai speluncă decât e acum, dacă îți poți imagina.

— Nu e aşa de rău. În mod evident au încercat să îmbunătățească locul cu vopsea proaspătă şi flori pe mese.

Vocea ei era încordată şi răguşită. Grady îi privi chipul, încercând să înțeleagă schimbarea. Ea îşi amintea locul ăsta?

Ea probabil îi citi întrebarea în privire. Un umăr gol se ridică într-o expresie uşor stranie.

— Tata obişnuia să vină aici când eram mică, zise ea. Eu trebuia să aştept în maşină când mama intra să îl ia.

Ceea ce însemna că Willa era mică, pentru că ea amintise că îşi pierduse mama de tânără, iar el ştia că barul renunțase la jocurile de noroc cu circa 25 de ani în urmă. Tensiunea din umerii ei era un indiciu bun pentru faptul că nu avea amintiri fericite în locul ăsta.

— Putem să plecăm, dacă vrei, zise el. Găsim alt loc.

— Nu, e în regulă, zise ea şi se îndreptă de spate. Hai să comandăm! Se duseră la bar şi Willa se aplecă, studiind mânerele butoaielor. Vrem de trei ori bere blondă Boneyard, vă rog!

— Mai bine şase, zise Grady. Rămânem la lucruri simple şi cu hamei.

El scoase cardul de credit, în timp ce Willa întinse bancnota lui Aislin şi ceva de la ea. Lăsă un bacşiş generos, ceea ce îl impresionă din nou. Ea era strânsă la pungă, dar nu se zgârcea când nu era cazul.

— Tu ai pus asta? întrebă ea.

— Ce să pun?

Ea făcu semn din cap spre tonomat.

— *Light My Fire. The Doors, aşa e? Pare să fie un cântec potrivit pentru pompieri.*

El râse în timp ce barmanița le înmâna două tăvi – una pentru el şi una pentru Willa.

— De regulă, suntem mai interesați să stingem focurile, zise el. Dar înțeleg ce vrei să spui. Vorbeşti despre cântecul lui Springsteen pe care l-am cântat la Boyton.

— Da, I’m on Fire. Ea rânji. Cred că are altă însemnătate când o cântă nişte pompieri.

— Îmi dai idei pentru o listă de cântece, zise el în timp ce se îndreptau spre masă, fiecare cu câte o tavă în brațe. Poate The Doors cu Light My Fire, urmată de Kings of Leon cu Sex on Fire.

Asta îi aduse drept răsplată un rânjet diabolic din partea Willei.

— Cum ar fi şi Burning for You al celor de la Blue Oyster Cult?

— Îmi place, zise el. Am putea să trecem şi la ceva country cu Johnny Cash şi Ring of Fire.

— Sau îmbrățişează-ți latura feminină cu Smoke Gets In Your Eyes a Barbrei Streisand, sugeră ea. Urmată de melodia Dianei Ross Fire Don't Burn.

— Cred că nu am amplitudinea vocală pentru asta, dar îți admir încrederea în noi.

Ajunseră la masă şi toată lumea se dădu într-o parte ca să le facă loc. Kayla se apropie de Tony la mijloc, în timp ce Jimmy încălecă un scaun în capătul mesei, vorbind cu Aislin.

Mai era un loc gol într-o parte a separeului, aşa că Grady intră primul ca să-i facă Willei loc lângă el.

— Drăguț, zise Willa când se așează. Mă lași să am partea din margine ca să am acces la tonomat și la baie.

— Cine zice că a murit cavalerismul?

El împărți berile în timp ce Tony tocmai lua un castron plin cu nuci caju pe care i le comandase unuia dintre chelnerii care circulau. Le puse în mijloc, pentru ca toată lumea să ajungă la ele și apoi îi întinse mâna Willei.

— Tony Warren, zise el. Kayla tocmai îmi spunea că faci web design.

— Așa este, zise ea. Dețin Frank Sollutions. Deja de vreo șase ani.

Tony fluieră.

— Impresionant. Ne gândeam și noi să facem o pagină web pentru trupă. Ai modele la care ne-am putea uita la un moment dat?

Ea zâmbi și scoase o carte de vizită din portofel.

— Sunt multe în galerie la care te poți uita, zise ea. Prietenilor și familiei le ofer o reducere.

— A făcut-o pe a mea pentru afacerea cu fotografii, interveni Kayla. Şi-a dat seama că 70% din cei care îmi accesau pagina o făceau de pe aparate mobile, aşa că a făcut o optimizare pentru mobil şi gata, rezervările curg!

Tony puse cartea de vizită în buzunar.

— O să mă uit.

Willa zâmbi şi luă o gură de bere.

— Toți trei sunteți pompieri paraşutişti?

— Da, doamnă, zâmbi Jimmy, punându-şi farmecul în acțiune cât de bine putea.

Am fost pompier de elită timp de cinci ani după ce am terminat colegiul. Am avut ocazia să mă alătur paraşutiştilor anul trecut, aşa că am profitat de ocazie.

— Serios? interveni Grady sec.

— Da, spuse Jimmy şi îi oferi lui Aislin un zâmbet cuceritor, deşi ea se concentra mai mult pe telefon. Teoretic, anul ăsta sunt începător.

— Începător? interveni Aislin? Ca în Jersey Shore?

Jimmy râse.

— Începător de doi ani. Anul trecut au fost acceptați doar trei dintre noi. E destul de competitiv.

Aislin păru mai degrabă îngrozită decât impresionată.

— Sunt mulți tipi care stau la coadă să sară din avion în incendii?

— Ai fi uimită să afli câți sunt, ridică Jimmy din umeri şi îşi luă berea. Şi nu sărim chiar în incendii. Ci în apropierea lor.

Tony luă o alună din coş.

— Desigur, dacă ajunge să se schimbe vântul şi...

— Avem foarte multe antrenamente, îl întrerupse Grady, observând că Willa se albise. Ca să prevenim accidentele. Măsurile de precauție pe care le luăm sunt foarte stricte.

Ei îi reveni un pic culoarea în obraji, dar tot arăta nesigură.

— Voi doi de cât timp faceți asta?

Întrebarea părea să fie mai mult pentru Tony decât pentru el, dar cum Tony tocmai îşi îndesase nişte alune în gură, Grady decise să răspundă.

— Lucrăm împreună de mai bine de zece ani, zise el. Patru ani în echipa de pompieri de elită şi apoi asta.

— Am stat un an în plus în echipa de la sol, adăugă Tony. Aveam un frate mai mic care a lucrat doi ani în Hart Valley Hotshots, aşa că am rămas prin preajmă ca să mă asigur că e bine.

Erau mai multe motive decât povestea lui Tony aici, dar Grady ştia că nu trebuia să ofere informațiile. Nu era treaba lui.

Aislin luă nişte crochete de cartofi.

— Deci toți membrii trupei sunt pompieri paraşutişti?

— Da, zise Tony. Pete, celălalt tip cu chitara, e managerul bazei – şi cel mai vechi aici. Are aproape 50 de ani şi încă sare.

— Şi Ryan e toboşarul, interveni Grady. E al treilea an de când e paraşutist.

Tony luă o gură de bere.

— Mai sunt doi tipi care ajută când pot, zise el. Bobby McKillop nu a fost aici în seara asta – e plecat la un incendiu în Nevada –, dar cântă bas. De regulă, e aici când nu pot eu să vin sau uneori suntem amândoi pentru un spectacol pe cinste.

— Impresionant, zise Willa şi se uită la Grady. Şi voi toți se întâmplă să fiți muzicieni sau muzicienii sunt atraşi de paraşutism?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. El îşi răsuci berea pe masă, dorindu-şi să fi fost singuri. Poate în livingul ei, cu câinele, cu o pizza şi cu picioarele ei goale în poala lui, în timp ce el o mângâia în sus pe coapsă. Cred că e unul dintre lucrurile care te ajută să scapi de încordare, zise el. Îți dă ceva cu care să-ți ocupi mintea în timp ce aştepți să fii chemat la datorie.

— E mai bun decât tricotatul?

Zâmbetul ei îi spunea că glumea, ceea ce însemna că nu ştia cum îşi petreceau paraşutiştii cea mai mare parte din timpul la sol.

— Vino în vizită la bază cândva, zise el. Îți demonstrăm priceperea noastră cu andrelele.

— Oh, făcu ea flirtând, e ca şi cum mi-ai arăta gravurile tale?

— Cam aşa.

Ea încă avea umerii încordați. El bănuia că avea legătură cu ce îi spusese mai devreme, că mama ei venea să-l scoată pe tatăl ei de acolo. Ce fel de amintiri avea din copilărie? El voia să întrebe, dar acum nu părea să fie momentul potrivit.

— Veniți aici destul de des? întrebă ea.

— Ori de câte ori cântăm la Boyton, zise Grady. Ceea ce se întâmplă destul de des. Astăzi a fost un fel de aniversare pentru noi.

— Cum aşa? întrebă ea.

— Am cântat acolo pentru a suta oară.

— Oh, la naiba! În capul mesei, Jimmy se albi la față. La naiba!

Grady se încruntă la el.

— S-a întâmplat ceva?

— A-aniversare, se bâlbâi tânărul, sărind de pe scaun. La naiba, astăzi aniversez o lună de când mă văd cu Baylee!

Tony îşi înclină capul.

— Vrei să spui Braylee?

— Braylee, se corectă Jimmy şi-şi trecu mâna prin păr.

— La naiba, trebuie să plec! Am promis că vom face ceva.

Dacă Aislin era enervată, nu arătă asta. În schimb, apucă vaza de porțelan cu flori din mijlocul mesei şi o flutură spre o chelneriță aflată în trecere.

— Cât costă astea?

Chelnerița clipi.

— Nu sunt tocmai de vânzare.

— 20 de dolari? zise Aislin şi îi făcu semn din cap lui Jimmy, care scoase ascultător portofelul.

— Îți dau 40 dacă pot să păstrez vaza, zise el.

Chelnerița ridică din umeri şi băgă banii în buzunar.

— Nu mă interesează, zise ea. E luată de la magazinul cu un dolar, cred.

— M-ai salvat! zise Jimmy, apucă vaza şi îi salută din mers pe toţi. Mă bucur că v-am cunoscut. Grady, ne vedem la bază săptămâna viitoare!

— Pe curând.

Apoi dispăru şi-l lăsă pe Grady cu un om în minus.

Tony râse şi începu iar să discute cu Kayla. Aislin îşi luă telefonul şi începu să tasteze sălbatic, iar Grady îşi întoarse atenţia asupra Willei.

— Ce face Stevie? întrebă el.

Willa zâmbi, chipul luminându-i-se când auzi numele câinelui ei.

— E foarte bine. Ieri a fost vizita anuală la veterinar. A răsturnat un castron de biscuiţi şi a mâncat cam douăzeci din ei înainte ca asistentul să-l prindă.

— Bun băiat!

Grady îşi întinse braţele pe spătarul separeului, conştient că părul Willei îi atingea mâna.

— Nu am apucat să îți cunosc pisicile, zise el. Earmuff şi Barrow?

Ea zâmbi şi sorbi din bere.

— Să cunoşti pisicile e un pas mare, zise ea. Şi să faci cunoştință cu peştele e un pas chiar mai mare. Mai degrabă ceva pentru a doua întâlnire.

— Care nu e acum, îi aminti el. Asta nu contează pentru regula celor două întâlniri.

— Am reținut, zise ea şi puse berea jos.

Lui Grady i se păru că restul mesei îi ignora. Aislin îşi mişca degetele pe telefon, scriind ceva cuiva mai puțin plictisitor decât ei. Kayla era practic în poala lui Tony, vorbind intim despre muzică şi baruri favorite – subiecte obişnuite când voiai să cunoşti pe cineva.

Grady zâmbi, amintindu-şi cum el şi Willa făcuseră asta cu rolurile inversate. O primă întâlnire epică. Era de mirare oare că mai voia una? Şi încă una, şi încă una, şi...

Willa se mişcă şi părul ei îi atinse mâna ca mătasea. Ea se aplecă, apoi Grady se aplecă spre ea aşa de aproape încât îi putea simți parfumul.

— Tony e necăsătorit? şopti ea.

— Da, din câte ştiu.

— Pentru că evident celălalt tip...

— Jimmy?

— Da, zise Willa şi îşi drese glasul. Jimmy s-a dovedit că are o prietenă, aşa că întrebam de Tony. E un tip OK?

În pieptul lui apăru o neaşteptată gelozie.

— Da, zise el, e cel mai bun.

Încercă să nu şi-o imagineze pe Willa la o primă sau a doua întâlnire...

— Pare că el şi Kayla se înțeleg, şopti ea. Voiam să mă asigur.

Oh!

„Ce idiot!”

Îşi luă berea şi sorbi încet din ea.

— Tony e grozav, zise el. Am încredere oarbă în el.

— Bine, zise ea. E bine.

Se uită la Aislin, care tot nu ridică privirea din telefon.

— Kayla... s-a ars foarte tare.

Aislin pufni, dar nu ridică privirea.

— Wills, cred că trebuie să clarifici lucrurile. Vorbeşti cu un pompier.

— S-a ars în dragoste, adăugă Willa, aruncându-i lui Grady o privire fâstâcită înainte să se uite la prietena ei. Aşa că voiam să mă asigur că Tony nu o să facă cine ştie ce gest idiot, promițându-i una sau alta şi apoi să dispară.

— E unul dintre cei mai cumsecade tipi pe care îi cunosc, zise el. E pe mâini bune.

— Mâini bune, repetă Aislin cu nasul în telefon, dar urmărind, evident, conversația. Ăsta e un punct bun pentru Kayla.

Willa zâmbi şi luă un cartof din coşul din mijlocul mesei. Privirea i se mută asupra mâinii lui Grady, care ținea paharul. Se uită țintă o clipă, iar Grady se întrebă la ce se

gândea. Oare îşi amintea felul în care mâinile lui îi alunecau pe corp, mişcându-se între picioarele ei...

— Nu se poate! exclamă Kayla în partea cealaltă a mesei şi se ridică de pe scaun.

Nu vorbeşti serios!

— Foarte serios, zise Tony. Cântă la Polka-Dot în seara asta. Începe mai târziu, cam pe la 21.00.

— Cum nu am ştiut asta? întrebă ea. Doar e trupa mea favorită!

Willa se încruntă.

— Cine?

— Polydactyl Pumpkin, zise Kayla, clătinând din cap spre Tony. Îi urmăresc de ani întregi. Vorbeşti serios, sunt în oraş în seara asta?

Tony se uită la ceas.

— Dacă ne grăbim, îi mai prindem.

Kayla se uită la Willa, muşcându-şi buzele.

— Nu vreau să părăsesc pe toată lumea de aici.

— Ne descurcăm, zise Willa. Nu e ca şi cum am avea nevoie de dădacă.

— Eşti sigură?

— Foarte.

— Du-te! zise şi Aislin ridicând privirea din telefon. Trupa e pe lista ta de ani întregi. O să regreți dacă nu te duci.

— Haide! zise Tony. Proprietarul îmi e dator, sunt convins că ne va lăsa în culise dacă vrei să îi cunoşti.

— Dumnezeule sfinte, nu-mi vine să cred!

Kayla sări în sus şi Tony o urmă, de-a dreptul vesel.

Se uită înapoi la Grady.

— Ne vedem la bază mai târziu?

— Ne vedem acolo.

Şi apoi plecară. Willa se uită spre uşă preţ de o clipă, apoi privi spre Aislin.

— E totul în regulă?

— Da, zise ea. În fine, nu. E vorba de sora mea.

— Oh, îmi pare rău!

Willa se strâmbă, ceea ce îi spuse lui Grady tot ce trebuia să ştie despre acea relaţie.

— Ce vrea?

— Să stea cu mine mâine, zise Aislin. Ceea ce înseamnă că ar trebui să mă duc acasă şi să fac curat.

— Aşteaptă!

Grady se îndreptă de spate. Dacă Aislin pleca, el rămânea singur cu Willa. Îi plăcea ideea, dar nu ar fi transformat seara într-o întâlnire?

El tocmai începea să o cunoască. Chiar dacă povestea nu avea vreo şansă să ajungă prea departe, tot nu era pregătit să o lase pe Willa să iasă din viaţa lui.

— Suntem aici de nici o jumătate de oră, zise el. Pot să-ți mai aduc o bere?

— Poftim? se încruntă Aislin.

— O altă bere sau nişte cartofi prăjiți?

El încercă să atragă atenția unui chelner, dar nu reuşi. La naiba, Aislin nu putea să plece!

— Vorbeşte-mi despre tine, zise el către Aislin, dându-şi seama că Willa schimba priviri nedumerite cu prietena ei. Willa spunea ceva despre cosmetică.

— Da, zise Aislin încet. Vrei să-ți faci o programare pentru un tratament facial?

Dacă asta l-ar fi făcut să nu irosească a doua întâlnire acolo, s-ar fi supus oricărui tratament.

— Oh, desigur... Sună... grozav.

Willa rânji.

— Poate îi faci o ofertă specială pentru pompieri.

Aislin ridică dintr-o sprânceană şi îl studie cercetător.

— Am un săpun special, făcut cu cenuşă vulcanică, zise ea. Ofer şi o pedichiură numită Foc şi Gheață.

— Poată să meargă o zi la spa, zise Willa rânjind de parcă ar fi savurat asta mult prea mult.

Grady încercă să se gândească la alt subiect de conversație.

— Filme, zise el. Ai văzut vreun film bun în ultima vreme?

Aislin se uită la el şi apoi la Willa.

— Ăsta e un fel de aranjament în trei? întrebă ea. Pentru că Willa e prietena mea şi cred că ar fi ciudat să...

— Poftim? sări Grady. Nu, nu e asta!

Willa izbucni în râs. Grady se întoarse spre ea şi o văzu cum clătina din cap spre Aislin.

— Presupun doar, dar nu cred că încearcă să ți se bage în chiloți, Ais. Ea se şterse la ochi, încă râzând. Dacă pleci, vom rămâne doar noi doi.

— Aşa, şi? se încruntă Aislin.

— Iar asta ar fi o întâlnire.

— Oh! Expresia lui Aislin se îmblânzi în timp ce se uită din nou la el. Oh!

— La naiba! bombăni Grady, trecându-şi o mână prin păr. E o prostie.

Aislin rânji.

— Nu e o prostie mai mare decât faptul că tu ai crezut că ar trebui să mai stau ca să vă păzesc. Ce e asta, Anglia în vremea Regenței?

Willa îi zâmbi lui Grady, tachinându-l.

— Vreau să spun că, teoretic, să fii singur într-un bar înseamnă să fii la o întâlnire.

— Ajută-mă, Aislin! zise el. Îți mai iau ceva de băut ca să stai. Sau cina. Ai mâncat de seară?

— Hm...

Ea păru să analizeze asta.

— Cum ar fi numărul de telefon al toboşarului vostru?

— S-a făcut.

El scoase telefonul, căutând deja numărul lui Ryan.

Willa pufni.

— Serios, ai de gând să-i aranjezi prietenului tău o întâlnire?

— Nu e mare lucru. Ryan e necăsătorit.

Găsi numărul şi se uită la Aislin.

— Care e numărul tău? Ți-l trimit pe al lui Ryan.

Ea îl ignoră şi se uită la Willa.

— Tu îl iei peste picior sau pot să plec?

Willa ridică din umeri şi se uită la el.

— Presupun că nu ar fi o întâlnire. Ea îşi muşcă buza, gânditoare. Ne terminăm berile şi am încheia seara.

Grady aprobă, jurându-şi să îşi termine băutura cât mai încet.

— Categoric nu e o întâlnire.

Aislin se ridică şi clătină din cap.

— Voi doi aveți nevoie de o terapie serioasă.

Apoi plecă.

Şi ei rămaseră singuri.

Dar nu la o întâlnire, fir-ar să fie!

— Vrei să vii la mine şi să cunoşti pisicile? zâmbi Willa.

Grady clătină din cap.

— Nu.

— Serios?

El ridică berea şi luă o gură.

— Ai zis mai devreme că a cunoaşte pisicile face parte din ritualul de la a doua întâlnire.

— Am glumit.

Ea se sprijini de el, cuibărindu-se mai aproape şi făcându-i pulsul să o ia la galop.

— Simt că e o capcană. Grady rezistă impulsului de a-i atinge părul. În afară de asta, dacă te las dorind mai mult, asta nu îmi sporeşte şansele pentru mai multe întâlniri?

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi se holbă la el.

— Nu, dar de ce ai vrea mai multe întâlniri? Ai spus chiar tu că nu eşti în căutarea unei relaţii serioase.

Aşa spusese, nu? Dar fusese înainte să o cunoască. El încă voia să o cunoască.

Să afle ce o făcea să se comporte astfel.

— Nu sunt în căutarea unei relaţii, dacă de asta te temi.

El strânse paharul de bere, neştiind dacă îi amintea ei sau îşi amintea lui asta.

— Sexul a fost bun, da?

Willa clipi.

— Ăăă....

— De fapt, cred că vorbele pe care le-ai folosit mai devreme au fost „absolut uimitor”.

— Da, dar...

— Şi sunt de acord, zise el. Aşa că ar trebui fie să mai negociem nişte întâlniri, fie să ne asigurăm că nu ajungem vreodată la a doua întâlnire.

— Eşti un tip foarte ciudat, Grady Billman.

Ea nu părea prea supărată din cauza asta.

— Poate. Grady trase în piept parfumul părului ei, plăcându-i că putea, în sfârşit, să fie singur cu ea. Dar nu risc să anulez a doua noastră întâlnire.

— Pentru un tip care sare din avioane ca să-şi câştige salariul, nu prea îți asumi riscuri.

— O fac doar când lucrurile contează.

El bău ultima gură de bere şi îi făcu semn chelneriței, hotărât să mai stea.

Hotărât să transforme acea seară în cea mai bună non-întâlnire pe care o avusese vreunul din ei vreodată Smokey Ursul

Capitolul 6

Nici două săptămâni mai târziu, Willa strânse de volan şi coborî de pe autostradă spre aeroport, întrebându-se ce naiba făcea.

„Începi să te ataşezi.”

Avertismentul subconştientului ei era şi nedorit, şi neadevărat. Doar vizita un prieten. Grady – prietenul ei Grady – spusese că Hart Valley Air Center era deschis pentru tururi publice, iar ea nu fusese niciodată acolo să îl viziteze?

Willa nu fusese. Iar ca rezidentă în Hart Valley – şi un cetăţean interesat de siguranța publică –, ea avea datoria de a vizita centrul, să vadă cum funcţiona baza şi ce implicau eforturile de combatere a incendiilor demarate din această bază din centrul Oregonului.

„Continuă să-ți spui asta!”

— Taci din gură! bombăni Willa în timp ce telefonul îi vibră pe scaunul pasagerului.

Ea se uită şi văzu numele apelantului. Simți cum o cuprind fiori de nelinişte.

„Tata."

Strânse volanul cu o mână şi cu cealaltă se întinse să accepte convorbirea.

— Willie!

Vocea tatălui ei răsună în mica Toyota, umplând aerul cu răguşeala lui provocată de țigări şi cu mirosul imaginar de bere ieftină.

— Am încercat să dau de tine toată săptămâna, scumpo!

Willa îşi încordă degetele pe volan şi se uită țintă înainte la drum, decisă să nu rateze vreo cotitură.

— Am lucrat.

— Aşa e fata mea. Muncitoare.

Răguşeala aspră făcea să pară vocea unui gangster, iar ea şi-l imagină şezând undeva cu un pahar de whisky ieftin în mână.

Nu, Pabst Blue Ribbon. Nu era încă amiază, iar berea venea înainte de whisky-ul ieftin. Tatăl ei avea principii.

— Îmi doresc să pot şi eu lucra.

Tatăl ei părea distant şi gânditor.

— Cum merge căutarea unei slujbe, tată?

— Oh, ştii tu.

Willa chiar ştia, de aceea şi ura întotdeauna aceste conversații. Le ura, dar continua să le poarte iar şi iar.

— Nu trebuie să îți spun, zise tatăl ei. Ştiu că nu ar fi trebuit să renunț la slujbă fără să am altceva sigur, dar ce pot să spun? Şeful era un ticălos.

Willa închise ochii, dar apoi îi deschise pentru că era la volan şi nu voia să moară.

Dar nici nu voia să audă scuzele tatălui ei. Şeful era un tip normal, căruia nu-i plăceau angajații care veneau beți la serviciu ca să manipuleze un stivuitor. În mod evident, asta îl transforma într-un ticălos.

Willa se abținu să comenteze.

— Ți-ai amintit să te duci la programarea de la doctor de ieri? întrebă ea. Cea pe care ți-am marcat-o în calendarul de pe frigider?

— Oh, la naiba! Alt lichid dat pe gât. Ştiam eu că am uitat ceva.

— Tată, zise Willa şi îşi muşcă buza, renunțând să se certe. Ce rost avea? Trebuia să îi facă altă programare şi poate să îşi ia liber pentru a-l duce chiar ea la doctor.

Ai stat departe de cazino? întrebă ea în schimb.

Nici măcar nu ştia de ce se ostenea să întrebe. Răspunsul nu conta. Adevărul era că tatăl ei îşi petrecea fiecare ceas acolo dacă putea.

— De fapt, de asta voiam să vorbesc cu tine, zise el.

„Sigur."

Willa ținu ambele mâini pe volan şi se uită fix înainte la drum, forțându-se să nu reacționeze.

— De ce, tată?

— Ei, vezi tu, mi-ar prinde bine un împrumut. Nu unul mare, adăugă el iute. Doar până ce mă pun pe picioare. Nu

ar trebui să dureze mai mult de o săptămână sau două. Apoi o să-ți plătesc înapoi cu dobândă.

Willa trase aer în piept şi apoi expiră, cu privirea ațintită spre şosea.

Semnul pentru Hart Valley Center sclipi într-o parte, iar ea călcă pe frână. La naiba! Trebuia să se întoarcă.

— Ce s-a întâmplat cu ultimul împrumut pe care ți l-am dat? întrebă ea.

— Trişor afurisit, fiu de cățea!

Nu era clar la cine se referea. Willa trase aer în piept şi opri maşina la marginea drumului pe pietriş.

— Nu pot să te tot împrumut, zise ea. Abia dacă mă mențin la suprafață.

Contabilul meu spune...

— Contabilul, repetă tatăl ei. Te gândeşti vreodată la perioada când eram doar noi doi, fără vreun bănuț în buzunar pe care să-l poți economisi cu ajutorul unui contabil?

Chicotitul ticălos al tatălui ei îi împlântă Willei pumnale ascuțite în abdomen.

— Mama ta ar fi fost foarte mândră.

„La trecut.” Willa trase adânc aer în piept. Acum nu era momentul pentru acea conversație.

— S-ar putea să reuşesc să închei un contract cu TechTel, zise ea încet. Compania la care visa mama, îți aminteşti? Ea mereu şi-a dorit să lucreze acolo.

— Ce grozav!

Tonul lui îi spunea clar că el nu îşi amintea. Habar nu avea despre ce vorbea ea.

Era bine şi aşa. Uneori, Willa îşi dorea să aibă şi ea astfel de lacune de memorie.

— În fine, continuă ea. Contabilul e gratis. Avem un aranjament prin care eu îi fac pagina web şi el mă ajută cu planificarea financiară.

— Aşa e fata mea. Mereu are un plan.

Ea găsi un loc unde să întoarcă, nervoasă pe ea însăşi pentru că ratase cotitura.

Nervoasă pe ea însăşi pentru multe lucruri, de fapt.

„Încerc doar să mă asigur că nu sfârşesc aşa cum eram pe vremuri. Aşa cum trăiam când eram mică.”

Ea nu era suficient de crudă să rostească vorbele cu voce tare, dar le gândea. Le gândea în fiecare zi.

— De câți bani ai nevoie?

Ea călcă frâna şi aruncă pietriş în spatele roților. Ura că trebuia să rostească din nou acele cuvinte. Ura că era aşa de slabă.

Era mai uşor decât să-l urască pe el. Pe el nu putea să-l urască. Era tatăl ei.

— 200 ar trebui să mă ajute, zise el. O să ți-i dau înapoi, desigur.

— Desigur. Iar ea avea să se trezească a doua zi de dimineață şi să descopere că locuia pe o insulă din Caraibe şi avea propriul avion. Strânse volanul şi întoarse iute maşina pe sensul bun de mers. O să-ți transfer diseară 200, zise ea. Te rog, caută-ți de lucru, tată?

— Ştii că eşti cea mai bună fiică din lume, nu?

Willa nu ştia asta. Ea nu ştia de ce continua să-i dea bani acestui bărbat, când el nu făcea decât să-i arunce pe fereastră.

— Ai grijă de tine, da? zise ea.

— Te iubesc.

Cadența joasă a vocii, sinceritatea cuvintelor lui îi făcură inima să i se răsucească în piept. Asta. De asta o făcea.

— Şi eu te iubesc.

Şi o făcea. Deşi ura să admită, ea îl iubea pe acest bărbat care o hrănise, o îmbrăcase şi o ținuse în siguranță după ce mama ei plecase. Nu o făcuse bine – nu făcuse nici unul dintre lucrurile astea bine. Dar le făcuse, chiar şi sporadic, ceea ce era oricum mai mult decât făcuse oricine din viața ei.

De aceea muncea aşa de mult. Ca să creeze stabilitatea de care atunci avusese nevoie cu disperare şi pe care încă şi-o dorea.

Încheie convorbirea şi intră la Hart Valley Air Center. Indicatoarele arătau calea spre baza pompierilor de elită, pentru avioanele-rezervor care, bănui ea, trebuiau să fie cele mari, care aruncau substanțe ignifuge peste foc.

Dar Willa urmă indicatoarele spre pompierii paraşutişti, parcându-şi maşina chiar lângă dormitoarele unde Grady îi spusese că locuiesc unii dintre tipii mai tineri. Nu el – el avea locuința lui, pe care refuzase să i-o arate, oricât de mult îl implorase.

— Mă păstrez, o tachinase el, apucându-i fundul în timp ce se aplecase să o sărute pe veranda din față cu câteva seri în urmă. Pentru a doua întâlnire adevărată.

Willa se frecase de el, smulgându-i un mârâit şi făcându-l să-i strângă posteriorul şi mai tare.

— De ce să cumperi vaca atunci când poți primi laptele gratis? şoptise ea în urechea lui.

El râsese şi o pocnise peste fund înainte să facă un pas în spate şi să pună oarecare distanță între ei doi.

— Poate că vreau mai mult decât lapte, zisese el.

— Am putea numi asta a doua întâlnire şi...

— Frişcă, zisese el, dându-se înapoi şi îndreptându-se spre camioneta lui. Unt. O brânză brie bună cu...

— Ce?

— Asta vreau, îi spusese el. Mai mult decât laptele.

— Dumnezeule, Grady!

Ea îi dăduse drumul, nesigură de momentul în care înşiruirea unor produse lactate devenise sexy. Încă un lucru care se schimbase de când îl cunoscuse pe Grady Billman.

Willa alungă amintirea în timp ce îşi parca maşina pe un loc de parcare pentru oaspeți.

Îşi verifică machiajul în oglinda retrovizoare. Nu era cine ştie ce – doar mascara şi luciu de buze, dar rochia ei albastră cu alb îi oferea un look relaxat. Nu era o coincidență faptul că bretelele subțiri îi lăsau umerii goi. Ea îl surprinsese pe Grady uitându-se la ei, aşa că se străduia să-i lase descoperiți ori de câte ori era posibil.

„De când îți pasă ce crede un bărbat?”

Coborî din maşină şi îşi aminti că doar încerca să profite la maximum de timpul scurt pe care-l avea cu Grady. Şi de prânzul gătit din acea zi. Un prânz lung într-o zi lucrătoare, pentru că era singura perioadă în care baza aeriană era deschisă pentru public. Willa nu îşi mai permisese un prânz lung într-o zi de lucru de...

Oare o făcuse vreodată?

Strânse micul răcitor într-o mână şi se îndreptă spre clădirea unde se afla recepția. O briză caldă îi flutura tivul rochiei, învăluind-o într-un nor de fructe de ienupăr şi fum slab. Trebuia să fie incendiul de pădure din Canada sau din nordul Washingtonului. Grady menționase că unii dintre colegii lui fuseseră trimişi acolo.

Ea păşi în holul cu aer condiționat, îndreptându-se spre un birou pe care era un afiş care spunea: „Vizitatorii se înregistrează aici”.

O recepționeră cu aspect de bunică şi îmbrăcată într-un tricou roşu păşi în față, purtând o etichetă în piept care o identifica drept Lyla.

— Completează formularul acesta.

Femeia îi dădu un clipboard, iar Willa îşi trecu informațiile, inclusiv numele mic complet. Dumnezeule, era surprinsă să vadă aşa de multe nume pe listă! Grady nu glumise când povestise de popularitatea acestor tururi ale bazei.

— Ai pe cineva cu care te întâlneşti aici? întrebă Lyla.

— Grady Billman, zise ea, enervată de senzația de încântare când îi rosti numele.

Îmi face un tur.

— Îi trimit mesaj să vă întâlniți în față.

Femeia apăsă pe un buton de uşă, iar Willa ieşi afară în soarele cald din Central Oregon.

Trase adânc aer în piept, simțind un uşor miros de aer proaspăt care sugera că ploaia se apropia.

Grady apăru ca un miraj pe trotuarul încins, zâmbind când se apropie.

— Ai ajuns.

— Credeai că n-o s-o fac?

— Nu eram sigur, zise el şi îşi şterse fruntea cu un prosop galben. Scuze, tocmai am terminat antrenamentul.

Ceea ce explica de ce era fără cămaşă. Şi de ce Willa avea dintr-odată dorința de a saliva pe rochie în jos. Nici un bărbat nu ar fi trebuit să fie construit perfect, cu abdomen sculptat, piept lat şi...

— Îl vrei?

Ea îşi smulse privirea şi o îndreptă spre fața lui.

— Ce?

— Turul.

El rânji de parcă ar fi ştiut foarte bine unde fuseseră gândurile ei mai devreme.

— Vrei turul acum sau vrei să începem cu prânzul?

— Oh, oricum vrei. Ea ridică micul răcitor pe care îl adusese de acasă. Aici avem gheață, aşa că o să țină o vreme.

— Mulțumesc pentru asta, zise el. Nu-mi datorezi mâncare, dar apreciez.

— În altă seară ai adus pizza, aşa că suntem chit.

— A fost o pizza a naibii de bună. El zâmbi, amintindu-şi poate ce se întâmplase după pizza. Haide, zise Grady, luând răcitorul din mâna ei. Putem să punem asta în sala de relaxare şi apoi îți arăt ce e pe aici.

El o conduse într-o încăpere mică aproape de intrare, unde pe o masă veche din oțel erau un suport de şervețele şi un teanc de farfurii de carton.

— Scuză dezordinea, zise el în timp ce doi bărbați fără cămaşă trecură pe acolo doar cu prosoape în jurul gâtului.

Kaylei şi lui Aislin le-ar fi plăcut asta.

Willa îşi ţinu privirea aţintită asupra lui Grady, destul de sigură că abdomenul lui făcea pe oricine altcineva de ruşine. El puse răcitorul într-un colţ lângă un frigider destul de vechi şi îi oferi astfel Willei şansa de a-i admira musculatura spatelui. Oare îi admirase vreodată musculatura spatelui?

— Lasă-mă să-mi iau un tricou şi apoi îţi arăt tot ce e pe aici, zise el.

— Nu mă deranjează, zise ea cu vocea uşor tremurată, dacă vrei să renunţi la tricou.

Grady râse şi se duse la un şir de dulapuri din hol. Răsuci încuietoarea unuia dintre ele în timp ce mai treceau doi tipi fără tricouri.

— Salut, Billman, bună, Willa!

— Tony, zise ea. Mă bucur să te revăd. Cum a fost concertul?

Ea ştia foarte bine cum fusese concertul, la fel cum se desfăşurase restul serii lui Tony cu Kayla în patul lui. Ea nu se mai oprise din vorbă, plină de entuziasm, a doua zi de dimineaţă.

— Grozav, zise el, apucând o sticlă Gatorade din frigider şi răsucind dopul. Salut-o pe Kayla din partea mea.

El se îndepărtă în timp ce Grady îşi îmbrăcă tricoul.

— Se pare că prietenii noştri se înțeleg, zise Willa.

— Da, rânji Grady, fără să dezvăluie nimic. Haide, o să începem din sala cu echipamente!

El o conduse pe coridor spre o încăpere bine luminată, cu tavan înalt şi tejghele enorme înşirate. La un capăt, un individ cu părul tuns foarte scurt şi un tricou negru împacheta o paraşută uriaşă. El ridică privirea şi zâmbi.

— Hei, Grady! zise el.

— Ryan, ea e Willa. Willa, fă cunoştință cu Ryan.

— Mă bucur să te cunosc, zise ea. Tu eşti toboşarul, aşa e?

— Aşa e.

El rânji, iar Willa îşi dădu seama imediat de ce îl alesese Aislin din mulțime. Ea nu îl sunase – probabil nici măcar nu păstrase numărul după ce i-l dăduse Grady –, dar era în mod clar genul ei.

— Trebuie să fi fost la unul dintre spectacolele noastre, zise el.

— Aşa e, la Boyton Ballroom, serile trecute, zise ea. A fost un concert grozav.

— Mulțumesc, zise el şi rânji spre Grady. Bănuiesc că ea e motivul pentru care a trebuit să cântăm Smokey the Bear.

— Cam aşa ceva, mârâi Grady.

Willa se apropie ca să studieze ce făcea.

— Pot să te întreb ce faci?

— Sigur.

Ryan îşi desfăcu larg brațele.

— Aici ne întindem toate paraşutele şi le împachetăm. Trebuie să ai minimum trei ani de serviciu ca să faci asta.

— Aici folosim Ram Airs, interveni Grady. Paraşuta pătrată pe care o vezi atârnată acolo. Cei mai mulți dintre noi sunt antrenați şi pe cele rotunde.

Willa pipăi funiile, minunându-se de grosimea lor.

— Există diferențe, avantaje față de cealaltă?

Grady ridică din umeri.

— Poți să ghidezi mai bine cu o parașută pătrată, dar e greu de învățat. E nevoie de mult exercițiu.

— Armata le folosește pe cele pătrate, zise Ryan. Se strâng mai ușor.

— Vei găsi susținători pentru ambele, zise el. Haide, o să-ți arăt unde facem reparațiile! În glasul lui Grady se auzi o notă de încântare la care ea nu se așteptase. Era pasionat de munca asta, era evident. Ar trebui să te avertizez că s-ar putea să fiu chemat la o intervenție, zise el în timp ce o conducea pe un coridor din beton spre o cameră de unde se auzea un zumzăit straniu. Au fost niște lovituri de fulger undeva în Northern Washington și suntem în așteptare.

— Am înțeles, zise ea. Am făcut prânzul portabil pentru orice eventualitate.

— Mulțumesc.

Zumzăitul deveni mai puternic pe măsură ce se apropiau de încăpere, iar Grady o conduse înăuntru. Ce Dumnezeu era?

Grady se întoarse spre ea și zâmbi.

— Aici se întâmplă magia.

Willa studie încăperea cu uimire. Maşini de cusut, cel puțin două duzini, erau înşirate în rânduri ordonate. Arăta ca o sală de lucru manual de la şcoală, dar maşinile erau acționate de bărbați în toată firea. Bărbați musculoşi, aspri, unii dintre ei cu o uşoară peliculă de transpirație pe piepturile goale.

Unul dintre ei ridică privirea şi îi făcu un semn din cap.

— Doamnă. Se uită apoi la Grady. S-a stricat iarăşi aerul condiționat.

— Evident.

Grady se întoarse să îi zâmbească, iar Willa îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată. O închise, în continuare prea uluită ca să vorbească.

— Când am făcut gluma despre muzică în loc de tricotat...

— Da, rânji el. La asta mă refeream. Bine ai venit în cel mai mare cerc de cusut de pe Coasta de Vest!

— Ce Dumnezeu?

— Dacă vrei să fii un pompier paraşutist bun, trebuie să te pricepi la cusut, zise el.

Bobby McKillop e maestru-şef, iar Peter Jensen e maestru junior.

Un tip cu braţele cât trunchiurile de copac îi salută şi se întoarse la cusut. Willa privi uluită în continuare.

— Astea sunt paraşute?

— Paraşute, hamuri, centuri, costume de paraşutişti – tot ce vrei, zise Grady. Ştii că am zis că suntem toţi obsedaţi de control?

— Da, dar nu mi-am dat seama că la asta te refereai.

Grady rânji şi îşi trecu degetele peste materialul care atârna din tavan.

— Vieţile noastre depind de asta, aşa că ne asigurăm că fiecare cusătură e perfectă.

— Nu aveam habar.

— Cei mai mulţi oameni nu au habar, zise el. Sunt sigur că există lucruri în viaţa ta care se petrec în spatele scenei şi despre care n-am habar.

— Da, zise Willa şi aprobă din cap, amintindu-şi că vorbea despre muncă. Nu despre viața ei personală, unde, de fapt, pândeau cele mai mari necunoscute.

Ăsta e ultimul lucru din lume pe care mi l-aş fi imaginat când ai spus că eşti pompier paraşutist.

— Suntem plini de surprize, zâmbi Grady şi o luă de mână. Haide, o să-ți arăt unde ținem echipamentul!

El o conduse în altă încăpere, plină cu rafturi înalte ticsite de cutii. Sute poate mii de cutii.

— Astea sunt pachetele pe care le luăm cu noi.

Ea se întoarse şi-l văzu ridicând o cutie de pe jos.

— Mai întâi sărim noi, apoi astea sunt aruncate după noi cu paraşute pentru echipament, îi explică el. Ne luăm echipamentul la locul intervenției.

— Ce e în ele?

— Ăsta e pentru două persoane, zise el. E de ajuns să țină doi pompieri în viață timp de două sau trei zile. Sunt unelte, mâncare, apă, echipament de cățărat, chestii din astea. Şi trebuie să putem parcurge cam 20 de kilometri pentru că doar aşa putem ajunge la un drum. La punctul de contact.

— Cine vine să vă ia? întrebă ea. Un avion sau...

— De regulă voluntari, zise el. Şoferi care sunt chemaţi din cel mai apropiat oraş, indiferent unde se întâmplă să fie, şi trebuie să mergem pe jos până la ei.

Willa încercă să ridice pachetul.

— Uau!

Era foarte greu. Abia reuşea să-l urnească de la pământ. Nu era de mirare că umerii lui Grady erau aşa de puternici.

— Ăsta are cam 60 de kilograme, zise el. Există unul mai greu cu o drujbă.

— O drujbă?

— Ca să îndepărtezi tufişurile. La pompierii paraşutişti contează întotdeauna prima intervenţie. Ideea e să încerci să stingi incendiul cât e încă foarte mic.

Willa clătină din cap, uluită de cât de multe aspecte avea această slujbă. Ea habar nu avusese.

— Deci cum funcţionează, mai exact? întrebă ea. Primeşti un telefon că e un incendiu undeva şi apoi pleci?

— Sau un fum, zise el. Uneori nu e nici măcar asta. Câteodată primim un telefon că a fost o furtună cu fulgere în Nevada sau Montana ori ceva de genul ăsta şi e treaba noastră să zburăm acolo şi să vedem dacă a lovit undeva.

— Cum ar fi fumul care se ridică din pădure, genul ăsta de lucruri?

— Da, zise el. Vestitorul flăcărilor, mai degrabă un înghițitor mare şi furios.

— Înghițitor?

— Înghițitor, aşa numim incendiile violente, zise el. Noi le căutăm pe cele mici.

Acolo unde fumegă uşor în zone îndepărtate şi unde încercăm să împiedicăm incendiile mari.

Nu era de mirare că Grady făcea grimase când se menționau furtuni.

— De regulă sunt provocate de fulgere?

— Asta e de obicei, dar vedem şi incendii provocate de om.

— Uau, Smokey, zise ea şi-l bătu pe abdomen, adăstând un pic mai mult decât era necesar în timp ce îi zâmbea uşor! Eşti grozav.

El rânji, afişând acel rânjet şugubăţ şi delicios care îi provoca fiori pe braţe. Şi în alte părţi.

— Vrei să vezi cât de iute pot să mă îmbrac?

Willa râse.

— Aici ar trebui să spun că sunt mai interesată să văd cât de repede te dezbraci?

Grady îi zâmbi.

— Depinde ce te-ar impresiona mai mult.

Electricitatea scăpără între ei precum propria lor furtună cu fulgere cu risc mult mai mare de pagube colaterale. Willa făcu un pas în spate.

— Am înţeles că trebuie să te echipezi rapid când eşti chemat.

Grady îi privi chipul, simţind o schimbare.

— Da. Haide, o să îți arăt rafturile de viteză!

El o conduse într-o cameră unde erau şiruri după şiruri de cârlige pentru echipamente.

— Avem nevoie să ne echipăm în două minute sau mai puțin, zise el. Protecții pentru genunchi, glezniere, curele pentru picioare, tot ce trebuie.

Ea pipăi marginea unei mâneci, mirându-se de greutatea lor.

— Pentru că pachetele nu sunt suficient de grele?

El râse şi ridică din umeri în timp ce ținea echipamentul de un cârlig.

Era totul parte din strategie, ghici ea.

— E Kevlar, zise el. Protecție împotriva ramurilor copacilor. E unul dintre riscurile cele mai mari acolo.

Willa încercă să-şi imagineze. Grady sărind din avion. Grady cu chestiile alea cu țepi în picioare în timp ce cobora dintr-un copac. Grady într-o pădure în flăcări cu o drujbă, asigurându-se că focul nu se răspândeşte.

Ea nu era sigură că aşa funcţiona în viaţa reală, dar imaginea din capul ei era destul de înspăimântătoare.

— Ai spus că şi tatăl tău a fost paraşutist?

— Da, dar s-a retras. Ceva întunecat trecu pe faţa lui Grady. Probabil a rămas un pic cam mult. A fost iadul pentru corpul lui în acei ultimi ani, dar chiar nu avea un plan de rezervă.

Willa aprobă din cap, amintindu-şi de comentariile lui Grady că avea nevoie de un plan de rezervă pentru el.

— Sună foarte dur.

— E parte din viaţă, ridică el din umeri.

— Deci care sunt ideile tale? Ca să poţi să te retragi mai repede decât tatăl tău.

Sunt joburi care te interesează?Chipul lui Grady se înăspri, dar el continuă să zâmbească. Era o expresie foarte stranie.

— Poate că mă fac stripper. El îşi trecu o mână peste frunte, ceea ce părea ca un gest nervos. Tipii aceia de la Boyton păreau să aibă mare succes în seara aia.

Willa îi studie chipul.

— Nu-ți place să te îngrijorezi pentru viitor.

El ridică din umeri.

— Ai dreptate, striptease-ul nu e bun. Poate că mă fac astronaut?

Mesajul fu recepționat. Subiectul era tabu.

— Foarte bine, zise Willa şi îşi drese glasul. Deci frații tăi – ai zis că sunt doi – sunt şi ei paraşutişti?

— Da, iar unul e pompier de elită.

Întregul lui corp păru să se relaxeze. Pompierii de elită sunt cei de la sol.

— Tatăl tău trebuie să fie foarte mândru de tine.

— Suntem foarte uniți, zise el. Toată familia. Dar mai ales cei care se luptă cu focul. Suntem foarte apropiați.

— Mi-ar plăcea să-i cunosc.

El îi aruncă o privire stranie, iar ea îşi dădu seama ce spusese. Da. Regula celor două întâlniri însemna că ea nu avea foarte multe ocazii pentru a-i cunoaşte familia.

— Sunt sigură că sunt pompieri foarte buni, zise ea. Poate că o să ne vedem pe aici.

Jenant. Foarte jenant, dar Grady nu reacționă.

— Jake e plecat la un incendiu în California, zise el. Iar Paul are liber în următoarele câteva zile.

Avea o intensitate în privire care o făcu pe Willa să facă un pas în spate. Ce făcea ea acolo? Nu intenționase să-l facă să se simtă ca şi cum ar fi început o relație şi în mod categoric nu era o întâlnire. Deci ce era?

Ea făcu din nou un pas în spate şi afişă un zâmbet.

— Ar trebui să mergem să luăm prânzul, nu crezi?

Grady aprobă din cap.

— Desigur.

Se dezbrăcă de costum şi îi oferi brațul.

— Mulțumesc că ai adus mâncarea.

Merseră pe coridor în linişte în timp ce Willa se uita la ceas. Era plecată doar de 45 de minute, dar deja i se părea că

trecuseră secole de când plecase. Trebuia să se scuze şi să plece în curând.

— Nu e cine ştie ce, zise Willa în timp ce despacheta lucrurile din răcitor.

Sendvişuri rulate cu curcan şi avocado. Şi mai am nişte felii de mere.

— Arată minunat.

Grady apucă un biscuit cu ciocolată şi muşcă din el.

— Viața e scurtă. Mai întâi mănâncă desertul!

Willa se luptă cu dorința de a se strâmba.

— Tata obişnuia să spună asta, zise ea. Încă o face.

— Cred că mi-ar plăcea de tatăl tău.

Ea nu spuse nimic şi se concentră asupra despachetatului mâncării. Dar simțea cum i se încordau umerii.

— E suficient aici dacă vrei să împarți cu alții, zise ea. Am făcut nişte sendvişuri în plus pentru...

Brusc, porni un sunet ascuțit.

Sirena era mai puternică decât orice auzise Willa vreodată, umplându-i timpanele şi ridicându-i părul de pe brațe.

Se uită la Grady, care-şi îndesa un sendviş în gură cât de repede putea.

— Trebuie să fug, zise el cu gura plină.

Se auzi bubuit de cizme pe coridor în spatele lui, iar Willa prinse frânturi de cuvinte.

— Northern Idaho!

— Lovituri de fulgere!

— Grăbeşte-te, idiotule!

Grady căută iute prin răcitor, apucă biscuiți, felii de măr şi chiar un sendviş în plus într-o punguță. Termină de înghițit şi puse mâncarea sub braț.

— O să fiu aranjat pe drum dacă pot să bag astea în costumul de paraşutist.

— Ai grijă!

El zâmbi şi o trase în braţe.

— Întotdeauna am grijă.

Sărutul fu rapid, dar Willa simţi cum i se strâng degetele de la picioare şi restul corpului ei ţipă după mai mult.

Dar Grady se dădea deja înapoi.

— O să sun dacă pot! strigă el, alergând pe coridor. Sau îţi dau mesaj.

Willa puse o mână pe răcitor şi-l privi pe Grady cum începea să se pregătească.

— Noroc! strigă ea. Să ai grijă!

În depărtare auzi bărbaţi strigând. Undeva afară, un motor de avion se trezi la viaţă.

— Pot să te conduc.

Willa se întoarse şi îl văzu pe Ryan ieşind din camera cu provizii.

— Tu nu te duci?

— Nu, răspunse el. Nu sunt pe listă până mâine.

Ea începu să împacheteze lucrurile, surprinsă să descopere că mâinile îi erau nesigure.

— Vrei un sendviş?

— Da, mulțumesc, zise el şi se lumină la față.

El îl desfăcu şi începu să-l mănânce în timp ce Willa termina de împachetat.

— E o viață destul de nebunească, nu-i aşa? zise ea, făcând conversație într-o doară.

Ryan aprobă din cap cu gura plină de curcan şi de avocado.

— E destul de greu pentru relații.

— Oh, noi nu suntem într-o relație! zise ea. Eu şi Grady suntem doar...

Ce naiba erau? Ea nu avea un răspuns, dar Ryan nu aşteptă unul.

— E foarte greu mai ales în mijlocul verii, zise el. Nu se ştie nici măcar dacă reuşim să ne vedem un pic. Cele mai multe fete pe care le-am cunoscut s-au plictisit după un sezon.

Willa digeră informaţia şi făcu tot ce putu ca să arate ca şi cum nu i-ar fi păsat.

— Mi se pare un aranjament OK pentru mine, zise ea. Eu nu am timp pentru un tip care e tot timpul prezent şi care să-mi distragă atenția de la muncă.

— N-o să ai grija asta cu un pompier paraşutist, zise el şi se întinse după un biscuit. Nu suntem mai deloc prin preajmă. Nici măcar când ai vrea să fim.

— E bine.

Sau nu era?

Ba da, sigur că era. Asta era exact ce îşi dorea Willa. O întâlnire sau două de distracție, nişte schimburi de replici amuzante, sex de calitate – de fapt, sex grozav – şi fără legături prea strânse. Pentru asta fusese ea construită. Exact genul de relație de care avea nevoie.

— Nu e o relație, repetă atât pentru ea, cât şi pentru el.

— Cum spui tu.

Ryan rânji în timp ce-şi îndesa restul sendvişului în gură, în mod evident fără să creadă o iotă.

Capitolul 7

Grady ieşi târşâindu-şi picioarele din pădure şi-şi sprijini toporişca de un copac.

Îşi dădu gulerul de la costum de pe faţă, iar când se uită peste umăr îl văzu pe Tony punându-şi drujba pe o buturugă.

— Cred că am şuncă la cutie în seara asta, zise Grady. Tu?

Tony bău îndelung din plosca lui cu apă şi se şterse la gură cu dosul palmei, lăsând o dâră de funingine pe faţă. Arăta aşa cum se simţea Grady – murdar, epuizat, dar satisfăcut de o treabă bine făcută.

— Am văzut nişte afine în jos spre pârâu, zise Tony. Îţi aminteşti de şunca cu dulceaţă de afine pe care a făcut-o Jones?

Bobby McKillon ieşi clătinându-se din pădure în spatele lui Tony, care şchiopăta un pic cu piciorul stâng. Avusese parte de o aterizare mai grea când sosiseră cu două zile în urmă – se rostogolise la aterizare şi se lovise de un bolovan pe care nu-l văzuse nimeni. Costumul îl protejase de ce fusese mai rău, dar Grady bănuia că tipul avea nişte vânătăi zdravene.

— Mor de foame, mârâi el, turnându-şi o ploscă întreagă de apă în cap. Cine e la rând cu gătitul?

— Abrams, zise Tony în timp ce băiatul tânăr transferat din Montana li se alătură şi îşi lăsă combinezonul la marginea taberei.

— Ce e?

Ethan Abrams îşi desfăcu costumul şi se aşeză pe un bolovan ca să-şi dea cizmele jos.

— Sunt de serviciu la bucătărie, da?

— Da.

Grady căută în bagaj şi scoase o oală veche şi deformată.

Restul bărbaţilor scoaseră celelalte ustensile – o spatulă, o jumătate de pachet de biscuiţi săraţi, un pachet cu Gatorade sub formă de praf, care să fie amestecat cu apă.

Cu pregătirile pentru masă începute, Grady se apucă să se spele cât de bine putea cu apă din pârâul din apropiere ca să dea jos cenuşa şi mizeria de pe mâini.

Petrecuseră 48 de ore îndepărtând arbori şi tufăriş de pe sol, ca să lase focul fără sursă de alimentare.

Era un incendiu mic, nici măcar de un acru, aşa că reuşiseră să-l controleze fără prea mare agitație. Nu erau vânturi puternice sau stânci periculoase şi nici urşi grizzly fioroşi care să fugă din calea incendiului. Trebuiau să termine treaba de dimineață, dar deocamdată puteau să se odihnească.

— Cine are combustibil? întrebă Ethan în timp ce umbla la micul aragaz cu un singur ochi.

— Aici!

Tony îi aruncă o canistră în timp ce toată lumea scoase farfuriile mici din tablă.

Stomacul lui Grady chiorăi în timp ce începea să dea jos straturile de haine.

Ridică privirea spre cer, admirând dârele roz şi roşii de pe cer din jurul norilor care se agățau de marginea soarelui. Lumina dispărea rapid, dar oferea un adevărat spectacol.

Incendiile de pădure făceau multe pagube, dar ofereau nişte apusuri senzaționale.

— Toată lumea să îşi verifice sacii de dormit de şerpi, strigă Bobby obosit în timp ce şi-l scutura pe al lui şi îl întindea pe jos.

— Buchanan a lucrat la incendiul din Tusk lângă Whitefish săptămâna trecută. A zis că a găsit un pui de şarpe cu clopoței făcut ghem înăuntru.

— La naiba! bombăni Grady scuturându-l pe al lui înainte să revendice un loc neted mai departe de ceilalți.

Nu că nu i-ar fi plăcut să stea lângă colegii lui, dar copilăria cu nouă frați, toți împărțind camerele, îl făcuse să-şi dorească să doarmă singur.

Cu excepția acelei seri cu Willa. Atunci se petrecuse o schimbare.

În minte îi apăru o imagine cu ea cuibărită goală lângă el, părul ei castaniu-auriu gâdilându-i nasul. Se simțea aşa de moale şi de caldă în brațele lui!

— Cred că o să dorm buştean.

Tony se prăbuşi pe sacul lui de dormit de partea cealaltă a taberei cu cizmele încă în picioare.

Grady ridică privirea şi-l văzu pe colegul lui verificându-şi telefonul.

— Ai semnal? întrebă Grady.

Părea o întrebare mai puţin indiscretă decât „Ai veşti de la Kayla?”, deşi se întreba asta. El nu avea obiceiul de a-şi chestiona amicii cu privire la viaţa lor privată, dar afirmaţia Willei că prietena ei îl plăcea foarte mult pe Tony îl făcuse curios.

— Două linii, zise Tony. Prima dată de când am ajuns aici.

Bobby se prăbuşi pe sacul lui de dormit şi îşi scoase telefonul.

— O să fie de ajuns.

Toată lumea se izolă o clipă, verificând e-mailuri, ştiri, trimiţând obligatoriile mesaje „Sunt OK” către familii. Grady îşi scoase şi iPhone-ul din buzunar şi se uită pe ecran.

Nimic.

În fine, un mesaj de la mama lui. El îi trimise un mesaj scurt, dându-i de veste că era bine şi că incendiul fusese rezolvat. Dacă tot se apucase, trimise o scurtă informare şi comandantului bazei, deşi trimiseseră deja detaliile prin radio. Dar nu strica să fie prevăzător.

Era pe cale să bage telefonul în buzunar, când pe ecran apăru un mesaj.

Willa: „Am văzut o ştire cu pompieri de elită răniți în WA. Sper că eşti bine”.

Grady se holbă multă vreme la fiecare cuvânt, de parcă ar fi savurat cele mai bune bucățele de friptură la finalul unei mese. Ea se gândise la el. Ideea îl încânta mai mult decât ar fi trebuit. Ar fi fost prea dornic dacă i-ar fi răspuns imediat?

„Nu fi idiot! E îngrijorată pentru tine.”

Degetele lui lăsară dâre negre pe ecran în timp ce scria un răspuns rapid.

Grady: „E totul în regulă aici. Sunt la un incendiu mic in ID. Am ieşit repede.

Mergem spre MT mâine”.

Asta părea întotdeauna o nebunie pentru oricine care nu făcea munca asta. că puteai să te trezeşti într-un stat, să zbori şi să sari dintr-un avion în altul, să mergi pe jos în al treilea stat, unde erai luat şi dus la baza aeriană de acolo, apoi să repeţi totul şi să sari din avion în cu totul alt stat. Nu avea idee unde urma să doarmă a doua zi sau dacă avea să doarmă.

— Poftim!

Grady ridică privirea şi-l văzu pe Ethan cum îi întindea o farfurie cu şuncă şi...

Nu era în totalitate sigur ce era. Dar era caldă şi arăta în mare parte comestibilă, aşa că zise mulţumesc şi începu să-şi îndese mâncare în gură.

— E grozav, zise el cu gura plină. Bună treabă!

— Ar trebui să te facem în fiecare seară bucătarul taberei! strigă Tony.

— La naiba, nu spune asta! bombăni Bobby din partea cealaltă a taberei. O să înceapă să scuipe în ea şi mai ştiu eu ce.

În timp ce toţi ceilalţi schimbau replici amuzante pe seama cinei, telefonul lui Grady bâzâi pe pământ lângă el. Îl ridică

şi simți cum îl cuprinde un val de fierbințeală când văzu numele ei pe ecran.

Willa: „Mă bucur că eşti bine. Aştept cu nerăbdare întâlnirea numărul doi”.

Grady zâmbi, dar apoi se opri. A doua întâlnire ar fi fost drăguță. A doua zi nu ar mai fi fost la fel de drăguț. Însemna sfârşitul timpului petrecut cu Willa, ceva de care nu se bucura deloc. Se gândi la asta în timp ce mesteca şi apoi scrise un răspuns.

Grady: „O excursie e considerată întâlnire?”

El băgă şi ultimele resturi de mâncare în gură şi se ridică să adune farfuriile, dar Tony i-o înşfăcă pe a lui şi se duse spre pârâu.

— Tu le-ai spălat aseară, zise el. Dar la micul dejun e rândul tău.

— S-a făcut.

Grady se aşeză la loc şi îşi scoase cizmele. Soarele aproape că apusese, aşa că putea foarte bine să se bage în sacul de dormit. Noaptea se lăsa repede în pădure şi el era suficient de epuizat ca să adoarmă din secunda în care punea capul pe pernă. Pe pământ. Orice ar fi fost.

Dar în secunda în care îi zbârnâi telefonul se simți din nou treaz.

Willa: „Crima nu e foarte atrăgătoare”.

Poftim? Grady se uită la ecran şi căută ultimul mesaj.

Grady: „Execuția e considerată întâlnire?”

La naiba! Afurisitul autocorector! Sau poate că ar fi trebuit să dea vina pe degetele negre care-l făceau uneori să scrie cuvintele aiurea. Probabil trebuia să lămurească lucrurile.

Grady: „Scuze, telefonul e idiot. EXCURSIA e considerată o întâlnire?”

El se băgă în sacul de dormit în timp ce Tony se întorcea în tabără şi începea să împacheteze echipamentul pentru gătit. Ceilalți se băgaseră deja în sacii de dormit în timp ce stelele începeau să facă găuri în catifeaua neagră a cerului, una câte una. Un crai nou perfect stătea agățat în colțul vederii sale periferice, aşa că Grady se întinse pe spate ca să le admire.

Telefonul îi vibră din nou, iar el îl ridică să citească mesajul primit.

Willa: „Excursie? Pentru că nu ai parte de destulă mişcare cărând echipament de o mie de kile prin pădure?”

El zâmbi şi îi răspunse, întrebându-se dacă şi ea era în pat. Dormea oare goală?

Aşa făcuse cu el, dar poate că nu obişnuia. Poate că fusese doar o chestie convenabilă, având în vedere că se treziseră de mai multe ori în cursul nopții să se atingă, să se mângâie şi...

Grady: „Excursie cărând un pachet greu în spinare = nu e relaxant. Excursie pe marginea râului cu femeie frumoasă = foarte relaxant”.

Punctele de răspuns începură să se mişte imediat, făcându-l pe Grady să se încordeze, aşteptând.

Willa: „Voi fi în căutare de femei frumoase”. Apoi adăugă un emoticon care făcea cu ochiul.

Willa: „De asemenea, nu. Excursia nu e o întâlnire”.

Urmă o pauză de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de ce. Grady se întreba şi el acelaşi lucru.

Willa: „Să faci mişcare NU e romantic”.

Asta era în regulă din punctul lui de vedere. Un pic cam ciudat, dar în regulă.

Grady zâmbi în timp ce recitea mesajele. Schimbul de replici era drăguț. Nu la fel cu a vorbi cu ea în persoană, cuibăriți pe canapeaua ei, cu căldura Willei lipite de corpul lui. Dar putea să se obişnuiască cu asta.

Grady: „Cum a fost săptămâna ta?”

Willa: „Plină de muncă. Dramă cu tata. Cele obişnuite”.

Asta era interesant. Ea rareori vorbea de tatăl ei. Se gândi mult cum să răspundă, nevrând să o îndepărteze.

Grady: „Tatăl tău e OK?”

Willa: „E bine. La muncă e mult de lucru, cu propuneri de afaceri. Încerc să obțin contracte cu Tranquility Villa şi TechTel. Două firme pe care le vreau foarte-foarte tare”.

De două ori foarte? Părea foarte personal. Grady reținu asta, întrebându-se dacă ar fi trebuit să insiste. I-ar fi plăcut să ştie mai multe, să înțeleagă de ce era aşa de îndârjită în privința muncii.

Grady: „Țin pumnii să îți iasă”.

Willa: „Mulțumesc, la fel”.

Grady se uită iarăşi la cuvinte, întrebându-se ce putea adăuga şi dacă exista o cale prin care să o ajute să se elibereze de stres.

Grady: „Masaj. E bun pentru relaxare. Hei, întâlnire la spa! E întâlnire adevărată sau nu?”

Adevărul era că el nu avusese niciodată parte de un masaj profesional. O veche prietenă obişnuia să îl bată la cap tot timpul să meargă la şedințe de masaj pentru cupluri. La momentul respectiv i se păruse stupid, dar acum cumva i se părea mai atrăgător cu Willa întinsă pe masă şi spatele ei gol, continuând spre şoldurile zvelte şi sânii care se zăreau din lateral, abia aşteptându-i mâinile ca să...

Willa: „Depinde. Tu faci masajul sau vorbim de o zi la spa?”

Grady: „Orice nu se califică drept întâlnire”.

El şi-o imagină râzând şi se simți bine, ştiind că era răspunzător pentru acel râs imaginar. Se întoarse pe o parte, aşteptând un răspuns şi întrebându-se dacă îl vedeau colegii scriind mesaje ca un puşti îndrăgostit.

Willa: „Vorbim când te întorci, dacă tot mai simt nevoia să mă relaxez”.

Hm… Evazivă. Sau poate că nu. Willa nu era genul care să se joace sau poate că asta era tot. Fie voia, fie nu voia să primească un masaj. Ea avea să îi dea sau nu încă o întâlnire.

Ăsta nu era felul în care se desfăşurau de regulă întâlnirile pentru Grady. De câte ori nu se răsturnaseră regulile, de câte ori femeile din viaţa lui nu îl bătuseră la cap pentru mai mult timp, mai multă atenţie, mai multe întâlniri? Cum devenise el cel care îşi dorea o femeie care părea că putea să-l vrea sau să nu-l vrea oricând?

Grady: „Ştiu şi altceva ce e bun la relaxare”.

În secunda în care trimise mesajul, regretă. Oare suna deocheat? Nu voise să spună asta, aşa că se grăbi să trimită o precizare.

Grady: „Meditaţie. Sora mea spune că i-a schimbat viaţa”.

Iată, aşa era bine! Doar o sugestie prietenoasă, ceva ce putea să o ajute să se simtă mai bine. La urma urmei, despre asta era vorba. El voia ca Willa să fie relaxată şi fericită şi…

Willa: „Ăă…”

Grady se încruntă la telefon, încercând să înțeleagă răspunsul ei. Reciti mesajul trimis şi aproape că făcu pe el: „Masturbare. Sora mea zice că i-a schimbat viața”.

La naiba, la naiba, la naiba, la naiba! Afurisitul autocorector! Sau degete murdare, ce-o fi fost. El se grăbi să răspundă.

Grady: „Autocorectorul, scuze! Meditație. Se zice că e foarte relaxantă”.

O pauză lungă, apoi un răspuns.

Willa: „Te asigur că nu e”.

Poftim? El citi iar mesajul, îngrozit să vadă ce scrisese telefonul său de data asta:

„Autocorectorul, scuze! Menstruație. Se zice că e foarte relaxantă”.

La naiba! Degetele lui zburară pe ecran, corectând ultima bâlbă.

Grady: „Fir-ar să fie! M-e-d-i-t-a-ţ-i-e. Sora mea e fan”.

El citi mesajul de trei ori şi îl corectă înainte să îl trimită.

Willa răspunse cu un şir de emoticoane care zâmbeau.

Willa: „Prima sugestie mi-a plăcut mai mult”.

Oh! El dădu în sus să vadă dacă îşi amintea bine ce sugerase. Da, sugestia lui accidentală de autosatisfacere era prima pe listă. Se uită în jur la colegii lui de echipă. Nimeni nu se mişca, dar nu avea de gând să fie ciudatul care să stea întins acolo şi să-şi mângâie salamul în timp ce trimitea mesaje unei femei frumoase.

El îşi dori să o poată suna, dar sexul telefonic la marginea unui incendiu de pădure părea greşit din mai multe puncte de vedere.

Apărură mici puncte pe ecran, semn că ea scria ceva, iar Grady se întrebă dacă îi luase prea mult timp ca să-i răspundă. Dacă o făcuse să se jeneze cu întârzierea lui.

Răspunsul ei apăru pe ecran şi el miji ochii ca să înțeleagă. Nu erau cuvinte.

Doar... emoticoane?

Un avocado.

Şi o vânătă.

Ce naiba...

Oh!

Foarte bine, el nu era un expert în ilustrații erotice, dar două legume una lângă cealaltă erau în mod clar menite să fie sexy. Vânăta era falică în vreme ce avocado era... În fine, era echivalentul feminin. Asta voia să spună?

Grady căută pe ecran imaginile potrivite. O balenă, un tigru, un aligator... Iată!

Găsi cămila şi o selectă, apoi apăsă pe butonul de trimitere.

Fu nevoie de câteva secunde, dar în răspunsul ei apăru un emoticon care zâmbea.

Willa: „Doar o singură cocoaşă?”

Ha! Ea pricepuse, deşi el ştiuse că era destul de departe sugestia.

El căută iar prin afurisitele emoticoane, găsind cămila cu două cocoaşe chiar dedesubt. O trimise o dată, apoi încă o dată. Şi încă o dată.

Willa: „Asta înseamnă foarte mult legănat. Eşti sigur că eşti în stare?”

— N-ai idee, murmură el pentru sine.

Înainte ca el să poată răspunde, ea îi trimise un emoticon cu un duş.

Willa: „Trebuie să mă răcoresc acum”.

El râse, sperând că toți ceilalți nu erau treji şi nu îl priveau. Nu avea să reuşească în veci să scape de tachinări. Căută pe ecran printre imagini şi găsi una cu o pereche de mâini cu palmele întinse. Putea să fie considerată o dezmierdare scurtă a sânilor?

Mai trecură câteva secunde. Willa răspunse cu un emoticon piersică. Posterior?

Trebuia să fie. Grady îşi înăbuşi un hohot de râs. Trecuse atât de mult timp de când zâmbise ultima oară aşa de mult cu o femeie! O femeie aflată la sute de kilometri distanță. Părea o nebunie că ea reuşea să-l stârnească aşa de la distanță doar cu nişte imagini.

Dar iată că se întâmpla. Era înnebunit după ea, iar acest chat plin de flirturi îl înnebunea şi mai mult.

El căuta o imagine cu care să poată flirta când ea îi scrise din nou.

Willa: „Ar trebui să mă culc acum. A fost distractiv”.

Da, aşa fusese. Mult mai distractiv decât era obişnuit Grady. El se întinse pe spate, dorindu-şi să poată continua aşa toată noaptea. Dorindu-şi ca ea să fie acolo, chiar atunci, inspirând aerul nopţii atins de fum şi să numere stelele de deasupra lor.

El ar fi tras-o la pieptul lui, inspirând parfumul părului ei şi punându-i întrebări despre viața ei. El i-ar fi povestit despre incendiile la care lucra, iar ea i-ar fi vorbit despre tatăl ei şi ar fi adormit unul în brațele celuilalt sub cerul nopţii.

Grady: „Mi-e dor de tine”.

El se holbă mult timp la cuvinte şi apoi le şterse. Nu avea rost să o sperie.

Grady: „Sunt nebun după tine”.

El puse şi un emoticon cu o faţă nebună, ca să facă mesajul mai amuzant, dar chiar şi aşa părea prea direct, aşa că şterse cuvintele netrimise şi încercă din nou.

Grady: „Abia aştept să te văd din nou pentru...”

Termină cu două pahare de vin şi o farfurie cu mâncare, gândindu-se că era o ilustraţie destul de banală a unei

întâlniri. Şi el voia o întâlnire cu ea, asta era adevărat. Dar voia mai mult decât una. Mai mult decât două, sau trei, sau...

Willa: „Noapte bună, Grady”.

Grady: „Noapte bună”.

Sau mai mult decât voia ea de la el, asta era clar.

Îşi puse telefonul jos şi se culcă, hotărât să nu lase asta să îl deprime.

Capitolul 8

Willa trase rochia albastră peste cap, agăţând eticheta în părul prins în coadă în timp ce o dădea jos.

— Au!

— Hai, lasă-mă pe mine, zise Aislin şi eliberă cu blândeţe mătasea azurie din părul încurcat al Willei şi o agăţă în cuierul cabinei de probă.

— Roşul e oricum mai degrabă culoarea ta.

Kayla apăru cu o rochie scurtă şi roşie pe braț.

Se uită la Willa stând acolo în lenjeria ei albă din bumbac şi țâțâi dezaprobator.

— Spune-mi că ai lenjerie mai sexy de atât!

— Am lenjerie mai sexy care să meargă cu asta, răspunse Willa pe un ton de papagal ascultător, întinzându-se după rochia roşie. Fetelor, e vorba de un prânz cu un copil de cinci ani. De ce ne agităm atât?

— E un prânz cu Grady şi cu un copil de cinci ani, insistă Kayla, smulgând rochia înapoi aşa de repede încât Willa aproape că veni grămadă. Şi ți s-a spus să arăți ca o prințesă, aşa că o să fii cea mai a naibii prințesă sexy care a păşit vreodată pe pământ.

Willa oftă.

— Mă gândeam că ar trebui să estompăm puțin latura sexy şi înjurăturile. Nici măcar nu l-am cunoscut pe acest copil de cinci ani.

Aislin ridică dintr-o sprânceană în timp ce se uita la colecția pe care o adunaseră în cabina de probă.

— Să înjuri şi să te îmbraci ca o târfă ar fi în regulă dacă nu l-ai cunoaşte pe copil?

Kayla răspunse înainte ca Willa să poată deschide gura:

— Ea nu se îmbracă precum o târfă. O să arate ca o prinţesă frumoasă şi magică.

Aislin rânji.

— O prinţesă magică, frumoasă şi care o să-i cutremure lumea lui Grady.

— Voi vă gândiţi prea mult la asta.

Willa alese o rochie roz din cuier şi îi studie decolteul. Mult prea sexy. O puse la loc şi continuă să caute.

— Vorbim despre un copil la un ceai cu o prinţesă, nu despre participarea la o nuntă regală.

„Şi nu e o întâlnire”, îşi aminti ea, studiind o rochie galbenă, vaporoasă.

Nu avea cum să fie o întâlnire cu un copil pe post de însoţitor. Unul dintre colegii lui Grady fusese rănit în acţiune şi refuzase RMN-ul pe care îl ceruse doctorul lui pentru că era în acelaşi timp cu petrecerea cu prinţese care

se ținea anual la ceainăria locală. Tatăl care îşi creştea copilul singur îi povestise toată vara fetiței lui despre asta şi nu suporta să o dezamăgească.

— A fost foarte drăguț din partea lui Grady să se ofere să ducă fetița la ceaiul ăla, zise Aislin. Foarte cavaleresc.

Kayla aprobă din cap şi îi întinse Willei rochia roşie.

— Pe fetiță o cheamă Annabelle. Cât de drăguț! Tony zice că familia lui Grady are grijă de ea tot timpul. Cred că sunt foarte apropiați.

— Avantajele unei familii mari, zise Willa, căutând fermoarul. E uşor să apropii încă un copil când ai un milion de frați, de surori şi nepoți.

— Dar tot e un gest drăguț, zise Aislin şi luă rochia din mâna Willei şi trase de fermoar în jos, întinzându-i-o din nou. Deşi e o întâlnire stranie, având în vedere că nu v-ați văzut de două săptămâni.

— Nu e o întâlnire.

Willa îşi trase rochia peste cap, recunoscătoare că materialul îi ascundea fața în timp ce se gândea la o altă minciună mică.

— Îmi place când e Grady plecat. Mă ajută să mă concentrez la muncă.

Ea îşi scoase capul din rochie şi îşi văzu prietenele schimbând o privire.

— Te împiedică să devii prea serioasă în privința lui, zise Kayla. Să admiți că îți place tipul.

— Eu cred că e grozav, zise Aislin. Nu eşti pregătită ca lucrurile să se termine aşa de repede cu el. Asta înseamnă progres.

Willa nu era sigură în privința asta, dar nu avea rost să se certe. Era mai bine să schimbe subiectul.

— Cum merg lucrurile cu Tony? o întrebă pe Kayla.

— Grozav, zise Kayla radios, dând astfel de înțeles că era mai mult decât grozav.

Aislin se întinse să o ajute pe Willa cu fermoarul.

— Voi ați devenit foarte serioşi?

Kayla ridică din umeri şi o ajută pe Willa să-şi ridice părul de pe fermoar.

— E prea devreme ca să-mi dau seama. Însă e clar că el îl consideră pe Grady minunat. Deştept, responsabil, priceput şi...

— Eşti sigură că Tony nu e îndrăgostit de Grady?

Aislin netezi o cută de pe rochia Willei.

Zâmbetul Kaylei se transformă într-unul de pisică.

— Foarte sigură, zise ea, iar această afirmație îi spuse Willei tot ce avea nevoie să ştie despre felul în care îşi petreceau timpul prietena ei şi prietenul lui Grady.

— Sunt frați de luptă, zise Kayla şi îndreptă tivul Willei. Se respectă reciproc ca pompieri paraşutişti, dar e mai mult de atât. Au încredere oarbă unul în altul.

— Hm, făcu Aislin părând gânditoare. Iar tu consideri un semn bun că poți avea încredere în el când vine vorba de inima Willei?

Willa îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse spre oglindă.

— Hei? Am şi eu un cuvânt de spus aici, să ştiți!

— Noi suntem ursitoarele tale, rânji Aislin în oglindă. În afară de faptul că te facem să arăți drăguț pentru întâlnire.

— Nu e o întâlnire, insistă Kayla.

— Da, o să arăţi drăguţ pentru non-întâlnirea asta.

Aislin luă rochia albastră din cuierul de pe uşă, o studie o clipă, punând-o apoi la loc.

— Dar suntem aici să îţi spunem că ai cunoscut un tip care merită mai mult decât tratamentul obişnuit.

Willa renunţă şi se studie în oglindă. Da, prietenele ei aveau dreptate în privinţa rochiei roşii. Era în mod clar culoarea ei, iar rochia i se potrivea perfect. Ea căută sub braţ şi apucă eticheta, albindu-se la faţă când se uită la ea.

— E redusă cu 50%, zise Kayla şi-i dădu mâna la o parte. În plus, e un cadou foarte timpuriu pentru ziua ta de naştere.

— Ziua mea e abia peste câteva luni.

— E un cadou foarte timpuriu, zise Aislin. Pentru jumătatea zilei tale de naştere.

Willa oftă. Era probabil important dacă prietenele ei erau aşa de hotărâte să-i acorde lui Grady o şansă.

Nu fuseseră aşa de încântate când venise vorba de întâlnirile ei de... Ei bine, niciodată.

Un bâzâit de sub un teanc de haine o făcu pe Willa să caute printre mătase şi bumbac ca să-şi găsească telefonul. Pe ecran apăru numărul tatălui ei. Willa îşi închise ochii. Ea apăsă butonul ca să ignore apelul şi puse telefonul la loc pe banchetă.

Telefonul sună din nou aproape imediat.

— E totul în regulă cu tatăl tău?

Aislin afişă o expresie plină de îngrijorare, dar Willa nu îi dădu importanță.

— E bine, zise ea un pic prea repede. Doar că are nişte probleme cu serviciul.

Kayla se încruntă.

— Are serviciu?

— Asta e problema, zise Willa. Că nu are serviciu.

Prietenele ei schimbară o privire pe care Willa nu reuşi să o desluşească.

— Doar nu îi dai în continuare bani, nu-i aşa? întrebă Kayla.

— Nu.

Willa nu le întâlni privirea în oglindă.

Nu mințea întru totul. Ea nu îi mai dăduse nimic după cei 200 de dolari de săptămâna trecută, ceea ce era probabil motivul pentru care el suna din nou.

Cunoscându-l pe tatăl ei, cheltuise banii în câteva zile. Dar 200 nu erau prea mult pentru ea.

Dar reprezentaseră foarte mult când avusese nouă ani. Când colegii ei o provocaseră să facă un salt pe barele de cățărat de la şcoală. Reuşise să parcurgă tot traseul cu părul zburând în spate şi cu țipete de încântare în timp ce dădea drumul barelor şi se lăsa să cadă.

Căzuse direct în fund. Ea îşi întinsese brațele să se susțină şi atunci simțise ceva pocnind.

Tatăl ei trebuise să plece de la serviciu ca să vină să o ia, încruntat şi îngrijorat în timp ce o ducea la spital. Vorbise atunci cu voce joasă la recepție, dar Willa tot îl auzise:

— Nu avem asigurare, zise el, dar am nişte bani puşi deoparte. Nu e mult, dar...

— Semnați aici, domnule Frank, zisese asistenta, aruncându-i Willei o privire plină de simpatie. O s-o punem pe picioare.

Abia câteva luni mai târziu – la mult timp după ce i se scosese ghipsul –, Willa îl auzise pe tatăl ei vorbind la telefon.

— Nu am 3 000 de dolari, murmurase el cu voce joasă, în timp ce-şi acoperise o ureche cu mâna ca să estompeze gălăgia de pe stradă, în timp ce Willa stătea ascunsă în hol. Am 300 de dolari pe numele meu şi am încercat să economisesc pentru… Nu, asta nu e adevărat. Nu, doamnă. Nu m-au lăsat să depun actele pentru un plan de rate deoarece creditul meu… Nu, înțeleg.

Willa se îndepărtase în tăcere din încăpere. Ştiuse mereu că absența mamei pusese o povară financiară foarte mare pe tatăl ei. Da, faptul că el bea nu era de folos, la fel cum nici pasiunea lui pentru jocurile de noroc nu era de folos.

Sacrificiile pe care le făcuse pentru ea nu erau ceva ce se putea răsplăti uşor.

— Hello? Pământul către Willa?

Ea clipi şi îşi îndreptă atenția spre Kayla, care se întorcea în cabina de probă cu o pereche de sandale aurii cu tocuri mici cui.

— Ştiu că nu suporți să porți tocuri cui înalte, dar astea se potrivesc minunat cu picioarele tale.

Încă tulburată de amintiri, Willa le lăsă pe prietenele ei să o ajute să se încalțe, simțindu-se tot mai mult precum Cenuşăreasa.

Tremură, amintindu-şi cum se terminau lucrurile în basmul cu acelaşi nume. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să se transforme în dovleac. Mai devreme sau mai târziu, Grady avea să se urce în trăsura lui şi să plece.

— Doamnelor, zise Grady şi trase un scaun, făcându-i semn lui Annabelle.

Scaunul dumneavoastră, doamnă.

Chicotind, fetița de cinci ani îşi adună fustițele umflate şi se sui pe scaun cu aceeaşi pompă cu care o regină s-ar fi suit pe tron.

— Mulțumesc.

Annabelle îşi ajustă tiara şi se uită la Grady cu un aer regal.

— Tata m-a învățat să spun mulțumesc.

Willa zâmbi şi se aşeză lângă fetiță.

— Ce maniere elegante ai!

— Da, zise Annabelle şi se uită prin restaurant, unde o duzină de copii cu volănaşe şi panglici îşi ocupau locurile alături de familiile lor. Trebuie să ştii, de asemenea, să spui „mă scuzați” când întrerupi, râgâi sau calci pe cineva pe picioare.

Grady îi făcu semn cu ochiul Willei.

— O să trecem hopul ăsta când ajungem la el.

— Care hop? se încruntă fetița.

Înăbuşindu-şi un hohot de râs, Willa sorbi din paharul cu apă, în timp ce Grady se străduia să-i explice fetiței ce era o metaforă. El se pricepea să vorbească cu copiii, asta era clar. Şi tiara lui cu pietre false era perfectă, exact ca şi eşarfa pe care o purta şi care-l declara „Prințesa nr. 1”.

Dumnezeule, era adorabil!

— Am aproape un milion de nepoate şi de nepoți, îi explicase Grady Willei în maşină, în drum spre Annabelle. E motivul pentru care Bobby a avut încredere să mă lase să fac asta.

Nu era singurul motiv, ghicise Willa. Grady practic radia încredere. Cât de diferit era de tatăl ei, care putea fi fermecător şi charismatic, dar pe care te puteai baza la fel de mult ca pe un prezervativ din tifon!

— Tati spune că ei organizează doar un singur ceai pe an, le explică Annabelle.

Iar bunica nu a putut să vină cu mine pentru că trebuia să-l ducă pe tati la doctor.

— Aşa este, zise Grady şi luă ceainicul, turnând un pic în trei ceşti delicate de porțelan. A fost foarte trist că nu a putut să fie aici cu tine, dar e bine că se duce la doctor.

— Da, zise Annabelle şi se încruntă, părând nesigură. Îmi place destul de mult de tine.

Willa îşi înăbuşi alt chicotit, întrebându-se de unde învățase fetița replica.

— Şi mie îmi place destul de el.

Asta era o subestimare de proporții epice, iar Annabelle o privi suspicioasă, de parcă ar fi bănuit ceva.

Rânjind, Grady îşi puse şervetul în poală. Mâna lui strâmbase eşarfa de prinţesă de pe pieptul lat, iar Willa rezistă dorinţei de a se întinde şi de a o aşeza.

— Mulţumesc, zise el rânjind în continuare. Sunt onorat să am o întâlnire cu două prinţese aşa de frumoase.

Willa zâmbi şi luă o înghiţitură din ceaşca ei în timp ce Grady îi făcu din nou cu ochiul.

„Nu e o întâlnire”, parcă rosti el.

Ea râse, stropind cu ceai, în timp ce Annabelle îi privea necăjită.

— Adulţii sunt ciudaţi.

Fata luă un sendviş minuscul şi se uită la Grady prin părul ei cu bucle blonde, perfecte.

— Te-ai rănit şi tu?

Grady clătină din cap, găsindu-şi uşor cuvintele.

— Am fost la acelaşi incendiu ca tăticul tău, dar eu sunt bine. Îşi luă ceaşca de ceai, care arăta precum una dintr-o casă de păpuşi în mâinile lui mari. Tatăl tău a fost foarte curajos.

— Da, zise Annabelle şi luă un cub de zahăr dintr-o farfurie din mijlocul mesei şi îl ronțăi un pic în colț.

— A fost un incendiu mare?

— Nu foarte mare, o asigură Grady. Dar era destul de mult fum.

Annabelle strâmbă din nas şi îl privi cu o expresie superioară.

— De asta miroşi şi tu.

Grady râse, rânjind spre Willa.

— Nu pot să te contrazic. E greu să scapi de mirosul de fum când ai fost foarte aproape de un incendiu. Poți să crezi că am făcut duş de patru ori de când m-am întors acasă? Cred că ar trebui să fac din nou, nu-i aşa?

— Da, zise fetița şi arătă spre Willa. Ea te poate ajuta să te speli în spatele urechilor şi în alte locuri.

— Ce idee minunată! zise Grady în timp ce Willa simțea cum i se încingeau obrajii.

Se concentră să aleagă de pe o farfurie cu sendvişuri de ceai ca să nu fie nevoită să-i întâlnească privirea lui Grady. Nu era cazul să dezbrace în gând un bărbat de față cu un copil.

— Şi tata mai miroase uneori, declară Annabelle cu mândrie. El zice că ai văzut un urs de data asta.

Willa ridică privirea şi îl văzu pe Grady frecându-şi bărbia cu mâna.

— E adevărat, zise el. Dar era foarte departe şi nu era deloc periculos.

Willa sorbi din ceai, nefiind sigură dacă el încerca să o asigure pe ea sau pe Annabelle de asta. De parcă accidentul lui Bobby nu ar fi fost de ajuns pentru a-i aminti cât de periculoasă putea fi meseria de pompier paraşutist. Aşa cum Grady putea să dispară în orice moment.

„De asta nu te ataşezi. Unul dintre milioanele de motive pentru care nu are rost să ai mai mult de două întâlniri."

Ceva ce Willa trebuia să țină bine minte.

Îşi porunci să stea concentrată asupra conversației. Grady îi povestea lui Annabelle despre diferitele animale pe care le văzuse la ultimele incendii de pădure.

— O sumedenie de coioţi şi chiar vreo doi râşi, zise el. Şi păsări. La ultimul incendiu am avut o bufniţă care a făcut „uhu!” toată noaptea.

El scoase un sunet asemănător şi îşi flutură braţele ca pe nişte aripi, făcând-o pe Willa să zâmbească şi pe Annabelle să se topească de râs.

— Îmi plac bufniţele, anunţă fetiţa.

Willa se gândi ce putea să adauge. Ea nu avea nici pe departe atâta experienţă ca Grady în preajma copiilor.

— Ştiai că bufniţele sunt nocturne? Asta înseamnă că...

— Bufniţele nu sunt ţestoase. Fetiţa clătină din cap şi buclele i se clătinară. Eşti caraghioasă.

Grady izbucni în râs, clătinând din cap în timp ce turna ceai pentru toţi trei.

— Nu pot să contrazic asta.

Mulţumită de ea, Annabelle o ţintui pe Willa cu privirea.

— Mama mea a murit. A murit când eram mică.

Willa simți cum rămâne fără suflare. Strânse şervetul în mână şi încercă să-şi găsească vocea.

— Asta se mai întâmplă uneori, zise ea încet. E trist când oamenii mor, în special mamele.

Annabelle aprobă şi se uită la Willa.

— Mama ta e moartă?

Simțind privirea lui Grady asupra ei, Willa se concentră asupra fetiței.

Se luptă să-şi domolească respirația în timp ce inima îi bătea cu putere.

— Mama mea.... începu Willa şi vocea i se strânse, ea ridicându-se mai sus pe scaun ca să stea drept. Nici mama mea nu mai e.

Fetița păru să ezite. Cu genele fluturând, ea se întinse şi o bătu pe Willa pe mână.

— Asta e trist.

— Da, reuşi Willa să rostească. Chiar e.

Annabelle aprobă din cap.

— Tata zice că putem să ne luăm un pisoi după sezonul incendiilor. Hei! Pot să mă duc să privesc peştele?

— Peştele?

Willa clipi, încercând să se adapteze la modul de a conversa al unui copil de cinci ani.

— Peştele.

Annabelle arătă spre colţul restaurantului unde se afla un acvariu luminat, ce bolborosea sub luminile puternice.

— Vreau să mă duc să zic „bună”.

— Sigur, îi veni Grady în ajutor. Dar rămâi acolo unde te putem vedea, bine?

— Bine!

Annabelle sări din scaun şi porni în fugă direct spre acvariu.

Grady sorbi din ceai şi se uită la Willa.

— Eşti bine?

— Da, da, sigur.

Ea luă o înghiţitură din sendviş, concentrându-se asupra gustului de somon şi de castravete.

— E drăguţ că faci asta pentru colegul tău. Fiica lui e foarte dulce.

— Da, e un copil grozav. Şi lui i-a fost greu de când i-a murit soţia.

Grady se uită la fetiţa aflată în partea cealaltă a încăperii, cu ochii de vultur pe fustele ei cu volane.

— Mulţumesc că ai venit cu mine, ştiam că pentru ea va fi mai distractiv dacă va veni şi o femeie.

— Pentru puţin.

Ea sorbi din ceai, reuşind să-şi controleze emoţiile.

— Am fost teribil de ocupată în ultimele săptămâni, aşa că e drăguţ că pot să mai ies din casă.

— Ceva clienţi noi?

Ea aprobă din cap, impresionată că el chiar părea să fie interesat de munca ei.

— Unul pe care chiar sper să-l obțin. A fost pe radarul meu multă vreme şi în sfârşit am ocazia să-i prezint serviciile mele.

— E vorba TechTel?

Willa clipi.

— Cum de ştii asta?

— Sunt atent la ce vorbeşti. El rânji şi băgă o bucată de biscuit în gură. Nu trebuie să pari aşa de surprinsă.

— Nu sunt. Doar că... Bine, poate că sunt. Ea râse şi se şterse la gură cu şervetul.

Munca mea de regulă nu e prea interesantă pentru alte persoane.

— La tine mă fascinează totul, zise el şi apoi gemu. Asta suna mult mai puțin caraghios în mintea mea.

Willa zâmbi şi luă un biscuit cu ghimbir.

— Cred că e fermecător. Ba, mai mult, având în vedere că o spune un tip care poartă tiară şi eşarfă.

Grady rânji şi îşi îndreptă minunea cu pietre false de pe cap.

— Îți place? Dacă îți joci cărțile cum trebuie, poate că o s-o port în pat mai târziu.

Willa fu cuprinsă de un fior. De anticipație? De atracție?

Teamă?

Poate că toate astea la un loc.

Forțându-se să-şi păstreze calmul şi emoțiile sub control, ea se uită la Annabelle.

— Ar trebui să mă duc să văd ce face. Poate că are nevoie la toaletă.

— Sigur. O idee bună.

Grady se ridică, precum un gentleman perfect, şi se întinse să o ajute să se ridice.

Willa simți cum se înfioară când el o atinse, continuând să simtă acel fior în timp ce traversa încăperea. Îi simți ochii

ațintiți asupra ei tot drumul, plăcându-i asta mai mult decât ar fi trebuit.

Capitolul 9

Dacă Grady se temea că prânzul cu o fetiță de cinci ani putea distruge şansele unui moment romantic după petrecerea cu ceai, grijile i se risipiră în secunda în care păşi în casa Willei.

— Am nevoie de tine, Grady, şopti ea în timp ce îl trăgea spre dormitor. Te rog!

— Da, doamnă.

Neliniştea ei îl surprinse, deşi poate că nu trebuia. Ceva o tulburase la ceainărie.

Poate întrebările despre mama ei, deşi el nu îşi putea imagina ce anume când ea îi trăgea de şlițul blugilor.

— Eşti aşa de sexy, mârâi el cu gura lipită de gâtul ei, smulgând haine, gâfâind şi căutându-se cu mâinile în timp ce se poticneau pe coridor spre camera ei.

În mod normal, el se mândrea cu autocontrolul lui, dar acum era lipit de ea. O săruta, îi desfăcea fermoarul rochiei aşa cum îşi imaginase că avea să facă de săptămâni întregi. Ea îi dădea o senzație aşa de plăcută când o simțea în brațele lui! Era ca şi cum ar fi fost înfometat, iar Willa era acolo, fluturând o friptură mare şi zemoasă chiar sub nasul lui.

Când ea se trase înapoi ca să-şi tragă rochia peste cap, se uită la ea cu ochii în flăcări.

— Mă bucur că eşti bine, şopti ea. Ce s-a întâmplat cu colegul tău, tatăl lui Annabelle... Uneori uit cât de periculoasă e meseria ta.

Preț de o secundă, temerile lui se aprinseră ca un incendiu violent în mijlocul pieptului.

„Dacă mi se întâmplă mie?”

„Dacă următorul meu salt va fi ultimul?”

„Unde voi fi peste un an? Zece ani? Douăzeci?”

El se forţă să zâmbească şi să alunge gândurile acestea din minte.

— Sunt mai mult decât bine.

Vocea lui era un pic încordată, dar putea să pună asta pe seama pasiunii, nu?

Oricum, nu mai conta. În timp ce Willa îl sărută din nou, el lăsă pasiunea carnală să îl consume. Tot ce era legat de Willa se întâmpla atunci şi acolo.

Iar atunci şi acolo el o voia cu disperare.

Nu fu deloc blând când o aruncă pe pat. Ultima dată îl învăţase că ea nu voia tandreţe. Ea nu voia cuvinte de admiraţie şoptite sau dezmierdări leneşe. Ea voia pasiunea. Ea voia atingeri lacome şi mârâieli înfometate, iar Grady era bucuros să i le ofere.

— La naiba, cât eşti de frumoasă! şopti el în timp ce ea se ridica şi dădea rochia roşie la o parte, apoi îl lăsa să o culce la loc pe pat.

Alunecă goală sub el, aşa de splendidă, încât el simţi că îl dureau vintrele. Ea îşi mişcă braţul peste sâni, în timp ce în tot corpul i se strecura o dogoare.

— Îmi lipseşte lenjeria sexy, zise ea. Prietenele mele mi-au spus că am nevoie de ceva roşu cu dantelă, dar eu nu aveam, aşa că...

— E bine şi goală, zise el şi îi dădu braţul la o parte de pe sâni ca să poată să-şi îngroape faţa între ei. Ai reuşit să arăţi foarte sexy.

Orice murmură ea se pierdu apoi într-un val de gemete. Se agăţă de capul lui, gâfâind şi arătându-i cât îi plăcea ce îi făcea el cu limba. Era afurisita nirvana.

Fiecare centimetru din ea avea gust de miere, iar pielea îi era aşa de moale!

Numai faptul că o atingea îl înnebunea.

— Am nevoie să te gust, mârâi el sub sânii ei.

— Vreau şi eu asta.

În mod normal, el nu s-ar fi grăbit, până când era sigur că ea era pregătită. Dar, sfinte Dumnezeule, era pregătită! Putea vedea asta în timp ce continua să o sărute tot mai jos, lingându-i buricul, şoldurile, fiecare centimetru din pielea din care se putea înfrupta.

Ea îşi desfăcu picioarele, iar el se aşeză între ele, murind de dorința de a o devora.

— Te rog! gâfâi ea, iar el nu înțelese la început.

Dar ea se ridică şi se întoarse într-o parte, mişcându-se ca să poată să ajungă cu fața la...

— Oh, Dumnezeule!

Grady gemu în timp ce ea îl cuprinse adânc în gură.

Ea se întorsese în aşa fel, încât el să-şi lase limba să alunece între faldurile ei umede aşa cum îşi dorea, putând şi ea să-i cuprindă mădularul. Era îndeplinirea celei mai fierbinți fantezii a lui şi nu se mai sătura de asta. O desfăcu cu limba, abia reuşind să se controleze în timp ce gura ei îi dezmierda mădularul.

— Willa, gemu el, în timp ce îi tachina mugurul încordat cu vârful limbii. N-o să rezist prea mult aşa.

Dar el nu se putea opri. Şi nici ea. Era ca şi cum ar fi fost amândoi înfometați săptămâni întregi, iar acum nu-şi puteau lua gura unul de pe celălalt, nu se puteau opri să se lingă, să se dezmierde, să se guste şi...

— Iubito! o avertiză el din nou, aproape trecut de punctul fără întoarcere. Ai face bine să te opreşti.

Ea se rostogoli într-o parte şi apoi pe spate, iar el se mişcă împreună cu ea. Slavă Domnului că avusese inspirația să-şi pună un prezervativ în buzunarul de la spate! Îl scoase şi-l desfăcu în câteva secunde. Şi-l puse iute şi se aşeză din nou între picioarele ei. Îi întâlni privirea şi văzu dorința fierbinte, grăbită din ochii ei.

— Te rog, Grady! gâfâi ea. Am nevoie de asta.

Apoi el era înăuntrul ei, mişcându-se, împingându-se şi revendicând-o cu fiecare parte din el. Dumnezeule sfinte, ea se simțea extraordinar, moale, strâmtă şi umedă, aşa de perfectă în jurul lui! Ochii îl ardeau în spatele pleoapelor închise, dar el nu reuşea să îşi dea seama de ce. Ştia doar că o voia, că nu se simțise niciodată aşa de complet.

Orgasmul îl lovi mai iute decât sperase, dar ea era chiar acolo cu el.

— Grady!

Coapsele i se strânseră în jurul lui în timp ce şoldurile i se ridicau de pe pat şi se arcuia strâmtă şi dulce spre el.

— Oh, Dumnezeule!

El se prăbuşi împreună cu ea, pierzându-se pe sine complet. Ce avea femeia asta, de ce îi provoca aşa ceva?

Când se regăsi, Willa se cuibări lângă el ca un animal în căutare de căldură. Era ceva aşa de tandru şi de dureros de vulnerabil în acest gest, o latură a ei pe care nu o mai văzuse până atunci.

— Eşti în regulă? murmură el şi depuse un sărut pe părul ei.

— Perfect, râse ea. Eroul meu.

Iată din nou asta. Treaba cu eroul. Cui naiba îi păsa ce ascundea viitorul câtă vreme avea momente ca acesta?

Momentele cu cea mai frumoasă femeie din lume cuibărită lângă el, inima bubuindu-i aşa de tare şi de puternic lângă a lui, îi aminteau că orice pândea în viitor nu conta. Nu în relații şi cu siguranță nu în viață.

În timp ce îşi trecea mâna peste spatele ei gol, el aproape crezu asta.

Grady se trezi singur şi fără să fie 100% sigur unde era. Clipi de câteva ori ca să-şi limpezească mintea, recunoscător să se regăsească într-un pat adevărat şi nu pe jos într-o pădure, cu un şarpe cu clopoței ascuns în rucsac. Ce era pe picioarele lui?

Se ridică şi se uită la picioarele patului, unde se cuibărise o pisică în alb cu negru peste mormanul de pături.

— Hei, pisicuţo!

Pisica nu se mişcă şi se părea că avea toate picioarele, aşa că deduse că era cea surdă.

— Earmuff?

Se întinse şi o scărpină între urechi, iar pisica deschise ochii şi se întinse. După ce îl studie o clipă pe Grady, găsindu-l neinteresant, pisica se culcă la loc.

— Unde e stăpâna ta? întrebă el.

Nici un răspuns.

Asta nu însemna că s-ar fi aşteptat să primească un răspuns de la o pisică surdă.

Pipăi partea cealaltă a patului, surprins să constate că era rece la atingere.

Aşadar, Willa era plecată de ceva vreme.

Îşi găsi boxerii şi pantalonii, apoi şi-i trase pe el fără a se mai obosi să îşi pună cămaşa şi pantofii. Un foşnet în colț îi atrase atenția şi îl văzu pe Stevie, câinele orb care se ridicase în picioare.

— Hei, Stevie, murmură el când câinele mare se îndreptă greoi spre el ca să-i miroasă mâna, în căutare de gustări. Ştii unde e?

Dacă Stevie ştia, nu avea de gând să-i spună, dar se întoarse şi ieşi din dormitor.

Grady îl urmă, impresionat de faptul că animalul lipsit de vedere nu se ciocnea de nici o uşă şi nici măcar nu atinse raftul de cărți de la capătul coridorului.

Grady încetini, conştient că încă nu fusese invitat în partea aceea a casei. Oare Willa avea să se supere că începuse să se plimbe prin casă?

Fără să se preocupe de asta, Stevie trecu de raftul cu cărți şi dispăru după colț.

Grady ezită, neştiind dacă trebuia să se ducă într-acolo. Apoi auzi cum îşi trăgea cineva nasul.

Apoi încă o dată. Urmă un sughițat uşor, aproape ca un suspin. Nu, chiar era un suspin. El se grăbi să dea colțul, unde o văzu pe Willa... plângând?

Părul forma o perdea în jurul ei, iar prin ea el zări lacrimi pe obraji. Făcu un pas în față ca să o consoleze când auzi un zgomot.

— Rrrr!

Mârâitul profund îl făcu să se uite spre colțul în care o pisică mare, cenuşie stătea cocoțată pe un dulap. Chiar şi cu piciorul din față lipsă, creatura părea pregătită să atace. Willa sări în sus şi se şterse la ochi.

— Grady!

Ea îşi trecu din nou palmele peste față în timp ce alerga spre pisica şchioapă ce încă mârâia.

— Barrow, încetează!

Ea se duse şi apucă animalul, îngropându-şi fața în blana lui. Pisica mârâi din nou, părând revoltată că era folosită pe post de şervețel.

Grady stătea acolo ca un idiot, neştiind ce să spună.

— Eşti în regulă?

Sigur că ea nu era în regulă. Orice idiot putea vedea asta. Făcu un pas în față ca să o consoleze, dar ea se trase înapoi.

— Sunt bine.

Ea afişă un zâmbet fals şi îşi dădu părul la o parte, în timp ce pisica mârâi din nou.

— Mă uitam doar la unul dintre filmele alea triste cu animale de pe YouTube.

Grady nu crezu pentru că telefonul nu era nicăieri. Iar laptopul ei era în cealaltă parte a încăperii, cu ecranul închis, dovadă că nimeni nu-l atinsese de ceva vreme.

Ea probabil văzuse că el observase, pentru că umerii i se lăsară uşor.

— Bine, admise ea. Nu e asta. Doar că... n-am primit jobul pe care îl doream.

După propunerea asta pe care am înaintat-o recent, am fost sigură că o să-l primesc, dar nu s-a întâmplat şi asta m-a deprimat. Bine?

— Bine, îmi pare rău. El o privi destul de sigur că asta nu era toată povestea, dar ştiind că nu trebuia să insiste. Nu acum. Ştiu că munceşti din greu, aşa că probabil e foarte dezamăgitor.

— E în regulă, zise ea din nou. Sunt foarte bine.

— Ai nevoie de un minut singură?

— Nu. Sunt bine. Ea se forță să râdă uşor şi îi arătă pisica. Ăsta e Barrow, zise ea când pisica mârâi din nou. El e... un pic cam protector.

Barrow se holbă la Grady şi şuieră un salut, aşa că el îşi ținu mâinile băgate în buzunare. Tânjea să o atingă – pe Willa, nu pisica – pentru a-i oferi tandrețe, sau consolare, sau orice altceva ar fi avut nevoie.

Dar ea nu părea să aibă nevoie de ceva. În orice caz nu de la el, aşa că Grady menținu distanța.

— Cred că l-am cunoscut pe Earmuff, zise el, cealaltă pisică.

— Da, aşa e.

Privirea pe care i-o aruncă fu aproape recunoscătoare, iar el simți că făcuse ce trebuia pretinzând că totul era în regulă.

— Uau, deci cred că ai cunoscut pe toată lumea! Cu excepția lui Carl, peştele.

Uite, e chiar aici la mine pe birou...

— E OK, zise el. Cred că prefer să mai aştept.

Ea clipi spre el.

— Vrei să mai aştepţi până îmi cunoşti peştele.

— Da.

— Ăăă... bine.

Îi aruncă o privire de parcă tocmai şi-ar fi îndesat pocnitori în urechi, dar lui Grady nu-i păsa. El se sprijini de cadrul uşii, studiindu-i părul ciufulit, pielea înroşită de sex şi dorind-o din nou.

Dar cel mai mult îşi dorea să o cunoască, să fie genul de bărbat în care ea să poată avea încredere să i se confeseze, pe care să-l invite în viaţa ei pentru mai mult de câteva hârjoneli în fân. Era stupid, pentru că genul de relaţie fără obligaţii îi convenise multă vreme.

Dar asta era înainte să o fi cunoscut pe Willa.

El îşi trecu degetele prin păr, conştient că ea se holba la el de parcă s-ar fi ţicnit.

— Ai zis că pisicile şi peştele erau pentru a doua întâlnire, zise el.

— Glumeam.

— Nu, ai zis-o.

El îi oferi un zâmbet fâstâcit în timp ce pisica din brațele ei mârâi din nou.

— Iar acum încă nu am cunoscut peştele.

Ea îşi înclină capul spre el, expresia ei nedumerită devenind amuzată.

— Presupun că e adevărat.

— Deci aş face bine să-l păstrez pe Carl pentru altă dată, zise. Ca să facem a doua întâlnire să conteze.

— Pare destul de înțelept, zise Willa, evident fără să creadă mai mult decât o făcea el.

Dar nu păru să îl contrazică. Iar în momentul acela, acest lucru părea cea mai mare victorie la care putea spera. Şi să o tragă la pieptul lui.

— Vino încoace, zise el şi îşi desfăcu brațele. Nu trebuie să vorbim despre asta, dar pot măcar să-ți ofer o îmbrățişare.

Ea ezită, iar Grady putea vedea conflictul care se derula în mintea ei. Să aibă nevoie de cineva, să accepte consolare din

partea altei persoane nu erau în firea ei. Ea era genul care se ocupa de tot.

Dar el văzu momentul în care ea cedă. Văzu în ochii ei conştientizarea faptului că el nu era o ameninţare şi că o îmbrăţişare nu avea să o facă mai slabă. Ba chiar putea să o ajute.

— Bine.

Ea îl puse pe Barrow jos, iar pisica cu trei picioare fugi cât de repede putu.

Ceva din timiditatea ei reapăru când făcu un pas în faţă, aproape ca şi cum nu ar mai fi fost îmbrăţişată niciodată. De parcă el nu ar fi fost îngropat în ea decât o dată.

Apoi ea era în braţele lui, cuibărindu-se lângă el.

— Mulţumesc, Grady.

— Cu plăcere, zise el şi o ţinu la pieptul lui, simţindu-i inima bătând lângă a lui.

I se păru că era cea mai mare victorie a lui de până atunci.

Capitolul 10

Willa îşi frecă buzele la oglindă, apoi se simţi ca o proastă pentru că se dădea cu ruj pentru o partidă de minigolf.

Care nu era o întâlnire. Toată lumea ştia că minigolful nu era o întâlnire, cel puţin conform lui Grady. Cu o seară în urmă, îl ameninţase că avea să caute pe Google ca să vadă, dar apoi fu distrasă când scrise „este minigolful”, iar completarea fu „preludiu”.

— Ai umblat la computerul meu! îl acuzase ea în timp ce încercă din nou, obţinând aceleaşi rezultate.

— Nici nu m-am atins de computerul tău, îi garantase el. Apropo de atins chestii care sunt ale tale...

— Serios, e foarte ciudat.

Willa căutase din nou, având acelaşi rezultat.

— A doua căutare automată este „E minigolful o afacere profitabilă?” Oamenii chiar caută asta?

— Putem să ne întoarcem la prima căutare, cea cu preludiul? întrebase el. Pentru că tocmai mi-am dat seama că am ratat ocazia unei glume cu golf şi preludiu.

— Dumnezeule, mă întâlnesc cu un puşti de 12 ani! bombăni ea, deşi îi venea să izbucnească în râs.

— Noi nu ne întâlnim, insistase el. Iar minigolful nu reprezintă o întâlnire. E cam la fel de romantic precum o partidă de popice. Şi nici aia nu e o întâlnire.

— Da, ştiu, ştiu, îl asigurase ea, încântată în sinea ei că el era aşa de dornic să petreacă timp împreună încât inventase regulile astea ridicole, pentru ca ea să nu trebuiască să le încalce pe ale ei. Sau pe ale lui.

— Vino să mă iei la prânz!

Willa se uită la ceas, conştientă că era gata pentru sosirea lui cu cel puțin treizeci de minute mai repede. La fel de bine putea să mai lucreze ceva.

Ea se aşeză la birou şi deschise un fişier despre Visit Hart Valley, biroul de turism al oraşului. Unul dintre clienții ei cei mai vechi, care îi asigura cel puțin un sfert din venit. Era destul de înspăimântător. Tatăl ei o avertizase să nu îşi țină niciodată toate ouăle în acelaşi coş, un sfat surprinzător de bun de la un tip care avea simțul afacerilor la fel de dezvoltat ca un cactus.

Trecu prin documente, se opri din nou asupra propunerii pentru Tranquility Villa şi fu nevoită să se forțeze să respire normal şi să ignore strânsoarea din piept.

„La naiba!”

Ea îşi dorise foarte mult acest proiect. Nu era vorba de bani, deşi ar fi fost buni.

Era şansa de a dezvolta un site pentru cel mai mare proprietar de centre de reabilitare pentru droguri şi alcool, o firmă pe care o studiase când încercase să-i găsească tatălui ei un loc pentru tratament.

— Nu am o problemă, insistase tatăl ei când ea venise la el cu doisprezece ani în urmă cu o broşură despre Tranquility Villa. Şi, chiar dacă aş avea, pot să mă descurc singur. Nu am nevoie de un centru afurisit.

Dar toată documentația pe care o citise Willa îi spunea că el avea nevoie de ajutor profesional. Că dezintoxicarea putea să fie fatală şi că şansele de recuperare erau minuscule pentru alcoolici care încercau să renunțe singuri la alcool.

Ea nu reuşise niciodată să-l convingă să se interneze. Oricum nu aveau bani pentru asta. Şi acum, când nu reuşise să obțină contractul, ceea ce i-ar fi oferit acces la serviciile reduse pentru membrii de familie...

— Încetează, își spuse ea, continuă să lucrezi. Concentrează-te asupra următorului client și a celor pe care îi ai!

Micul ei discurs de încurajare o mobiliză până când pierdu noțiunea timpului.

Când sună soneria, ea sări din scaun și se lovi de acvariul lui Carl.

— Scuze!

Îndreptă globul de sticlă și se duse grăbită spre ușă în timp ce Stevie lătra ca prostul.

— Hei! zise ea când deschise ușa, iar inima îi bătu mai tare la vederea lui Grady, care ținea un buchet de...

— Fâșii de carne uscată, zise Grady întinzându-i-l. Pentru că florile adevărate ar sugera o întâlnire, iar asta nu e o întâlnire.

Willa luă buchetul straniu, minunându-se de priceperea necesară de a răsuci fâșiile de carne de vită uscată în trandafirași perfecți, cocoțați pe bețe de frigăruie.

Stevie dansa de fericire la picioarele ei. Nu putea vedea, dar mirosea gustarea specială de la o poștă.

Willa izbucni în râs.

— Asta s-ar putea să nu fie o întâlnire, dar Stevie e deja pe jumătate îndrăgostit de tine.

Iar ca să dovedească asta, Stevie îşi băgă botul mare în palma lui Grady. El îl lăsă şi îl mângâie, iar Willa nu se putu abține să nu fie invidioasă pe mângâierea blândă.

— E îndrăgostit de carnea pe care am adus-o, zise Grady. Dar mă mulțumesc cu ce primesc.

Willa se întoarse de la uşă.

— Lasă-mă să pun astea... în ce fel de vază să pun flori din fâşii de carne uscată?

— Habar n-am, zise Grady şi continuă să-l mângâie pe Stevie pe urechi cu degetele lui lungi şi puternice. Undeva unde animalele să nu poată ajunge.

Ea se duse înapoi în bucătărie şi băgă buchetul în frigider. După ce îşi luă puloverul de pe scaun, se grăbi înapoi spre uşa din față, unde o aştepta Grady.

— Gata?

— Da.

Se aplecă să-l mai mângâie o dată pe Stevie, asigurându-l că era cel mai bun câine din lume, înainte să-l urmeze pe Grady pe uşă spre...

— Unde e camioneta ta?

Willa se opri în mijlocul aleii şi se holbă la motocicleta mare şi lucioasă.

Grady rânji când se întoarse spre ea.

— Întotdeauna mi-am dorit un Harley.

El îşi trecu mâna peste maşinăria sclipitoare.

— Înainte să te agiți, află că unul dintre prietenii mei o vindea la un preț foarte bun. N-am putut rezista.

— Dar...

— Nu te teme, mai am o cască. Ba chiar am dat ceva în plus pe sistemul de intercomunicație ca să avem bluetooth şi să vorbim dacă vrem. Uite! El îi puse casca pe cap şi îi ajustă cu grijă bentița sub bărbie în timp ce se uita în ochii ei.

Eşti în regulă?

„Nici pe departe."

— Desigur, zise ea cu voce tare şi se forţă să zâmbească.

— Sunt un şofer atent, îţi garantez, zise el. Am făcut un curs de siguranţă pentru motociclete anul trecut, pentru că ştiam că voi face asta cândva.

El o ajută să se suie pe motocicletă şi îi arătă cum să se ţină de el şi cum să se aplece împreună cu el în curbe.

— Probabil nu ar fi trebuit să port fustă, zise ea când sistemul bluetooth fu pornit, iar el o coti pe drumul spre parcul de distracţii.

— Ce ai spus? strigă el.

Poate că vocea ei nu activase sistemul.

— Am zis că vreau să mă mărit cu tine şi să am copiii tăi.

Ea intenţionase să fie o glumă, destul de sigură că el oricum nu putea să o audă.

Dar el încetini destul de mult ca să-i facă inima să o ia la goană, să o facă să îşi imagineze cum ar fi fost dacă...

Nu cum ar fi fost dacă el ar fi auzit-o, ci cum ar fi fost dacă ea putea avea...

„Nu."

Era o prostie aproape la fel de mare ca relația cu o persoană care dădea bani pe mâncare scumpă sau motociclete scumpe, ceea ce era bine pentru el. Dar Willa făcea alergie când nu era cumpătată, nu economisea şi...

— Am ajuns! strigă el în timp ce intra în parcare.

Opri motocicleta şi apoi se dădu jos şi o ajută şi pe ea să facă la fel. În timp ce mâinile lui alunecau de pe talia ei, el îşi trecu palma în jos şi apoi în sus pe sub fustă, strângându-i scurt fundul.

— Fusta a fost o idee foarte bună, zise el rânjind spre ea. La fel şi bikiniul. Despre copii şi căsătorie o să vorbim mai târziu.

„Oh, la naiba!"

— Glumeam.

— Ştiu.

Rânjetul lui nu dispăru când îi luă mâna şi o trase spre intrare.

Holul de la Hart Valley Fun Center zumzăia de aglomerație veselă. Loviturile popicelor, râsetele copiilor care alergau peste tot cu pălării de petrecere puse şui pe cap, ciripitul vesel care se auzea dinspre sala cu jocuri video – toate formau o melodie care era cumva familiară şi străină în acelaşi timp.

Willa nu avusese niciodată o zi de naştere acolo, dar fusese o dată la una.

Adunase cutii de suc timp de săptămâni întregi ca să-şi poată cumpăra un ursuleț de la magazinul cu un dolar, care să-i permită să intre la festivitățile pentru ziua lui Lacey Simpson. Chiar şi acum simțea gustul berii de ghimbir pe limbă, simțea efervescența entuziasmului când mama lui Lacey îi verificase centura de siguranță şi îl plătise pe asistentul prietenos de la karting.

— Două runde de minigolf, te rog, îi spuse Grady adolescentului plictisit din spatele tejghelei.

— Alegeți-vă mingile, zise puştiul fără vreo urmă de umor.

Willa alese roz, iar Grady, verde.

— Ca să se potrivească cu ochii tăi, zise el şi îi făcu cu ochiul.

Ea se uită la minge şi pufni.

— Dacă ochii mei sunt de un verde neon, cred că ar trebui să mă duc la oftalmolog.

— Ia o crosă şi hai să mergem!

El o conduse afară pe traseu, ținând-o de mână tot timpul. Se duseră la prima gaură, un loc plăcut, cu iarbă artificială, o moară şi o baltă care ar fi trebuit să fie un iaz.

— Vrei să începi tu?

El făcu un gest spre reper, iar Willa făcu un pas în față cu crosa în mână.

— Absolut, zise ea şi îşi ocupă poziția, chiar dacă ea nu mai făcuse asta decât de câteva ori. Nu era ca şi cum cineva ar fi luat minigolful în serios, aşa că putea foarte bine să se distreze. Înainte! strigă ea, deşi erau singurii de pe traseu.

Mingea se lovi de moară şi rătăci pe iarbă până când se opri la margine.

— Bună lovitură, zise el, frecându-şi palmele în timp ce se pregătea să apuce crosa.

El se duse la reper, se aşeză în poziție şi apoi îi spuse că mai făcuse asta o dată sau de două ori. Se încruntă şi expresia de profundă concentrare de pe fața lui îi spuse că lua asta mult mai în serios decât se aşteptase ea.

Poc!

Mingea ricoşă în moară şi apoi căzu în jurul altui iaz, de parcă el ar fi vrut să se întâmple asta – şi chiar aşa era, îşi dădu ea seama, văzând că el urmărea mingea cu privirea, încruntându-se tot timpul.

— Haide, haide, murmură el în barbă. La naiba, e o briză şi...

— Oh, nu! se holbă Willa la el. Tu eşti unul dintre tipii ăia.

— Ce tipi? clipi el nedumerit.

— Genul de bărbat care tratează fiecare sport de parcă ar fi atlet profesionist.

El se încruntă.

— Nu, nu fac... Oh, haide, serios! La naiba! Se uită urât la minge, bombăni ceva neinteligibil şi se întoarse să o privească. Ce e?

Willa clătină din cap, înăbuşindu-şi un hohot de râs.

— Nu mai am nimic de adăugat.

Pe fața lui înflori o expresie uşor jenată, dar nu foarte tare.

— Îmi place să am succes.

Ea râse şi se duse spre minge.

— Iar mie îmi place să mă distrez.

Cu o lovitură zdravănă, ea trimise mingea în jos şi mai departe pe iarbă. Era foarte departe de gaură, dar soarele era cald pe ceafa ei şi vântul se simțea plăcut când îi înfoia fusta. Se duse pe iarbă şi se întoarse să privească următoarea lovitură a lui Grady.

— Concentrează-te! bombăni el în barbă, iar Willa se abținu să râdă.

El lovi mingea ca un profesionist, împingând-o doar cât să intre direct în gaură.

Aceasta se răsuci de câteva ori şi se învârti pe margine până când se agăță de o bucată desprinsă de iarbă şi se duse răsucindu-se într-o parte.

— La naiba! se încruntă Grady, părând să uite preț de o clipă unde era ea. El îşi reveni, întorcându-se cu un zâmbet spre ea. Scuze, cred că uneori mă fură peisajul.

Ea îşi puse crosa pe umăr şi îl studie, privindu-l într-o cu totul altă lumină, nouă şi fascinantă.

— Nu ai pomenit de asta, zise ea şi se apropie de locul unde se oprise mingea lui.

— Ce să pomenesc?

— Că iei minigolful mult prea în serios, zise ea. Nu ai amintit asta când ai vorbit despre defectele tale.

El se încruntă uşor, dar avea acea expresie jenată de mai devreme.

— Cred că nu m-am gândit la asta până acum.

— E vorba doar de minigolf sau de toate activitățile sportive?

El se duse spre ea, gândindu-se la întrebare.

— Probabil de toate, admise el. Poate că nu ar trebui să ne dăm cu mașinuțele mai târziu.

— Am reținut.

Ea se uită la minge.

— Te-ar enerva foarte tare dacă mi-aş lua mingea şi doar aş pune-o în gaură?

El se uită la ea de parcă ar fi sugerat să măcelărească un pisoi la a noua gaură.

— Sigur că nu.

Însă tresărirea ochiului stâng îl trădă.

— Serios, zise Willa şi îşi înăbuşi un rânjet în timp ce înainta. Dar dacă aş face-o cu mingea ta?

— De ce... El se opri, părând destul de chinuit. Nu e cine ştie ce.

— Nu? Willa mai făcu un pas înainte. Dar dacă aş face asta?

Ea îşi luă avânt cu piciorul drept şi îi lovi mingea zdravăn cu vârful sandalei.

Aceasta săltă iarăşi pe iarbă şi se îndreptă direct spre moară.

Grady se holbă la ea fără să-i vină să creadă.

— Mi-ai lovit mingea!

Ea îi zâmbi.

— Asta e o problemă?

— Sunt destul de sigur că e împotriva regulilor de minigolf.

Willa râse, fiind straniu de fascinată de latura asta nouă pe care o descoperea la Grady. Un bărbat frumos, plin de eroism, care nu ezita să-şi rişte viața ca să stingă incendii, dar cu o latură competitivă aşa de sălbatică încât ea practic îl auzea cum scrâşnea din dinți.

El se uită trist după minge, cu degetele albite, atât de tare strângea crosa.

— Nu-mi place să pierd, admise el.

Willa îl privi în ochi, fermecată de onestitatea lui chiar şi când cuvintele lui loviră o coardă surdă din mintea ei.

„Despre asta e vorba. De aceea nu vrea să renunțe după două întâlniri. Nu este vorba despre tine, vrea să câştige.”

Ceea ce era bine, de fapt. El nu se ataşa, ea nu se ataşa. Exact de asta avea nevoie.

— Haide! zise ea. Să mai jucăm.

— O să îmi tot tragi şuturi în minge?

— Hai să începem! spuse ea şi îşi netezi fusta în timp ce vântul îi flutura tivul. De fiecare dată când devii prea serios în privința loviturilor, a brizei sau a oricărui lucru despre care crezi că va avea impact asupra scorului, o să trag un şut în mingea ta.

El clătină din cap.

— Asta e cea mai stranie întâlnire pe care am avut-o vreodată.

Willa se puse în poziție ca să lovească.

— Nu e o întâlnire, îi aminti ea.

Strânse crosa cu ambele mâini şi îşi îndoi un pic genunchii, luându-şi avânt să lovească. Ea nu îl auzi pe Grady în spatele ei înainte să-i simtă mâna pe fund.

— Mă scuzi, dar ce faci? zise ea prefăcându-se a fi deranjată, chiar când se lipi mai bine de el.

Era foarte bucuroasă că purta bikini. Mâna lui se simțea bine acolo.

Ea se uită în jur, recunoscătoare că aveau terenul doar pentru ei. Toate familiile erau înăuntru la automatele cu jocuri şi la bowling, aşa că el putea să-i bage mâna pe sub fustă cât dorea.

El se aplecă, respirația lui gâdilându-i urechea şi făcând-o să tremure de plăcere.

— Doar eliberam din tensiune, murmură el şi o strânse uşor de fund. Precum o minge de alungat stresul.

Willa se sprijini de el, savurând mâna pe fundul ei gol şi căldura respirației lui în ceafă.

— Îmi tratezi fundul ca pe jucăria ta personală?

— Poate chiar mai mult de atât, zise el frecându-şi palma într-o mişcare languroasă, circulară până când ea începu să tremure de plăcere. E vreo problemă?

— Nu.

Vocea ei era gâfâită şi subţire. Willei nu-i venea să creadă că asta o excita.

— Bine.

El îi dădu drumul, iar Willa încercă să nu simtă lipsa senzaţiei pe care palma lui caldă o lăsase pe fundul ei.

Continuară să joace, făcând turul de la o gaură la alta, cu Grady scrâşnind din dinţi şi încruntându-se de fiecare dată când mingea nu se ducea acolo unde voia el. De două ori ea trebui să tragă un şut mingii lui – o dată după ce înjurase din pricina unei bucăţi de scoarţă de pe iarbă, iar o dată după ce executase un dans deosebit de entuziast când reuşise să bage mingea în gaură din prima.

— Întotdeauna ai fost aşa? îl întrebă ea în timp ce el se aşeză în spatele ei ca să o apuce din nou de fund.

— Obsedat de fundul tău? întrebă el. Da.

— Foarte competitiv, zise ea şi îi dădu palma la o parte, deşi n-ar fi vrut. Nu te-aş fi crezut aşa de nebun în sport.

— Nu ştiu dacă minigolful este considerat sport, zise el în timp ce îi venea rândul la următoarea gaură. Dar, da, cred că e din cauză că am aşa de mulţi fraţi şi surori.

— Ai zis că sunteți zece?

— Da. Iar eu sunt exact la mijloc.

Cum ar fi fost oare? Willa nu-şi putea imagina.

— Te vezi des cu ei?

— În fiecare weekend, răspunse el. Ei bine, nu chiar cu toți. Cu toți care reuşesc să ajungă la grătarul de duminică al familiei. E la casa părinților mei în fiecare sâmbătă, dar de regulă câțiva dintre noi au câte ceva de făcut.

Willa clătină din cap, încercând să-şi imagineze.

— Nu-mi pot imagina cum e să ai atâția frați şi surori, zise ea. Sau să ai vreun frate sau vreo soră. E un concept străin pentru mine.

— Cum a fost să fii singură la părinți? El îşi luă avânt şi lovi mingea, relaxându-se acum, după ce stabiliseră regulile cu strânsul fundului şi şuturile în minge. Nu te simțeai singură?

Willa se poziționă la minge pentru că îi venise rândul, recunoscătoare că trebuia să se concentreze şi nu era obligată să se uite la el.

— N-aş zice că singură, spuse ea. Sincer, tata mi se părea mai mereu ca un frate.

— Cum adică?

Ea îşi muşcă buza, neştiind de ce deschisese subiectul. Nu era în firea ei să vorbească despre copilăria mizerabilă.

— Nu era cel mai de încredere părinte de pe lumea asta. Asta ca să nu zică mai mult. Uita să mă ia de la şcoală, sau uneori să cumpere alimente, sau...

Ea se opri, pentru că ochii lui Grady se întunecaseră, dar ar fi putut continua.

„Uita să plătească factura de electricitate.”

„Uita să îmi cumpere pantofi pentru şcoală până când mi se făceau degetele covrig pentru că purtam tenişi cu patru numere mai mici.”

„Uita să vină acasă zile în şir.”

Willa simți cum i se strânge stomacul într-un nod în timp ce se forța să zâmbească.

— A fost o copilărie diferită, zise ea blând.

— Cum te-ai ales cu numele ăsta?

— Poftim?

— Numele tău, zise Grady. Mi-ai spus imediat după ce ne-am cunoscut că Willa e prescurtarea de la William. Ai zis că e o poveste lungă. El îşi mută crosa dintr-o mână în alta, studiind-o cu ochii lui mari, cenuşii ca norii de furtună. Avem timp acum.

Ea observă cum o studia şi îi cerceta chipul, aşteptându-i reacţia.

Ştia că, dacă îi spunea că nu era treaba lui, că nu era pregătită să-i împărtăşească asta, el avea să respecte lucrul acesta. Nu i-ar fi purtat pică dacă ea nu simţea dorinţa de a se deschide şi de a-i mărturisi ceva.

— Am fost un copil-surpriză, zise ea. Nu cunosc toate detaliile, dar tata mi-a spus că am fost complet neaşteptată.

Grady se încruntă.

— Adică... până când ai venit pe lume?

— Aproape, spuse ea. Cred că mama era însărcinată aproape în opt luni când au aflat. Erau foarte convinşi că voi

fi băiat. Aşa de siguri încât tata a făcut un pariu cu unul dintre amicii lui de poker că îşi va numi copilul după el.

Grady făcu o grimasă.

— Trebuie să fi fost un joc de poker dat naibii.

— Da, iar William nu avea de gând să-l lase pe tata să nu se țină de cuvânt, aşa că... Ea ridică din umeri, cercetându-i chipul lui Grady ca să-i vadă reacția. Era oare milă sau amuzament? Poate ambele. A fost destul de simplu să îl scurteze în Willa. Asta a fost ideea mamei mele, cred. La fel al doilea prenume, Marie, precum mama ei. Bunica mea.

— Ai avut o relație apropiată cu bunicii tăi?

— Absolut deloc. Ea se uită în jos la crosă, bătând cu capătul în sanda. Se pare că bunicii urau faptul că mă botezaseră William – urau asta. Îmi spuneau doar Marie, lucru care îl scotea din minți pe tata. Dar mama nu ştia cum să le țină piept părinților ei, aşa că îmi spunea şi ea Marie de fiecare dată când erau prin preajmă.

Cuvintele care i se rostogoleau de pe buze păreau familiare, dar era vocea altcuiva. Nici măcar prietenele ei nu aflaseră povestea asta. Cel puțin nu pe toată.

De ce îi spunea asta lui Grady?

— După ce n-a mai fost mama, am rămas doar eu şi tata, zise ea. Iar el inventa poveşti despre o fată supererou pe nume William. Putea să zboare şi să călătorească în timp, iar dacă voia, putea deveni invizibilă. Şi salva întotdeauna situația.

Willa nu îi spuse şi cu câtă disperare îşi dorise acele puteri. Să fie invizibilă. să îşi salveze tatăl şi pe ea de la ce deveniseră. Nodul din gât anunță apropierea unui val nedorit de lacrimi şi ştiu că trebuia să încheie confesiunile.

— Tatăl tău pare să fie un tip interesant, zise el sprijinindu-se de crosă, orice urmă de competitivitate fiind ştearsă de pe fața lui în timp ce îi acorda toată atenția.

Probabil nu a fost uşor să crească un copil de unul singur.

— A făcut cum a putut mai bine, zise Willa, încă luptându-se cu lacrimile din gât.

În fine, vorbeam despre familia ta. Sunteți apropiați?

Grady nu răspunse imediat, iar felul în care se uita la fața ei îi spunea că îşi dădea prea bine seama că pătrundea pe un teritoriu despre care ei nu-i plăcea să vorbească. Ea se încordă, aşteptând ca el să insiste, dar o surprinse.

— Da, suntem apropiați, zise el. Probabil iau drept un dat faptul că întotdeauna am avut susținerea lor. Părinții mei

sunt extraordinari şi întotdeauna am fraţi sau surori la care pot apela dacă am nevoie de ceva.

— Asta pare foarte drăguţ, zise ea, iar dorul din vocea ei ar fi trebuit să o facă să se simtă jenată, dar nu se întâmplă aşa. Întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să ai o familie mare, care să te susţină.

— E o nebunie, dar nu mi-aş putea imagina să fie altfel. O privi preţ de un moment lung, de parcă ar fi vrut să mai pună nişte întrebări, dar nu ştia cum.

Vino cu mine!

— Poftim?

— La grătarul de sâmbătă, zise el. E ultimul la care voi putea participa în următoarele două săptămâni, înainte să plec din nou. Ar trebui să vii cu mine.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi se uită la el cu cea mai severă privire pe care o putea afişa.

— Să cunoşti familia este în mod categoric o întâlnire.

El pufni.

— Având în vedere că nu îmi ştii familia, o să-ți acord circumstanțe atenuante.

— Ce vrei să spui?

— Crede-mă, să petreci timp cu familia mea nu seamănă nici pe departe cu o întâlnire, zise el. Mai degrabă e ca o vizită la zoo sau poate la un spital de nebuni.

Willa râse.

— E gălăgie?

— Mesele în familie? pufni Grady. Ca un tren de marfă care se loveşte de un stand de artificii. Ca un camion plin de hiene condus cu un claxon stricat. Ca un concert de rock amplificat de...

— Bine, bine, zise Willa râzând din nou. Am priceput.

— Nu vreau să fac să pară neplăcut, continuă el în timp ce se duceau spre locul unde aterizaseră mingile lor, familia mea e grozavă, doar că sunt... mulți.

Ceva fierbinte şi trist se răsuci în stomacul ei. Willa îşi feri privirea pentru ca el să nu vadă cum i se schimonosea chipul de dorință. Ea nu avea motive să fie tristă. Vremea

era perfectă, iar ea era acolo cu un tip foarte arătos. Avea o casă frumoasă, o carieră şi...

— Vorbesc serios, zise el. Pari să fii curioasă în privința asta. În plus, mâncarea e gratis. Hai cu mine la următorul grătar!

Ea râse când auzi de mâncarea gratis. El ştia pe ce butoane să apese, deşi nu avea de unde să ştie că nu o atrăgea asta. O şansă să vadă o familie reală, normală, asta îşi dorea să vadă cu ochii ei.

— Accept, zise ea. Mulțumesc.

Grady rânji.

— În cazul ăsta, este o non-întâlnire.

Capitolul 11

— O duci să îți cunoască părinții.

Tony vorbi pe un ton plat, în felul în care ar fi făcut-o dacă Grady l-ar fi anunțat că avea să meargă pe un monociclu roz, în pielea goală pe Main Street la o oră de vârf.

— Nu e în felul ăla, zise Grady şi se mută de pe bancheta de ridicat greutăți, ştergându-se pe față cu un prosop înainte să îşi reia poziția de supraveghetor.

Deşi nu era de serviciu, îi plăcea să continue exercițiile de ridicat greutăți în zilele libere, aşa că venise devreme ca să participe la exercițiile fizice.

În timp ce Tony se întindea să apuce bara, scoase un mic sunet de neîncredere.

— Să o duci să îți cunoască părinții nu e în felul ăla? întrebă el. Vrei să spui în acelaşi fel cum nu e o întâlnire să mergi la un ceai, sau la minigolf, sau...

— Taci din gură şi ridică! bombăni el.

Voia să se enerveze, dar tipul chiar avea dreptate. Putea să numere pe degetele de la o mână cu cinci degete rămase libere de câte ori dusese o femeie acasă să îi cunoască familia.

Cu alte cuvinte, niciodată.

Nu ar fi trebuit să fie mare lucru. Mama şi tatăl său erau prietenoşi, fraţii şi surorile sale erau în mare parte în regulă. Da, erau gălăgioşi şi băgăcioşi uneori, dar el îi iubea din toată inima pe toţi.

Deci de ce nu dusese până acum o femeie acasă? Şi de ce se gândea să o facă tocmai cu femeia care îi spusese clar că ea nu voia o relaţie pe termen lung? Cel puţin nu cu el.

El încercă să nu o ia personal. Nu era ca şi cum ar fi vrut ceva pe termen lung.

— E rândul tău.

Tony se ridică de pe bancă şi îl bătu pe Grady pe umăr.

— Te iau doar în balon, ştii că Willa mi se pare grozavă.

— *Este grozavă, zise el. Şi nu e ca şi cum aş vrea să mă însor cu ea. Îmi place doar să petrec timp cu ea.*

— Şi să vorbeşti cu ea?

— Sigur.

— Şi să puneţi la punct planuri ca să faceţi chestii împreună?

— Desigur.

— Şi să te culci cu ea?

— Hei…

Tony îşi ridică mâinile ironic în semn de apărare.

— Vreau doar să spun că asta nu pare atât de diferit de o căsnicie.

— Pe naiba nu pare!

Nu era ca mariajul părinților lui, bunăoară, care întotdeauna i se păruse mai degrabă o relație încordată de afaceri. Cum putea să nu fie, cu stresul de a creşte zece copii, de a plăti ipoteca şi de se descurca cu programul nebunesc al unui pompier paraşutist?

Mama lui obişnuia să jure că nu o deranja, dar Grady ştia mai bine. Văzuse tristețea din ochii ei când tatăl lui ieşea pe uşă ca să înceapă încă o tură interminabilă la serviciu. Văzuse îngrijorarea de pe fața ei în timp ce privea ştirile de seară în căutare de detalii legate de un incendiu de pădure care scăpase de sub control. Oare era tatăl lui acolo? Grady nu ştia niciodată, rareori avea idee la ce incendiu lucra tatăl lui sau măcar în ce stat se afla în săptămâna aia.

Grady se trânti pe banca pentru ridicat greutăți şi făcu zece ridicări rapide, aproape fără să simtă greutățile.

— Încetişor, Turbo! râse Tony. Trebuie să îți luăm nişte medicamente pentru anxietate? Ca să te mai liniştească?

„Fundul Willei sub o fustă scurtă şi vaporoasă...”

Grady se ridică şi se şterse pe față, evitând să-i întâlnească privirea lui Tony.

— Hai dă-te de aici că e rândul tău!

Tony râse şi îşi şterse şi el fruntea cu prosopul.

— Bună eschivă, tipule!

— Tu chiar ai crescut în casa asta? întrebă Willa şi îşi trecu degetele peste balustrada scărilor care duceau la uşa din față a părinților lui.

Ochii ei erau ca ai unui copil în magazinul de dulciuri, iar Grady nu se putu abține să nu se întindă după mâna ei liberă.

— Am încălecat balustrada când aveam şase ani şi am alunecat până la bază. El scânci la amintirea aia. M-am lovit la boaşe de stâlpul din capăt.

— Au!

Willa îşi luă mâna de pe balustradă şi studie curtea, în timp ce Grady încerca să o vadă prin ochii ei. Casa era bine îngrijită şi mare, dar obloanele ar fi putut suporta un strat proaspăt de vopsea, iar el trebuia să pună la cale cu frații lui o sesiune de tuns gardurile vii, pentru ca tatăl său să nu se cațăre pe scara aia afurisită. Pe bătrân îl supăra din nou spatele.

Grady se surprinse masându-şi propriile şale şi se opri. Aterizase mai dur la ultimul salt şi încă nu scăpase complet de durere.

Se concentră în schimb asupra Willei, conştient de energia agitată care radia dinspre ea în valuri. Nu era doar casa – era totul. Ce avea să creadă despre familia lui? Ce aveau să creadă ei despre ea?

— Cineva din familia ta se pricepe la grădinărit, remarcă ea.

— Caprifoiul? întrebă Grady urmărindu-i privirea.

— Totul. Glicina, sălciile – e foarte frumos.

El aprobă din cap şi privi totul ca şi cum ar fi fost prima dată.

Iarba era de un verde luminos şi proaspăt tunsă. Tufele de trandafiri ale mamei lui erau în floare, iar la marginea gazonului se aflau nişte triciclete ale nepoților şi nepoatelor sale. Cu alte cuvinte, o casă americană absolut normală.

— Mama obişnuia să planteze flori anuale când tata era plecat la incendii, zise el.

Toată zona asta era o mare de petunii şi de gălbenele până la sfârşitul verii.

Ea se întoarse şi se uită la el, ochii ei verzi fiind plini de un interes mult mai mare decât ar fi fost normal în situația asta.

— A fost plecat mult timp, aşa cum eşti tu acum?

— Mai mult decât mine, răspunse el. Programul pompierilor paraşutişti era mult mai dificil pe vremuri, înainte să îşi dea seama că e mai sigur să nu ne pună să lucrăm continuu tot sezonul.

— Mama ta se simțea singură sau îi plăcea să aibă timp şi pentru ea?

Grady simți o durere familiară în piept. Îşi ținu privirea ațintită asupra curții ca să nu fie nevoit să se uite la Willa.

— Era singură, zise el. Ea nu voise să fie o mamă singură, dar asta a fost în cea mai mare parte a timpului. Ştiu că i-a fost greu.

„Şi nouă”, mai vru să spună, dar renunță. Văzuse ce efect avusese cariera tatălui său asupra căsniciei lor. Cum stresul vieții de familie estompase strălucirea din ochii mamei şi îl lăsase pe tatăl său să se simtă epuizat şi zdrobit. Rarele zile în care Allen Billman era acasă erau dedicate jocurilor de fotbal cu copiii şi drumurilor la dentist. Fiecare bănuț, fiecare oră de timp liber era ocupată cu altceva, de regulă cu unul dintre copii. Tatăl lui Grady muncise din greu, nu era nici o îndoială, dar oare savurase vreodată roadele muncii sale?

Grady nu-şi dorea asta pentru sine şi cu siguranță nu-şi dorea asta pentru o femeie pe care o aducea în viața lui. Categoric nu pentru Willa.

„Încetează să te mai gândeşti la viitor! Asta nu e în cărți pentru nici unul dintre voi.”

— Pariez că era frumos.

Vocea Willei îl aduse înapoi în prezent, iar el se uită la ea, încercând să-şi găsească vorbele.

— Ce anume?

— Cu florile aici, zise ea şi făcu semn spre curte. Cele pe care le planta mama ta când tatăl tău era plecat. Trebuie să fi fost foarte frumos.

Grady aprobă din cap, surprins să-şi dea seama că nu se gândise prea mult la acele flori. De foarte mult timp.

— Haide, zise el şi o strânse de mână! Ar trebui să intrăm.

Willa se uită la uşa de la intrare cu o expresie uşor emoționată.

— Sunt surprinsă că nu ne-au auzit aici, afară şi n-au venit să vadă ce facem.

Grady râse şi o trase spre uşă.

— Când se adună o familie de dimensiunile astea, nu ar auzi nici dacă o maşină de gunoi ar trece prin living.

El deschise uşa, ştiind că nu avea rost să bată mai întâi.

Oricum nu i-ar fi auzit nimeni. Amestecul de voci îi conduse pe hol şi într-o cameră de zi unde mai mult de o duzină de Billmani strigau unii la alții.

Sora lui cea mai mare, Angie, era într-un colț şi urla ceva despre o salată de cartofi spre Deb, soția fratelui său

mijlociu. Deb tot încuviința din cap de parcă ar fi urmărit ce spunea, dar gemenele ei de cinci ani care țipau şi alergau în cerc în jurul măsuței de cafea îi cam distrăgeau atenția. Câțiva dintre cumnații lui stăteau la nici zece centimetri de televizor şi se uitau la meciul cu Seahawks cu volumul dat suficient de tare cât să îl acopere pe fratele lui mai mic, Jamie, care cânta la chitară într-un colț.

Mama lui Grady veni grăbită înăuntru cu un platou plin de ouă umplute, fără să-i observe pe Grady şi pe Willa stând la marginea coridorului. El o privi alergând de la bucătărie spre living, făcând o cursă cu obstacole între copiii ei şi progeniturile lor ca un şofer profesionist de raliu.

— Cred că am pus prea mult sos pe ouăle astea, spuse ea, dar încercați unul şi spuneți-mi...

— Hei, mamă!

Ea se întoarse rapid, pe față înflorindu-i un zâmbet larg când îl zări.

— Grady! Ai venit!

Ea puse platoul cu ouă în brațele lui Abel, fratele lui Grady, care se poticni înapoi, dar reuşi cumva să țină toate jumătățile alunecoase pe platou.

— Hei...

Dar mama lui era deja în partea cealaltă a încăperii, trăgându-l pe Grady într-o îmbrățişare strânsă.

— Mă bucur să te văd, zise ea în timp ce se legăna înainte şi înapoi, trăgându-l cu ea într-un ritm matern familiar. Iar tu trebuie să fii Willa. Ea îi dădu drumul lui Grady şi se întoarse spre Willa, care întinse mâna să o salute. Sheryl o ignoră şi o strânse în brațe aşa de tare, că ea scoase un mic chițăit. Am auzit aşa de multe despre tine, draga mea! zise Sheryl când se trase înapoi. Ce frumuşică eşti!

— Haide, mamă! zise sora mijlocie a lui Grady şi se apropie cu un bebeluş ținut pe şold. O faci să se jeneze. Eu sunt Stacy. Iar ea este Audrey.

— Mă bucur să vă cunosc.

Willa strânse uşor mânuța întinsă a copilei, primind zâmbete de la ambele mame în timp ce studia nebunia care se desfăşura în living.

— N-am mai fost niciodată în vizită la o familie aşa de mare.

Mama lui Grady râse.

— Oh, draga mea, asta e nimic! Nu e nici măcar jumătate din clan în seara asta.

Când apar şi verii, mătuşile şi unchii, e practic o răscoală.

— O răscoală formată în mare parte din copilaşi şi femei însărcinate, interveni Grady.

Mama lui râse şi se retrase deja.

— Mă scuzați o clipă, dar trebuie să mă duc să verific carnea.

Surorile lor plecară grăbite să rezolve o ceartă între progeniturile lor, în vreme ce Willa rămase studiind scena ca un turist la zoo. Gemenele alergară pe lângă ea şi se loviră de genunchii lui Grady, făcându-l să se clatine.

— Unchiule Grady! Uite!

Clover – sau era Rose? – făcu o piruetă, apoi sări fericită în fața lui.

— Am primit costumele noi de majorete şi mami zice că putem să-ți arătăm machiajul.

— Machiajul?

Sfinte Sisoe, arătau ca nişte concurente la concursurile de frumusețe pentru copii, cu fustele cu paiete şi bluzele din

spandex şi... Dumnezeule sfinte, alea erau cumva gene false?

— Nu întreba, zise fratele lui Grady, Liam, în timp ce se apropia cu un castron plin cu chipsuri şi cu o expresie chinuită. Concurs de majorete. Se pare că e foarte la modă la cei sub cinci ani.

Willa îşi înclină capul şi studie scrisul de pe tricoul lui Liam.

— Ce scrie acolo?

El ridică brațele şi îi oferi o expresie resemnată.

— Tată de majorete, zise el cu o grimasă. Cu litere cu sclipici, dacă te întrebai.

Cineva poate să mă ucidă acum, vă rog?

Grady râse şi dădu jos ceva – poate nişte iaurt – de pe mâneca fratelui său.

— La un moment dat, extratereştrii au ocupat corpul fratelui meu nebunatic, proprietar de bar de motociclişti, şi l-au înlocuit cu un tată de familie absolut.

— Vinovat, zise fratele său şi ochii lui sclipiră mulțumiți în timp ce îi întindea mâna Willei. Eu sunt Liam. Veselul

efeminat de cele două nebunatice fiice ale mele şi de cea mai sexy soție din lume.

— Şi eu te iubesc, dragul meu! strigă Deb din partea cealaltă a camerei.

Ea le oferi un zâmbet radios şi îşi trecu mâna peste pântec. Atingerea fu scurtă, dar Grady trecuse prin asta de destule ori ca să-şi dea seama ce însemna.

— Rahat! exclamă Grady şi-şi coborî vocea când gemenele ciuliră urechile. Voi... vă înmulțiți din nou?

Liam radie de fericire.

— Da. Avem două luni. Încă unul pentru grădinița familiei Billman.

— Îhî, făcu Grady şi se strâmbă în timp ce gemenele continuară să danseze în jurul picioarelor lui.

— Rahat! Rahat! Rahat! Unchiul Grady a zis rahat!

Clover şi Rose alergară de colo-colo, fluturând din mânuțele adorabile şi grăsuțe.

— Să nu repetați cuvântul acesta! le certă Liam aruncându-le o privire dojenitoare. Unchiul Grady este un exemplu prost, dar voi sunteți mai bune de atât, nu-i aşa?

— Nuuu! strigară fetele în cor şi continuară să danseze.

Tatăl lor le puse câte o mână pe spate şi le împinse spre mama lor.

— Le-ați arătat unchiului Grady şi mătuşii Willa costumele. Acum mergeți să vedeți dacă mami are ceva cu care să şteargă porc... machiajul ăsta de pe fețele voastre.

Fetele scoaseră oftaturi asemănătoare de supărare, dar făcură ce li se ceruse şi plecară în direcția opusă. Grady se uită la Willa, studiindu-i reacția după ce fusese numită mătuşă. Zâmbetul ei era larg şi sincer şi părea complet fermecată.

Fermecată şi un pic şocată. Familia lui putea fi copleşitoare chiar şi pentru oamenii obişnuiți să fie în preajma unui astfel de haos.

El nu-şi putea imagina cum păreau pentru cineva care crescuse literalmente fără nici un frate.

— Haide, îi spuse el Willei, hai să găsim răcitorul! O să te prezint tuturor după ce ne luăm nişte răcoritoare.

— Mă bucur că te-am cunoscut! îi strigă ea lui Liam peste umăr în timp ce se îndreptau spre living.

El o conduse dincolo de masa mare cu o sumedenie de anexe spre nişte uşi duble ce dădeau pe terasa din spate. Răcitorul mare, albastru care fusese nelipsit de la toate evenimentele familiei Billman din ultimele două decenii, se afla la marginea terasei, iar Grady o conduse pe Willa într-acolo.

— Vei avea nevoie de asta, zise el şi îi îndesă o cutie rece ca gheața de bere în mână. Crede-mă!

— Se pare că există rezerve destule, zise ea şi deschise capacul.

— Ăsta nu e primul nostru rodeo.

Trei dintre nepoții lui goniră pe lângă ei, fețele lor pistruiate fiind mânjite cu un fel de vopsea. Fiecare dintre băieți avea un pistol Nerf în mână şi unul dintre ei chiui în timp ce goneau pe acolo.

— Suntem supereroi, unchiule Grady!

— Văd asta.

El o trase pe Willa înainte ca nepotul numărul patru să se lovească de ea în timp ce alerga după ceilalți, trăgând cu gloanțe Nerf în stânga şi în dreapta. Băieții o luară pe scări în jos spre curtea din spate, strigând ceva despre câmpuri de forță şi supraputeri.

Grady îşi desfăcu berea şi se întoarse spre ea cu un zâmbet.

— Deja eşti gata să mergi acasă?

Willa clătină din cap, părând în continuare uluită.

— Asta e o nebunie!

— Ți-am spus eu.

— Şi e minunat.

El îi studie chipul, căutând o urmă de ironie, dar ea era cât se poate de serioasă.

— Serios? Nu eşti copleşită?

— Oh, ba da, sunt! Ea zâmbi, iar Grady simți cum i se topeşte inima. Dar într-un fel pozitiv.

El simți o căldură neaşteptată care îi cuprinse pieptul. Sperase că ea avea să se simtă bine acolo, dar asta era mai mult de atât. Ea se potrivea perfect acolo, ceea ce îl surprinse.

— Sunt sigur că te-ar face membru de onoare dacă ți-ar plăcea.

— S-ar putea să accept oferta.

Ea îşi sorbi berea în timp ce Grady se uita la profilul ei, întrebându-se cât mai putea pretinde că nu era pe cale să se îndrăgostească nebuneşte de ea.

Şi cât de neplăcută ar fi fost situația asta pentru amândoi.

După cină, Grady se retrase în bucătărie cu Paul şi cu tatăl lor pentru una dintre cele mai vechi tradiții ale familiei Billman.

— Nimeni care a ajutat la pregătirea cinei nu trebuie să strângă, îi explică tatăl Willei în timp ce o alunga din bucătărie. Du-te şi ia-ți ceva de băut şi odihneşte-te!

— Dar eu nu am ajutat cu cina, protestă ea. Doar am pus masa.

— Asta contează, zise Grady. Afară! Haide, sunt sigur că mama arde de nerăbdare să te ia la întrebări.

Willa se prefăcu îngrozită, dar el îşi dădu seama din sclipirea de încântare din ochii ei că ei îi plăcea fiecare secundă. Cine ar fi crezut că Willa cea singură la părinți avea să fie aşa de bine primită de familia lui gălăgioasă şi extrem de agitată? Sau că pe ea avea să o bucure aşa de tare după-amiaza petrecută cu ei aşa cum părea să o facă?

— Treci încoace şi începe să freci! se răsti Paul la el, stând cu un şervet de vase în mână, iar Grady se întoarse la îndatoririle sale.

— Când o să trecem la farfurii de hârtie ca să nu mai fie aşa de greu să strângem după masă? bombăni el.

Tatăl său îşi dădu ochii peste cap.

— Când n-o să ne mai pese de mediu şi de cantitatea de gunoi pe care o produce o familie.

El stivui un teanc de farfurii lângă chiuvetă.

— Cu alte cuvinte, niciodată.

Grady rânji şi îşi afundă mâinile în apa cu clăbuci. Nu îl deranja, chiar nu. Era unul din lucrurile pe care le iubea la

familia asta. La colegiu, se ducea la câte un prieten acasă în vacanțe la vreo masă festivă şi rămânea uluit că femeile familiei făceau ce era mai greu şi pregăteau masa, dar o şi strângeau. Acest lucru nu ar fi fost niciodată posibil în familia Billman. Aici toată lumea îşi făcea partea de treabă, chiar şi cei mai mici dintre copii aveau sarcinile lor.

— Iubita ta e grozavă, zise tatăl lui. S-a descurcat foarte bine la cină.

Paul râse.

— Nici măcar nu a tresărit când una din gemene v-a rugat să vă căsătoriți curând ca să poată fi fetițele cu flori.

Grady îşi înăbuşi un zâmbet larg şi tâmp care înflorea în el. Nu pentru că îşi aminti că Willa le răspunsese fetelor pe un ton vesel că avea să o pună pe secretara ei să o sune pe a lui. Nu, pentru că îi plăcuse ce spusese tatăl lui.

„Iubita ta."

El ştia că ar fi trebuit să-l corecteze, dar nu părea să se poată convinge să o facă.

Fusese foarte atent să nu o sperie, nevrând ca ea să creadă că cina asta însemna altceva în afară de o masă gratis cu un grup de oameni veseli, care se întâmpla să aibă acelaşi ADN.

Dar el ar fi mințit dacă pretindea că nu îi plăcea cum suna.

„Iubita ta.”

Îi plăcea al naibii de mult.

Asta era... o premieră.

— Hei, tată, zise Paul şi se întinse pe după Grady ca să apuce un turn de farfurii de desert. Te-ai uitat la Broncoul ăla din ’62?

— Da, zise tatăl său cu ochii sclipind în timp ce ştergea tigaia pe care Grady i-o întinsese. Era destul de frumoasă. Are nevoie de un convertor catalitic, iar tapiseria e cam jumulită, dar caroseria e în formă bună. Va fi o lucrare bună.

Pe Grady îl cuprinse nostalgia şi simți o înțepătură între coaste. Amintirile îl năpădiră pe ecranul minții – imagini cu tatăl său în garaj, lucrând la ultimul său proiect într-una din rarele pauze de la lucru.

Grady avea opt ani, dar îşi amintea de parcă ar fi fost ieri.

— Am crezut că o să petrecem mai mult timp împreună weekendul ăsta, Allen, spusese mama lui Grady de unde

stătea, din partea cealaltă a garajului, cu voce blândă şi joasă.

Grady nu reuşea să-i vadă faţa de acolo de unde era ghemuit în spatele unui teanc de cauciucuri ca să se joace cu maşinuţele, dar îi simţise tremurul din glas.

Poate tristeţe, ceea ce auzea destul de des.

El se lăsase şi mai jos, nevrând să întrerupă discuţia.

— Am nevoie de timp şi pentru mine, Sher, răspunsese tatăl ei.

Vocea lui era la fel de joasă, dar avea o nuanţă tăioasă. Ceva ce Grady nu auzea aproape niciodată.

— Se pare că în ultima vreme nu fac decât să muncesc şi...

— Exact.

Vocea mamei sale se frânsese când primise răspunsul ăsta.

— Eşti plecat toată vara, iar în rarele momente când eşti acasă aproape că nu ne vedem. Eşti aici, umblând la motoare, în loc să petreci timp cu noi.

— Asta nu e drept, şi ştii bine.

Tatăl său păruse mai degrabă obosit decât supărat, dar Grady îşi ținuse oricum răsuflarea.

— Am petrecut toată ziua de ieri alergând între jocul de fotbal al lui Angie şi antrenamentul pentru liga mică al lui Nate. Am ajuns acasă ca să-i arăt lui Paul cum să schimbe uleiul la maşina lui.

Mama lui Grady rămăsese tăcută multă vreme. Când vorbise, în glasul ei apăruse o notă de vis îndepărtat.

— Mi-e dor de serile petrecute în doi. De anii aceia când abia aşteptai să ajungi acasă la mine şi ne petreceam toată noaptea făcând dragoste.

Scâncind, Grady se lăsase şi mai jos între cauciucuri. El nu ar fi trebuit să asculte conversația părinților, ştia asta, dar nu fusese în stare să găsească o cale să scape de acolo.

— Şi mie mi-e dor de ele, Sher, spusese tatăl său. Dar aşa trebuie să fie lucrurile acum. Ştiai când te-ai căsătorit cu mine, ştiai că aşa va fi. Şi eu îi iubesc pe copii, nu mă înțelege greşit, dar...

— Ştiu, oftase mama lui, iar Grady îşi dădu seama că ea nu mai era supărată, ci doar tristă. Familia înseamnă sacrificiu.

— Familia este iubire, îi răspunsese tatăl, încercând să fie înțelept, dar părând puțin emoționat. Uneori îmi doresc doar să nu însemne că trebuie să-mi pierd absolut toată autonomia.

Autonomie.

În momentul acela, Grady se gândise că trebuia să aibă de-a face cu maşinile. Cu lucrările pe care tatălui său îi plăcea să le facă acolo în garaj, dar pentru care nu părea să aibă niciodată timp.

Chiar şi după ce căutase cuvântul în dicționar, el tot nu înțelesese.

„Calitatea sau starea de a se autoguverna. Libertatea de a se autoguverna."

Abia ani mai târziu începuse să priceapă despre ce era vorba. Tatăl său renunțase la tot – hobby-uri, bani, micile plăceri care făceau să merite munca – pentru carieră şi pentru familie.

Şi atunci Grady jurase să nu facă niciodată acelaşi lucru. El îl admira foarte mult pe tatăl său, dar nu voia să ajungă ca el. Niciodată.

— Pământul către Grady!

Paul îl pocni peste ceafă cu o spatulă.

— Ai de gând să stai acolo cu apa curgând sau chiar o să speli ceva?

— Da, bombăni Grady şi se uită la tatăl său. Mă ocup de asta.

Tatăl său îl studia, citindu-i gândurile, ca întotdeauna.

— Te frământă ceva, fiule?

— Mă gândeam doar cât de greu trebuie să fi fost, zise el. Să împaci familia, munca şi pe noi toți, copiii.

Tatăl său râse – un sunet profund şi familiar care îl făcu pe Grady să simtă dor de casă, deşi se afla chiar acolo, în bucătăria copilăriei sale.

— Ei bine, nu pot să afirm că a fost uşor, zise el. Dar a devenit mai uşor acum.

— Pentru tine?

— Pentru mine şi pentru mama ta.

Tatăl său își înclină gânditor capul în timp ce ştergea o tigaie din fontă pe care Grady i-o întinsese.

— Pentru pompierii paraşutişti în general. Programele sunt diferite acum. Mai potrivite pentru viața de familie.

— Te gândeşti la asta, frate?

Paul goli o farfurie la gunoi şi o stivui în teancul care aştepta.

Grady clătină din cap.

— Nu cred că e ceva ce vreau.

Se uită la tatăl său, amintindu-şi felul în care umerii i se lăsaseră în ziua în care mama lui plecase în lacrimi din garaj. Felul în care îl privise pe tatăl său timp de săptămâni după aceea, întrebându-se cât de mult îl costase viața de familie.

— Nu cred că m-aş pricepe să împac totul, adăugă Grady şi înghiți nodul din gât.

Chestiile relaxate sunt tot ce pot duce.

Tatăl său îl privi îndelung şi apoi aprobă din cap.

— Dacă asta funcționează pentru tine.

Dacă funcționa? Funcționase destul de mult timp, întreaga lui viață de adult.

Chipul Willei îi apăru în minte şi dintr-odată el nu mai fu chiar aşa de sigur.

Capitolul 12

În partea cealaltă a casei, Willa primea o lecție de sudură. Sudură, nu altceva.

Oare mamele nu croşetau sau coceau prăjituri?

Willa nu avea de unde să ştie. Crescuse fără mamă şi asta îi lăsase multe lacune în amintiri şi în înțelegerea felului în care funcționa o familie. O cuprinse un dor familiar şi i se puse un nod în gât, abia reuşind să se concentreze asupra a ceea ce o învăța mama lui Grady.

— O să facem doar o mică lipitură a acestor balamale aici, îi explică Sheryl.

Când Willa o complimentase pentru grătarul de şemineu foarte frumos din camera de zi, una dintre surorile lui Grady anunțase foarte mândră că era opera mamei lor.

Sheryl reacționase modest.

— E doar un hobby pe care l-am început ca să treacă timpul când era Allen la muncă.

Asta îi aduse un scurt hohot de râs din partea altei surori a lui Grady.

— Întreab-o cât de mult i-a trebuit să transforme acest hobby în al doilea venit lucrativ al familiei.

Sheryl se îmbujoră uşor şi drăgălaş şi flutură din mână la afirmația fiicei ei.

— Am avut mare noroc, zise ea. Se pare că fierul forjat este un trend foarte popular în casele de vacanță ale oamenilor de pe aici.

Cea mai mare dintre surori – era oare Angie? – îşi dădu ochii peste cap.

— Iar talentul nu are nimic de-a face cu asta.

— E distractiv, repetă Sheryl cu un pic mai multă asprime în glas de data asta. E doar pentru mine.

În acea clipă, acolo în garaj, Willa își ajustă ochelarii de protecție în timp ce se lupta să se concentreze şi să fie eleva perfectă.

— Lipirea e sudură?

— Sunt asemănătoare, dar lipirea e un pic mai uşoară pentru începători, îi explică Sheryl. Foc mai mic şi fără topirea unor metale de bază.

— Am înțeles.

Ea nu era sigură că înțelesese, dar era dornică să învețe.

— Începe prin încălzirea tijei de lipire, uite aşa!

Willa ascultă şi fu surprinsă când tija se lichefie rapid şi curse în spațiul dintre cele două lungimi de metal.

— Uau, ce frumos e!

Sheryl râse.

— Nu-i aşa? Acum mişcă flacăra înainte şi înapoi acolo, de parcă ai picta.

— E în regulă dacă se strânge?

— Nu e nici o problemă, zâmbi Sheryl din spatele propriilor ochelari de protecție.

Acum poți să mai micşorezi focul dacă vrei, acele mici denivelări vor fi şlefuite şi netezite mai târziu. Iată! Perfect.

Willa închise torța, aşa cum îi arătase Sheryl, şi admiră mânerul înclinat al tăvii care era aproape gata. Acum aprecia altfel talentul lui Sheryl.

— Eşti o foarte bună profesoară, zise ea. Tatălui meu o să-i placă asta.

— Sper că e priceput. Ea luă torța din mâna Willei şi începu să pună uneltele deoparte. O lăsăm să se răcească şi o s-o curățăm mai târziu. Ai făcut o treabă minunată.

Willa se plimbă prin atelier şi admiră unele din operele terminate expuse acolo.

Erau o sumedenie de decorațiuni de perete cu turme de căprioare sau scris decorativ, care îndemna cine ştie ce zeitate nenumită să „binecuvânteze casa asta de la munte”.

Sheryl ştia cu siguranţă cum să-şi ocupe timpul.

Willa se întoarse spre locul unde altă femeie atârna şorţul de sudor împrumutat de Willa într-un cui.

— Ai zis că ai început asta când copiii tăi erau încă acasă?

— Cei mai mulţi dintre ei.

Sheryl se întoarse, iar în momentul acela Willa văzu un nor ca de ceaţă trecând peste chipul femeii.

Willa îşi ţinu răsuflarea. Oare fusese prea indiscretă? Sau deschisese vreo uşă spre un teren pe care Sheryl nu dorea să păşească? O viaţă întreagă fără mamă o lăsase nesigură şi nedumerită şi nu ştia cum trebuia să interacţioneze cu mamele.

Sheryl aprobă din cap, de parcă ar fi decis ceva.

— Allen era plecat mai mereu când copiii erau mici.

Sheryl se sprijini pe coate într-o postură conspirativă, care o făcu pe Willa să o imite.

— Era plecat luni întregi. Pur şi simplu o dată s-a întâmplat să nu îl văd timp de patru luni.

— Glumeşti.

— Nu, deloc, zise ea. Aşa era atunci. Iar cu o familie mare, noi aveam nevoie de venit tot anul, aşa că îşi petrecea iernile lucrând la incendii de partea cealaltă a ecuatorului, în Australia, Noua Zeelandă. Venea apoi acasă cu o sumedenie de poveşti şi numeroase suvenire, dar nouă ne lipsea foarte mult, cum nici nu poți să-ți imaginezi.

— Ba îmi pot imagina, înghiți Willa în sec şi încercă să-şi închipuie cum ar fi fost să nu îl vadă pe Grady atât de mult timp.

O surprinse cât de goală o făcea să se simtă pe dinăuntru.

— Trebuie să fi fost ca şi cum vă cunoşteați din nou şi din nou.

— Aşa era, fu Sheryl de acord. În fine, să învăț să sudez – să am această mică autonomie – m-a ajutat să trec peste ce era mai rău. Ea râse şi îşi privi mâinile.

Şi n-o să mint, banii în plus au ajutat.

Banii. Întotdeauna era vorba de bani.

Sheryl ridică privirea, deşi Willa nu rostise asta cu voce tare.

— E vorba despre echilibru mai mult decât orice, zise Sheryl blând. Să faci ce trebuie ca să supravieţuieşti, dar să te asiguri că rămâne ceva şi pentru tine.

Pentru oamenii care te iubesc.

Willa aprobă din cap, abia îndrăznind să respire. Echilibru. Asta era ce le învăţau mamele pe copiii lor? Ea o ştia pe mama lui Grady doar de câteva ore, dar simţea deja un ataşament faţă de ea care mergea mult mai departe de această cină în familie. Ea întotdeauna îşi dorise o astfel de conexiune.

— Mulţumesc, zise Willa. Pentru cină şi pentru... Ei bine, pentru toate astea.

Sheryl zâmbi.

— Cu mare drag. Ne-a plăcut să te avem aici cu noi. Ea se îndreptă de spate şi îşi desfăcu şorţul de sudură pe care şi-l pusese peste haine. Eşti apropiată de părinţii tăi?

Willa simţi cum i se pune un nod fierbinte în piept.

— Eu... Mama nu mai e, iar tata... E complicat.

— Îmi pare rău, zise Sheryl, nu am vrut să fiu indiscretă.

— Nu, e în regulă. Ceva din bunătatea din ochii lui Sheryl o făcu pe Willa să îşi deschidă sufletul. Mi-am pierdut mama când eram mică. Iar tata... asta nu a scos la iveală cea mai bună latură a lui.

Sheryl se încruntă.

— A fost abuziv?

Willa clătină din cap şi îşi plecă privirea.

— Nu în felul în care credeți. Era alcoolic, e alcoolic. Încă trăieşte.

Dacă putea spune că de fapt ce făcea tatăl ei acum era să trăiască.

Cuvintele Willei părură să scoată tot aerul din încăpere. Ea nu respiră de teamă să nu se fi stigmatizat pe sine ca marfă alterată. Sau, mai rău, să nu fi inspirat milă femeii pe care tocmai începuse să o admire.

Sheryl îi susținu privirea fără să tresară sau să judece, uitându-se doar în ochii Willei.

— Trebuie să fi fost foarte dificil, zise ea blând. Eşti binevenită să împrumuți oricând familia noastră.

— Mulțumesc.

Ea își plecă privirea de teamă că Sheryl putea vedea cât de mult o mișcaseră cuvintele acelea. Cât de mult își dorea să fie parte din ea.

— Aveți o familie minunată!

Sheryl râse.

— Cred că o să-i păstrez. Ea se întoarse și începu să inspecteze măsuța pentru pat făcută de Willa, trecând cu o cârpă peste suprafața ei. Merită, asta așa ca să știi.

Willa se holbă la ceafa ei, luptându-se să țină pasul cu conversația.

— Ce anume merită?

— Chinuiala. Când Sheryl se întoarse, ochii ei albaștri erau încețoșați. Lupta pentru a jongla cu toate – muncă, familie, iubire, căsnicie, măcar un pic pentru sine. Acolo te regăsești cu adevărat.

— În chinuială?

— Da, zâmbi Sheryl. E greu, dar este minunat în același timp.

Willa aprobă din cap, înghițind peste nodul din gât.

— Văd asta.

Şi chiar putea vedea. În timp ce se forța să respire regulat, să se poarte normal, inima ei cugeta la acea noțiune nouă de familie.

Pe drumul spre casă, Grady părea tăcut. Willa îi studie profilul, întrebându-se dacă ea spusese ceva care să-l supere. Sau poate că se întâmplase ceva la părinții lui acasă.

Poate că nu era treaba ei, dar tot se întinse spre el.

— Eşti în regulă?

El se uită la ea şi îi oferi un zâmbet obosit.

— Da, sunt doar un pic obosit.

— Mâine te duci înapoi la centrul aviatic, aşa e?

— Da, răspunse el. Probabil va fi un zbor destul de devreme. Va trebui să ajung acolo înainte de răsăritul soarelui, aşa că o să mă retrag.

— Oh, am crezut...

Ea se opri cu obrajii în flăcări. Avea destulă minte ca să nu facă presupuneri, dar cum s-ar fi simțit ea dacă el ar fi început să facă asta? Nu era ca şi cum ar fi avut un drept unul asupra celuilalt. Nu erau planuri bătute în cuie.

Dar era în firea ei să facă planuri. Să anticipeze ce putea urma.

— Mă gândeam că o să dormi aici, admise ea.

El se uită la fața ei şi în ochi i se citiră clar pasiunea, dorința pură. El o voia, nu exista îndoială.

— Putem să amânăm? întrebă el.

— Desigur.

Ea reuşi să-şi păstreze tonul relaxat, să țină departe orice urmă de dezamăgire.

Asta era ce îşi dorea. Fără angajamente, fără ataşament. Nu fuseseră decât la o singură întâlnire adevărată. De ce ar fi avut ea un drept asupra timpului lui?

Când mâna lui alunecă peste consolă şi îi cuprinse genunchiul gol, întregul ei corp se trezi la viață.

— Mulțumesc că ai venit în seara asta, zise el. Familia mea te-a plăcut foarte mult.

— Şi eu pe ei. Mulțumesc că m-ai invitat.

Vocea lui părea stranie şi formală, aşa că ea nu mai zise nimic până când nu ajunseră în fața casei ei.

Când el opri motorul, se întoarse spre ea în interiorul slab luminat al maşinii.

— Te-ai simțit bine?

Ea aprobă, conştientă de mâna lui pe genunchi. De cât de tare îl dorea.

— Trebuie să fie drăguț să faci parte din aşa ceva, zise ea. Să aparții. Să te simți ca un membru al echipei.

— Nu am gândit niciodată aşa, zise el. Familia mea e minunată, dar sunt tot timpul... acolo.

— Asta vreau să spun. Când mâna lui se mişcă în sus pe piciorul ei, ea îşi pierdu pentru o secundă şirul gândurilor. E siguranță. Securitate. E întotdeauna cineva care îți asigură spatele.

— Ai dreptate, zise el, mâna mişcându-i-se un centimetru mai sus şi tăindu-i respirația. Familia e o plasă de siguranță grozavă.

„Vreau şi eu asta."

Gândul îi zbură prin minte ca o pasăre mică, dar ea nu era sigură dacă se referea la familie sau la ce făcea degetul lui Grady pe marginea genunchiului ei.

O mişcare la fereastra din față îi atrase atenția, iar Willa îşi smulse privirea de la Grady ca să-l vadă pe Stevie cu nasul lipit de geam. Pentru un câine orb, îşi petrecea destul de mult timp mânjind ferestrele şi holbându-se afară în stradă.

Se întoarse spre Grady, atingându-şi pandantivul cu stea din argint de la gât.

— Când a început mama ta să facă bani cu obiectele ei din metal? Grady clipi, surprins de întrebare, iar Willa se grăbi să se scuze: Îmi pare rău, nu e treaba...

— Nu, e în regulă, zise el şi păru nedumerit. Hai să vedem, eu trebuie să fi avut opt sau nouă ani. Îmi amintesc doar că mergeam la multe târguri de artă şi la piețe şi din astea.

— Trebuie să fi fost drăguț, zise ea. Pentru ea, evident. Dar şi pentru familie. să aveți mai multă siguranță, vreau să spun.

— Cred că pe atunci nu mă gândeam prea mult la asta. El îşi scărpină bărbia, cu mâna cealaltă încă lipită de coapsa ei goală. Poate că eram prea mic. Îmi amintesc de o conversație între părinții noştri într-o seară la cină. Mama tocmai vânduse o piesă pentru Sunriver Resort.

— Pare ceva important.

— Era, se gândi el. Trebuie să o fi plătit foarte bine. În orice caz, tata tot zâmbea şi o ținea de mână şi spunea că putem să începem să cumpărăm îngheţată adevărată. Nu chestia aia banală cu lapte pe care o cumpăram.

Willa râse, dar întrebările încă i se învârteau în cap.

— S-a simțit amenințat? întrebă ea. De mama ta, care câştiga propriii bani?

— Nu, deloc, zise el. Nu cred. Întotdeauna a părut foarte mândru de ea.

Willa aprobă din cap, ştiind că ar fi trebuit să înceteze cu interogatoriul. Deja fusese prea indiscretă.

— Îmi plac părinții tăi, zise ea. Cum se susțin unul pe celălalt. Cum au rămas împreună chiar şi când nu a fost uşor.

Ceva apăru în ochii lui Grady. Poate nostalgie sau altă sclipire de emoție.

— Ai dreptate, zise el. E diferit când cineva din afară îmi oferă o perspectivă asupra familiei.

„Cineva din afară.”

El nu o spusese ca pe o insultă sau ca pe ceva personal. Ea încercă să nu se simtă rănită. O maşină trecu pe lângă ei, aruncând preț de o clipă lumina farurilor spre ei. Stevie lătră, amintindu-i de castronul lui de mâncare gol.

Willa făcu semn spre casă.

— Pot să te conving să intri pentru ceva de băut? Am un Merlot bun care ar merge bine cu trandafirii din carne uscată.

El râse şi îi strânse genunchiul.

— Ştim amândoi cum se va termina dacă vin înăuntru.

— Cum se va termina?

Vocea ei era mai răguşită decât se aştepta, dar dogoarea din privirea lui Grady se potrivea cu lava care îi bolborosea ei în piept.

— Dacă vin înăuntru, o să sfârşim cu tine pe spate şi cu mine îngropat adânc înăuntrul tău şi va fi cea mai bună senzație din lume.

— Oh, se cutremură Willa, atingându-se din nou la gât. Şi asta ar fi rău?

— Ar fi absolut fantastic, zise el. Aşa cum e mereu, dar acum munca e pe primul plan.

De câte ori îşi spusese Willa acelaşi lucru? De câte ori le spusese celor cu care se întâlnea că lucrul cel mai important din viața ei era cariera şi că nu avea timp de relații?

Nu exista nici un motiv să fie mâhnită pentru că altcineva spunea acelaşi lucru.

Nici un motiv, doar că...

— Atunci ne vedem când te întorci? întrebă ea.

— Absolut, răspunse el. O să vin direct aici.

— Fără duş?

El râse şi o trase spre el.

— Putem să facem duş împreună, zise el. Ceea ce, ca să ştii, nu este o întâlnire.

Apoi el o sărută până ce o ameţi, iar Willa se întrebă cât mai puteau continua aşa.

Capitolul 13

Intervenţia lui Grady din California de Nord fu destul de banală sau pe cât de banal putea să fie un salt din avion într-o pădure în flăcări. El şi restul echipei îşi petrecură patru zile săpând şanţuri şi tăind ramuri într-o zonă dens împădurită, la 100 de kilometri depărtare de cel mai apropiat oraş.

Nu avea semnal, aşa că nu putea să comunice cu Willa. Încercă să nu se simtă deprimat din pricina asta. Ea era ocupată cu munca ei, iar el cu a lui. Aşa trebuia să fie.

Dar tot îi lipsea. Îi lipsea sclipirea pasională din ochii ei verzi, felul în care părul ei îi cădea peste faţă când se apleca să îl mângâie pe Stevie. Îi lipseau modul cum îl tachina la minigolf şi gropiţele pe care le vedea aşa de rar, dar care se simţeau ca o mică victorie când reuşea să le scoată la iveală.

Până când echipa lui termină de stins incendiul din California, apăru un alt incendiu în Utah. Apoi Idaho sau era oare Montana? Se amestecau toate în mintea lui, un fel de viață normală pentru el şi restul echipei pe măsură ce vara devenea mai caldă şi pădurile se uscau mai tare.

În a douăsprezecea zi, în sfârşit avu şansa de a-i scrie un mesaj.

Grady: „Acum avem pauză de cină. Put de nu îți poți imagina. Îmi lipseşti”.

El se aşteptă la un răspuns obraznic, o glumă despre el, care puțea îngrozitor tot timpul. Se alarmă doar când văzu răspunsul ei cu litere mari.

Willa: „DUMNEZEULE, EŞTI ÎN REGULĂ???”

El se încruntă la telefon, amestecând macaroanele cu brânză şi şuncă deasupra arzătorului cu propan, în timp ce Bobby aducea apă din apropiere.

Grady: „Desigur. Ce s-a întâmplat?”

Pe ecran apărură punctele care îi indicau că ea scria un răspuns înainte măcar ca al lui să fi ajuns la ea.

Willa: „S-a spus la ştiri. Doi pompieri-paraşutişti răniți grav în NE Oregon. Nu eram sigură unde eşti”.

Oh, da!

El auzise despre asta, da. Fusese pe toate canalele, iar echipele erau destul de supărate. El nu-l cunoştea pe nici unul dintre răniți, amândoi fiind împrumutați de la echipe din Noua Zeelandă.

Nici măcar nu-i trecuse prin minte că Willa avea să audă despre asta.

Grady: „Sunt OK. Nu am avut semnal, aşa că n-am putut comunica. Îmi pare rău că ți-ai făcut griji”.

Asta nu era complet adevărat. O mică şi egoistă parte din el era încântată că ea îşi făcea griji pentru el. Că ea se gândea la el când era plecat.

Willa: „Înțeleg perfect. Mă bucur doar că eşti bine. Să fii atent!”.

El răspunse: „Şi tu!”, ceea ce era o prostie. Ea lucra de acasă, unde cel mai mare pericol era să se poticnească de Stevie. Zâmbi când se gândi la câinele mare şi caraghios, termină de amestecat mâncarea şi închise arzătorul.

Cât de bine ar fi fost să se poată cuibări cu Willa pe canapeaua ei şi să mănânce cina împreună? Sau să adoarmă în patul ei cald, cu Stevie pe podea într-un colț şi Barrow adormit între picioarele lui?

Dar nu, el nu putea să gândească în felul ăsta. Dacă Willa era decisă să evite orice relație serioasă, atunci el trebuia să facă treabă mai bună cu ținutul zidurilor ridicate. De aceea renunțase să rămână la ea înainte de plecare, deşi îşi dorea enorm şi cu disperare să adoarmă atingându-i corpul. Era mai bine pentru amândoi dacă nu se ataşau.

Dar nu putea să-i spună asta inimii lui mari şi proaste. Sau creierului său, care continua să adoarmă în fiecare noapte sub cerul înstelat ca să viseze la ea. La început erau lucruri normale. Fantezii despre cum se cuibărea cu Willa pe canapea sau cum călărea pe Harley cu brațele şi picioarele ei cuprinzându-l.

Apoi fanteziile deveniră absurde. Willa cu el la mai multe cine de familie, un inel de logodnă sclipind pe degetul ei. Willa rotundă şi plăcută cu copilul – copilul lui – în pântec.

— Pentru Dumnezeu! bombăni Grady în timp ce împărțea mâncarea.

— Iar vorbeşti singur?

Tony îi aruncă o privire cunoscătoare în timp ce îşi lua farfuria.

— Taci din gură!

Era ridicol să se gândească la viitor. Orice viitor, dar mai ales unul care o implica pe Willa. El avea autonomie. Avea prezentul, iar asta era tot ce îşi dorise vreodată, fir-ar să fie!

Aşa că de ce nu putea scăpa de senzația asta dureroasă de gol din stomac? Înghiți mâncarea mai repede, sperând că asta avea să îl ajute.

Nu îl ajută. Nici pe departe.

În dimineața ultimei zile a turei lor, Grady îşi puse rucsacul pe umăr pentru drumul de 13 kilometri până la punctul de întâlnire. Nu mai fusese niciodată aşa de dornic să ajungă acasă, să se bage la duşul lui fierbinte şi să lase apa să-i curgă pe corp în timp ce mâinile îi alunecau pe corpul altcuiva. Mai exact al Willei. Cum se întâmplase asta? Cum se transformaseră fanteziile lui de la o serie de imagini în care se aflau numeroase femei la una singură care se tot repeta şi în care era o singură femeie?

— Cheeseburger.

Vocea lui Ethan îl smulse din gândurile lui. Îşi ajustă rucsacul şi intră în dialogurile lor obişnuite despre ce îşi doreau cel mai mult când aveau să se întoarcă în civilizație.

— Bere Notorious de la Boneyard Beer, zise Grady.

El, de fapt, îşi dorea mai degrabă vin, dar băieții l-ar fi tachinat neîncetat dacă spunea ceva aşa de sofisticat.

— Un duş fierbinte care să țină douăzeci de minute, adăugă Bobby.

Dumnezeule, asta suna bine! Doar că în mintea lui Willa era acolo cu el, sânii ei uzi de picături de apă şi părul ud dat pe spate...

— Hei, Grady! rânji Tony. Ai din nou expresia aia!

— Ce expresie?

— Aia care spune că de fapt tot ce îți doreşti e să-i vezi ochii verzi şi să nu ai mai mult de două întâlniri cu ea.

Îl prinseseră.

— Mă duc direct la ea acasă de îndată ce ajungem înapoi, admise el.

— Ieşiți undeva? întrebă Ethan.

— Nu.

— Pentru că asta ar fi o întâlnire, îl informă Tony.

Băieții pufniră şi îl luară în balon în timp ce continuau să înainteze.

— Rămânem acasă şi comandăm mâncare thailandeză, zise el.

Tony pufni.

— Aşa se spune acum la asta?

Ceilalți râseră, deşi Ethan scoase un geamăt chinuit.

— Pad Thai. Sau nu, pizza. Asta vreau.

Grady se uită la ceas şi numără orele până când putea să primească ce îşi dorea cel mai mult.

Când ajunseră în sfârşit la punctul de întâlnire, toți erau epuizați. Se lăsa întunericul, transformând cerul în albastru-închis spre negru. În timp ce ceilalți băieți făceau conversație cu şoferul voluntar, Grady îşi verifică ceasul, întrebându-se cât de târziu putea sta trează Willa. Mai întâi ar fi trebuit să se ducă acasă şi să facă un duş, poate să doarmă bine o noapte înainte să apară la uşa ei.

Dar, când camioneta ajunse în oraş, el ştiu că nu putea să mai aştepte atât.

Trebuia să o vadă.

Se făcuse 22.00 când ajunse în pragul uşii Willei, murdar şi jerpelit şi aşa de epuizat, încât abia mai putea sta în picioare. Dar gândul că avea să o vadă din nou îl ardea în piept.

Uşa ei se deschise cu avânt chiar înainte să bată.

— Te-ai întors!

Ea clipi spre el în lumina de pe verandă, ochii verzi strălucind la fel ca părul care îi cădea despletit pe umeri.

— M-am întors.

El se întinse şi umblă la breteaua subțire a rochiei ei albastre cu alb. Ea purta pandantivul cu steaua de argint, dar poate că nu purta sutien. Oboseala făcu loc unei nevoi primare, în timp ce ea se dădea la o parte ca să-l lase pe Grady să intre în casă.

— Mi-a fost dor de tine, zise el în timp ce o cuprindea în brațe.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Stevie îi mirosi pantalonul combinezonului şi se trase înapoi, dar Willa îl prinse pe Grady de piept şi îl trase spre ea. Sărutul fu sălbatic şi înfometat şi îi lăsă pe amândoi gâfâind în timp ce înaintau pe hol. Cumva reuşiră să ajungă la baie, lovindu-se de pereți şi dând jos o perie de păr de pe un raft, cu un bocănit.

— Dezbracă-te! îi porunci, deşi el făcea deja asta pentru ea, în timp ce ea se apleca să dea drumul la apă.

Rochia drăguță din bumbac dispăru prima, iar el îşi băgă degetele sub dantelă şi o trase în jos pe coapsele ei.

Cum tot era acolo jos în fața ei, o cuprinse cu brațele de picioare şi îşi îngropă fața în căldura miezului ei.

— Grady! Ea îl apucă de creştet, legănându-se când el o linse. Oh, Dumnezeule!

— Asta, murmură el şi-şi lăsă limba să alunece în ea. De asta îmi era dor.

Nu de pizza sau de vin ori de oricare alt confort de acasă. Doar de Willa, alunecoasă şi dulce pe limba lui, apucându-i degetele când le lăsă să alunece în ea. Şoldurile ei se mişcau într-un cerc lent în timp ce el o poseda cu mâna, cu fața. Cu limba îngropată adânc în ea, el se uită în sus şi văzu că ea avea capul dat pe spate în extaz, sânii tremurând cu fiecare respirație gâfâită.

— Dumnezeule sfinte! exclamă ea şi se agăță de părul lui, juisând puternic în jurul degetelor lui.

El îi cuprinse fundul cu palma, aducând-o din nou înapoi pe pământ. Putea să facă asta toată noaptea. Orice urmă de oboseală dispăruse. Se ridică şi se întinse după mâna ei.

— Duş, zise el cu mâna sub jetul de apă în timp ce se apleca să ajusteze temperatura. Te rog, spune-mi că ai prezervative şi că nu trebuie să ies până la maşină!

Ea rânji şi trase perdeaua de duş.

— Chiar acolo în suportul pentru săpun. Eram pregătită pentru tine.

— Slavă Domnului! zise el şi o trase sub jetul de apă.

El ştia că trebuia să o ia mai încet, ca ea să se poată familiariza din nou cu el.

Fuseseră despărțiți două săptămâni, iar în afară de asta, nu erau oficial împreună.

Dar în timp ce o lipea de peretele duşului şi desfăcea prezervativul cu o mână, nu se putu gândi la altceva decât să fie înăuntrul ei.

— Grady, grăbeşte-te! exclamă ea în timp ce-şi înfăşura picioarele în jurul mijlocului său.

El se împlântă în ea dintr-o mişcare alunecoasă, făcându-i pe amândoi să exclame. Apoi rămase nemişcat, aşteptând ca ea să deschidă ochii şi să se uite adânc într-ai lui.

— Asta nu e o întâlnire, zise el în timp ce începea să se mişte încet înăuntru şi afară, cu mişcări languroase care o făcură să geamă. Dar într-o bună zi îmi vei acorda o a doua întâlnire. Apoi pe a treia şi pe a patra. Şi ştii de ce?

Dumnezeule, de ce vorbea aşa? Despre planuri de viitor, ceva ce evitase să facă de parcă ar fi fost ciumă.

Răspunsul Willei fu o exclamaţie strangulată, nicidecum un cuvânt. Grady îşi înclină şoldurile, nimerind acel loc despre care ştia că avea să o înnebunească.

— Asta e prea bine ca să dureze doar preţ de câteva întâlniri, mârâi el. Prea bine ca să nu dureze mai mult.

Ea ţipă, iar Grady se înfipse din nou în ea, până când ea ţipă şi îşi trecu unghiile pe spinarea lui umedă.

El se eliberă, închizând ochii în timp ce apa curgea pe corpurile lor. Picioarele îi tremurară de epuizare, iar inima aproape că îi explodă.

Îi trecu prin minte să îi spună. Să îi spună că nu vorbea doar despre sex, că nu despre asta era vorba.

Dar, în timp ce ea se calma şi îi zâmbi, el uită totul, inclusiv propriul nume.

Capitolul 14

Willa se trezi devreme a doua zi de dimineață, neliniştită şi plină de energie. Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama ce era diferit.

În primul rând, era goală. La fel era bărbatul mare şi musculos cu care împărțea patul.

Asta era în mod categoric diferit.

La fel era ce spusese el când fuseseră la duş.

„Asta e prea bine ca să dureze doar preț de câteva întâlniri. Prea bine ca să nu dureze mai mult.”

Dar oare vorbise serios? Sau fusese doar agitația momentului?

Nu era pentru prima dată când un bărbat sugera să treacă de bariera regulii cu cele două întâlniri. Dar era pentru prima dată când ea chiar lua asta în considerare.

Ea se întinse, simțindu-se delicios de caldă şi de senzuală în timp ce atingea marginea patului cu degetele. Apoi se întoarse pe o parte şi se uită la el. Doar se uită, nu îl atinse, deşi degetele ei tresăreau nerăbdătoare.

Părul negru al lui Grady avea nevoie mare să fie tuns şi aranjat, după ce ajunsese direct de la duş în pat. Willa zâmbi de plăcere, inspirând mirosul de foc de tabără care încă era lipit de pielea lui. Era mereu acolo, cea mai uşoară sugestie, deşi se frecaseră unul pe celălalt la nesfârşit cu gel de duş cu aromă de vanilie.

„Bezele."

Aşa mirosea el. Bezele la foc de tabără.

În minte îi apăru o avalanşă de amintiri, luând-o prin surprindere. O excursie în camping, una dintre ultimele în care îşi amintea că fuseseră toți trei – mama, tatăl ei şi ea.

Cumpăraseră nişte lemne de foc de la un magazin dimpreună cu o pungă de bezele de 99 de cenți care o

făcuseră să saliveze tot drumul până în tabără. Voia acea ieşire.

Tatăl ei ascuțise un băț, iar mama ei o învățase să înfigă în vârf nişte bezele pufoase. Ea le ținuse deasupra tăciunilor, chicotind când se făcură maronii şi frumos rumenite.

„Eram aşa de fericiți atunci!”

Ani mai târziu aflase că nu plecaseră în camping pentru distracție. Campau pentru că tatăl ei îşi pierduse iarăşi serviciul şi erau în urmă cu două luni cu plata chiriei. Campau pentru că erau nevoiți să o facă, dar atunci, strânşi în jurul unui foc de tabără, lucrurile nu i se păruseră deloc înspăimântătoare.

Grady se mişcă, iar Willa îl dezmierdă cu o mână pe piept. O parte din ea spera că el avea să se trezească pentru a face din nou dragoste, dar asta însemna să fie egoistă. Dormea doar de patru ore, iar ea ştia că avea nevoie de odihnă.

Se cuibări lângă el, aproape de căldura lui. Era o senzație plăcută, dar nu i se părea că era în regulă, era prea neliniştită, prea agitată ca să se simtă confortabil.

„Dumnezeule, Willa, nici să te cuibăreşti nu eşti în stare!”

Încă un semn că nu era potrivită pentru intimitate.

Se uită la ceas şi văzu cum trece de la 5.29 la 5.30 dimineața. Kayla sigur se trezise. Ea întotdeauna se trezea la 5.00 şi de regulă căuta pe cineva cu care să alerge.

Willa îşi luă telefonul şi-i trimise un mesaj.

Willa: „Vrei companie la alergat?”

Câteva secunde mai târziu veni răspunsul.

Kayla: „Cine eşti şi de ce ai telefonul Willei?”

Ea zâmbi şi scrise răspunsul.

Willa: „Simt nevoia să mă mişc. Ne vedem în zece minute la capătul aleii mele?”

Apoi se ridică din pat şi se îmbrăcă repede cu un sutien de sport şi pantaloni de alergare.

— Haide, Stevie, şopti ea, în dimineața asta trebuie să-ți câştigi micul dejun!

Barrow şi Earmuff încă dormitau pe pat, captivați de căldura lui Grady şi nu se obosiră să ceară micul dejun. Se băgaseră în curbura genunchiului său şi în locul delicios de lângă pieptul lui. Bobițele le puteau mânca oricând.

Willa înțelegea.

Oare putea învăța să fie mai mult ca pisicile ei? Să se deconecteze şi să se relaxeze, să se piardă în plăcerea căldurii altui corp mai mult de o oră sau două?

Ea oftă şi se îndreptă spre hol, oprindu-se să prindă lesa scurtă a lui Stevie. El flutură din coadă şi o urmă afară pe uşă, la fel de încrezător ca întotdeauna.

Soarele picta cerul într-o ambră aurie în timp ce ea se îndreptă spre capătul aleii.

Kayla veni alergând să i se alăture.

— Hei, fetițo! zise Kayla şi îşi dădu la o parte coada neagră, apoi se încruntă când văzu camioneta lui Grady.

— Spune-mi că nu ai un pompier sexy şi gol la tine în pat!

— Nu am un pompier sexy şi gol la mine în pat, recită Willa.

— Minți?

— Aşa mi-ai spus să fac.

Kayla oftă.

— Eşti fără speranță. Haide!

Kayla porni într-un ritm alert, pantalonii ei galbeni de alergare şi bluza portocalie fiind pentru Willa ca un semnal luminos. Willa îşi potrivi ritmul cu al ei, dorindu-şi să fi avut timp să se încălzească. Poate că ar fi trebuit să sugereze un brunch în loc de asta.

— Aceeaşi rută ca data trecută? întrebă Kayla.

— Mulțumesc, pufni Willa. Tot ce e familiar e mai bine pentru Stevie.

Urechile lui Stevie se ascuțiră când îşi auzi numele şi scoase un pufăit uşor. Era mulțumit să alerge între ele, având încredere că nu aveau să-l facă să se ciocnească de crengi sau de bolovani.

După doar câteva minute, Willa şuieră, regretând deja alegerea făcută.

— Putem să o luăm un pic mai încet?

Kayla râse, dar o lăsă mai moale.

— Deci, zise ea, fără să pară deloc obosită, când s-a întors Grady?

— Noaptea trecută, pufni Willa. Târziu.

— A rămas din nou peste noapte. Orice i-ai făcut, pare să-l fi dat gata.

— Cred că a fost incendiul, zise ea. Dar pot să-mi asum meritul.

Zâmbind mult prea vesel pentru ora aceea a dimineții, Kayla coti şi porni spre parc.

— Pare destul de serios, zise ea. Dacă vine direct la tine în loc să se ducă mai întâi acasă. Să îl laşi să doarmă la tine în loc să-l arunci pe uşă în secunda în care se dă jos de pe tine.

— N-am fost niciodată aşa de rea, bombăni Willa, evitând să spună cât de serioasă devenea relația.

Dar Kayla nu lăsă să-i scape asta.

— Deci se transformă în ceva mai mult.

— Ce anume mai mult?

— Mai mult decât obişnuitul tău ritual cu două întâlniri şi gata, zise ea. Asta pare să dureze.

— N-am spus aşa, gâfâi Willa. El avea chef de sex.

— Dacă voia doar sex, s-ar fi asigurat că primeşte sex înainte să plece.

Willa făcu o grimasă, în parte pentru că îşi dorea să nu-i fi spus Kaylei despre asta. Se simțise singură în primele nopți după ce el plecase şi împărtăşise mai mult decât o făcea de obicei.

— Asta e părerea ta, zise ea. Nu poate fi serios dacă îşi alege momentul partidelor de sex.

— Asta e alegerea ta, zise Kayla pe un ton binevoitor. Tu eşti cea care ține la regula idioată cu două întâlniri.

— Nu e idioată.

Ar fi trebuit poate să spună mai multe, dar nu avea argumente prea bune.

— Sigur că e. Când e următoarea voastră non-întâlnire?

— Seară de jocuri, reuşi ea să răspundă.

— Seară de jocuri? Kayla se uită la ea cu interes. L-ai invitat la seara de jocuri?

— Ce e aşa de surprinzător?

— Pentru că e tradiția noastră de peste zece ani. Pare semnificativ.

Willa scrâşni din dinți. De ce Kayla nu rămânea fără suflu? Reuşea să rostească cuvinte precum „tradiție” sau „semnificativ”, în vreme ce ea doar gâfâia şi încerca să nu-şi dea duhul.

Dar îl invitase pe Grady la seara de jocuri. Îl invitase cu săptămâni în urmă, după partida de minigolf, când el voise să ştie când putea să o vadă din nou. El îşi notase în telefon, făcând mare spectacol din a o trece ca „întâlnire de afaceri” în calendar, pentru că în mod evident nu era o „întâlnire” dacă prietenele ei erau acolo.

— E doar seara de jocuri, gâfâi ea în timp ce Kayla coti şi continuă să alerge. Tu îl aduci pe Tony, da?

— Da, dar noi doi chiar ieşim împreună, zise ea. Nu după un program, nu după un manual de reguli, ci doar avem întâlniri. Ar trebui să încerci cândva.

Willa voia să întrebe cât de serioasă era treaba cu Tony, dar nu avea capacitatea pulmonară. În afară de asta, putea vedea că prietena ei radia de fiecare dată când îl amintea pe masivul căpitan de echipă, ceea ce însemna că într-adevăr îl plăcea.

Dar oare Tony ce simțea pentru ea?

Întrebarea mai importantă – iar Willa ştia pentru că o evita – era ce simțea ea însăşi. Nu legat de Tony şi de Kayla, ci de ceea ce propusese Grady.

Oare chiar putea să continue să se întâlnească cu el? El voia să o facă?

— Deci serios, seara de jocuri?

Cuvintele Kaylei străpunseră gândurile Willei şi o aduseră înapoi în prezent.

— Nu-mi amintesc să fi invitat vreodată un tip. În orice caz nu unul cu care faci sex.

— Care e ideea?

Kayla ajunse la o intersecție şi se uită în ambele părți înainte de a traversa în goană. Willa o urmă, străduindu-se să îşi facă picioarele să se mişte în direcția în care trebuia şi încercând să-l mențină pe Stevie lângă ea.

— Nu crezi că e important? întrebă Kayla.

— Nu.

— Ei bine, eu cred că da, spuse Kayla. E pentru prima dată de când te cunosc când simți aşa pentru un tip, zise ea. Te-ai dus la el acasă la cină, pentru Dumnezeu! I-ai cunoscut familia.

Willa nu zise nimic, deşi creierul ei era plin de gânduri despre mesajele pe care le schimbase cu mama lui Grady în ultimele două săptămâni. Ele începuseră simplu când Willa îi mulțumise pentru cină într-un mesaj. Înainte să-şi dea seama, ea şi Sheryl făceau schimb de mesaje pe timpul zilei despre orice, de la sudură la programul lui Grady.

Ea ştia că trebuia să înceteze – nu avea rost să se ataşeze de părinții lui dacă asta nu era o legătură pe termen lung –, dar era doar o sporovăială prietenoasă, nu?

Rămăsese prietenă cu mulți bărbați cu care ieşise doar de două ori. Să se împrietenească şi cu mama lui Grady nu însemna nimic.

— Wills, mă bucur pentru tine! Kayla încetini din nou, probabil pentru că observase că Willa era pe cale să îşi dea duhul. Te bat la cap pentru că te iubesc şi pentru că îmi place să te sâcâi, dar vorbesc serios. Grady e grozav pentru tine.

Cred că există potențial adevărat aici.

Willa înghiți din greu, simțind un gust metalic. Dacă murea, poate că nu avea să mai poarte conversația asta.

Dar o ştia pe Kayla destul de bine ca să-şi dea seama că nu avea să se lase, aşa că se hotărî să schimbe subiectul.

— Am câştigat un client nou ieri, zise Willa. Hart Valley Cheesemakers. Vrei să licitezi pentru pozele pentru site?

Kayla se uită spre ea şi îşi dădu ochii peste cap în mod dramatic.

— Iar ea reuşeşte din nou să schimbe subiectul.

Willa rezistă dorinței de a-i arăta degetul.

— E un proiect bun, zise Willa. Bani buni, plus produse la liber.

— Producători de brânză, spuse Kayla cu un respect de-a dreptul senzual. Cu siguranță voi licita. Îmi trimiți informațiile?

— Desigur.

Trecură prin parc cu Stevie galopând voios. Dacă măcar câinele ei putea arăta mai puțin entuziasm, ar fi dat vina pe el ca să se oprească.

— Trebuie să-mi leg şireturile.

Kayla se opri şi alergă pe loc, în timp ce studia încălțările Willei.

— Ambele sunt legate bine.

— Ăsta e felul meu politicos de a spune că mă omori, zise Willa şi se trânti pe o bancă împreună cu Stevie care veni să o lingă pe față. Renunț. Fără alergări.

Kayla râse şi se aşeză pe bancă lângă ea. Scoase una dintre manşetele rotofeie de pe braț şi i-o oferi Willei.

— E cu apă. Bea. Am adus una pentru fiecare.

— Sigur că da. Willa înghiți hulpav, recunoscătoare pentru prietena ei, chiar dacă era o pacoste. Mersi.

— Nici o problemă. Kayla sorbi şi ea. Deci seară de jocuri zici?

— Da.

— Am zis mereu că e o bună şansă să apreciezi firea cuiva, zise Kayla. Dacă trişează, dacă ia lucrurile prea în serios sau îşi face propriile reguli. Ce crezi că vei afla despre Grady?

— Habar n-am, zise Willa simțind că îşi recăpăta suflul. El ia minigolful foarte în serios, dar asta e diferit.

— Da, chiar este, rânji Kayla. Îmi place partea în care i-ai şutat mingile.

De ce le povestea prietenelor ei orice? Nu o lăsau niciodată să uite ceva, mai ales când venea vorba de Grady.

— Aislin aduce pe cineva?

— Poate pe sora ei, făcu Kayla o grimasă. Asta dacă nu face implozie de atâta răutate. Bronwyn, nu Aislin, desigur.

— Desigur.

Willa mai bău nişte apă.

— Deci tu şi Tony?

— Îmi place de el, rânji Kayla. Nu ştiu dacă treaba asta va duce undeva, dar mă distrez. Dacă nu iese nimic, bănuiesc că vom fi cei mai buni prieteni pentru totdeauna. Între timp ne simţim bine învăţând să ne cunoaştem.

Deci aşa funcţionau lucrurile la oamenii normali. Petreceau timp împreună, simţindu-se bine unul în compania celuilalt, nu evaluând potenţialul risc de a se implica într-o relaţie. Cum ar fi fost oare? Să iasă cu cineva fără teama de ataşament sau dezamăgiri şi fără a se gândi că întreaga

poveste avea să se termine într-o minge mare şi înflăcărată de regrete.

— Ar trebui să încerci cândva? murmură Kayla, citindu-i gândurile Willei. E amuzant.

Willa simți că i se pune un nod în gât şi mai bău nişte apă ca să-l alunge.

— Haide! Ea se ridică pe picioarele tremurânde şi îi întinse manşeta înapoi Kaylei. Ar trebui să ne mişcăm.

În ochii Kaylei apăru o expresie de simpatie, dar tot se ridică în picioare.

— Şi a pornit din nou să alerge. Ea râse şi veni din urmă, apoi trecu de Willa cu un zâmbet. Ştii, într-o bună zi o să găseşti un motiv ca să nu mai fugi de orice pare să fie o investiție emoțională.

Willa scrâşni din dinți şi se concentră să lovească asfaltul cu un pantof şi apoi cu celălalt iar şi iar.

— Nu te baza pe asta!

Dar poate că inima ei o făcea deja.

Willa se întoarse acasă şi îl găsi pe Grady în bucătăria ei, spărgând ouă într-un castron. Barrow şi Earmuff şedeau adorator la picioarele lui, aşteptând bucăţele gustoase.

— Hei, zise Willa şi-şi şterse fruntea cu mâneca, sperând că nu arăta la fel de rău pe cât se simţea.

— Îmi pare rău că nu am lăsat un bilet, dar nu credeam că te vei trezi prea repede.

Grady rânji, arătând mai bine decât ar fi avut voie orice bărbat să o facă, cu părul ciufulit şi boxerii şifonaţi.

— Nu dorm foarte bine într-un pat nefamiliar, zise el. Vrei ouă jumări?

— Da, chiar aş vrea nişte ouă.

Ea trecu pe lângă el ca să-i umple lui Stevie castroanele cu apă şi mâncare, neştiind cum să se poarte în această scenă de fericire domestică. Ar fi trebuit să-l îmbrăţişeze sau să-l sărute ori să-l ciupească de fund?

Ea se mulţumi să-l bată pe braţ când luă paharul să-l umple cu apă de la robinet.

— Vrei să fac pâine prăjită?

— Ar fi grozav, zise el. Nu ştiam unde ții pâinea şi nu eram sigur că e în regulă să caut prin dulapurile tale. Ouăle păreau destul de cuminți, pentru că sunt chiar pe uşa frigiderului.

Gândul că el ținea aşa de mult la intimitatea ei o umplu cu un sentiment straniu de tandrețe şi de vinovăție. Sigur, el trebuia să se simtă suficient de încrezător ca să caute pâinea după ce îşi petrecuse noaptea în patul ei.

Dar da, adânc în sufletul ei, era bucuroasă că el îi oferea spațiu. Ea căută prin frigider până ce dădu de o franzelă cu rozmarin.

— O felie sau două?

— Două, te rog. El se uită la ea fascinat. Congelezi pâinea?

— Sigur, zise ea. O fac de fiecare dată când e redusă pâinea asta cu rozmarin pe care o iubesc. Nu reuşesc niciodată să mănânc suficient de repede toată pâinea.

— Ha! făcu el, părând gânditor în timp ce bătea ouăle cu furculița. Va trebui să îmi amintesc asta. O să mă ajute să nu irosesc pâinea.

Willa nu zise nimic, deşi i se înfiora pielea la gândul că oricine putea arunca mâncarea aşa. Poate că asta era fapta

ei bună pe ziua de azi, şansa ei de a avea un impact asupra vieții haotice a lui Grady.

— Cum îți plac ouăle, mai moi sau mai seci? întrebă el.

— Mai moi, te rog, zise ea. Vrei să pui şi nişte brânză pe ele?

— Da, la naiba!

Willa rânji, savurând dialogul lejer mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Ea găsi o bucată mică de cheddar şi o dădu din câteva mişcări pe răzătoare înainte să i-o întindă într-un şervet. Apoi unse pâinea prăjită cu unt şi o stivui pe o farfurie, în vreme ce el puse ouăle pe farfurii şi le duse la masă.

— În castronul ăla de acolo e zahăr, iar lapte pentru cafea e în frigider, zise ea în timp ce împingea o cană de cafea spre el. Mulțumesc pentru micul dejun.

— Eu îți mulțumesc, rosti el şi muşcă din pâinea prăjită şi zâmbi.

Barba nerasă îl făcea să arate sălbatic, neîngrijit, ca un pirat sexy. Ceva din contrastul cu acei ochi cenuşii ca furtuna şi părul negru o făcea să se simtă înăuntrul ei la fel de moale ca acele ouă.

— Eşti sexy dimineața, zise el.

— Sunt transpirată, replică ea, sperând că nu mirosea. Nu o fac des, dar în dimineața asta am simțit nevoia să alerg.

— Nu ai făcut destulă mişcare noaptea trecută?

Sclipirea răutăcioasă din ochii lui îi spuse că el era mai mult decât dispus să o ajute să mai ardă nişte calorii, iar ea se cutremură de anticipație.

— Nu am deloc reclamații cu privire la seara trecută, zise ea. Doar că simțeam nevoia să alerg. Kayla locuieşte la câteva străzi distanță şi am o invitație deschisă să o însoțesc oricând.

— Ah, Kayla! El zâmbi şi amestecă nişte zahăr în cafea. Probabil nu ar trebui să spun nimic, dar Tony o place foarte tare.

— E reciproc, zise Willa. Ştiai că vin mâine împreună?

Grady râse.

— Prietenii mei de regulă nu îmi împărtăşesc detalii despre orgasmele lor simultane, dar mă bucur.

Willa îşi dădu ochii peste cap şi pretinse că nu era amuzată de umorul juvenil.

— Foarte amuzant. Vorbesc despre ziua de mâine, ştii?

Fruntea lui se încreți într-o expresie nedumerită.

— Ce e mâine?

— Seara de jocuri, zise Willa şi mâna i se încordă pe cana de cafea. Îți aminteşti?

Te-am invitat acum două săptămâni. Ți-ai trecut data în telefon.

— Oh! făcu el şi duse cana ca să ia o înghițitură. Asta e mâine?

— Da.

Avu nevoie de toată puterea ca să îşi controleze vocea şi să nu devină stridentă.

Nu era ca şi cum el era soțul ei care uitase să ia copilul de la şcoală.

„Nu e ca tatăl tău. Nu e deloc ca tatăl tău.”

— La naiba, îmi pare rău, Willa! zise el. Am alte planuri.

Dezamăgirea i se învârti în burtă împreună cu ouăle, iar amestecul era acru şi greu ca plumbul.

— A intervenit ceva?

— Da, antrenamentul ăsta pentru securitate pe aeroport. Este obligatoriu dacă vreau să mai fac salturi sezonul ăsta.

— Oh! făcu ea, încercând să nu lase dezamăgirea să i se citească pe faţă. Într-o seară de weekend?

— Aveau şi alte date, dar pe asta am ales-o, zise el şi ronţăi o bucată de pâine prăjită. Comandantul bazei o să mă certe dacă nu particip.

— Desigur. Înţeleg.

Cel puţin ea încerca.

— Aşa că da, Kayla şi Tony vor participa sigur la seara de jocuri.

Zise asta foarte uşor, încercând să pretindă că nu o deranja faptul că Tony îşi făcuse timp pentru Kayla în vreme ce Grady nu îşi făcuse pentru ea.

— Vor veni şi Aislin, şi sora ei.

— La naiba, îmi pare rău!

El părea că regreta cu adevărat în timp ce-şi trecea mâna prin păr.

— M-am înscris la sesiunea asta pentru că fratele meu Jake va fi şi el acolo, el e încă unul dintre pompierii paraşutişti din familie. Nu ne vedem prea des pentru că nu putem lucra la aceleaşi incendii.

— Ce vrei să spui?

— E cam ca în armată, îi explică el. Hart Valley Air Center nu lasă fraţii să meargă la aceleaşi intervenţii pentru că nu vor să apară o situaţie în care părinţii să piardă doi copii dintr-o lovitură.

Willa aprobă din cap, forţându-se să nu intre în panică. Iată încă o reamintire a faptului că meseria lui Grady putea fi foarte periculoasă.

El trebuie să fi citit îngrijorarea de pe faţa ei, pentru că expresia i se îmblânzi.

— E doar o măsură de precauţie, zise el. Nu pierdem oameni prea des.

Willa aprobă din cap şi îşi ronţăi marginea buzei.

— E de înţeles.

El îşi împleti degetele cu ale ei.

— La ce oră încep jocurile?

— La 19.00, zise ea. Toată lumea aduce gustări şi ceva de băut şi toţi rămân să doarmă dacă nu pot să conducă până acasă.

— O să vin, zise el. S-ar putea să întârzii un pic, dar pot să o fac. Antrenamentul ar trebui să se termine la 20.00, iar dacă renunţ să beau o bere cu Jake după aceea...

— Nu trebuie să faci asta, Grady.

— Dar vreau să o fac, zise el. Îmi pare rău că am uitat. Nu vreau să fiu neserios.

Iată, el încerca! Ce dacă uitase şi pusese două treburi în aceeaşi zi? Acum el îndrepta asta. Nu era mult mai bine decât orice altceva făcuse tatăl ei vreodată?

Ignoră înţepătura din burtă şi afişă un zâmbet vesel.

— Sună bine, zise ea. O să ne abţinem să dăm drumul la jocurile cu adevărat bune până ce ajungi şi tu.

— Abia aştept!

El se aplecă şi o sărută – doar o atingere uşoară a buzelor lui pe obraz.

Dar efectul fu electrizant, iar totul în ea ţipa: „O să fie totul bine!”

Willa se cutremură şi avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama de ce. Acelea erau cuvintele mamei ei, pe care obişnuia să le spună când banii erau puţini şi părinţii ei se certau, iar mama obişnuia să dispară pentru câteva zile. Sau o făcea tatăl ei. Uneori, acele perioade se contopeau în amintirile ei.

„O să fie totul bine.”

De câte ori nu îi spusese Denise Frank fiicei ei acele cuvinte iar şi iar până când Willa ajunsese să o creadă?

Iar apoi într-o bună zi nu mai fusese bine.

Willa tremură din nou şi se întoarse să îşi mai ia nişte cafea.

Capitolul 15

— Vrei să bem o bere?

Jake, fratele lui Grady, stătea pe loc, aruncând cheile de la maşină dintr-o mână în cealaltă, uitându-se spre orizontul plin de stele.

— Încă e destul de cald. Au terasa aia nouă la berărie.

Grady se uită la ceas şi clătină din cap.

— Aş vrea, dar e seară de jocuri la Willa acasă. Lăsăm pe altă dată?

El deja se simțea ca un ticălos pentru că o refuzase pe Willa aşa de curând după declarația lui de la duş. Ce naiba îl făcuse să creadă că merita o relație adevărată?

Jake îi aruncă un zâmbet plin de înțelegere.

— Renunți la berea cu fratele tău favorit pentru o seară de jocuri? Ar face bine să fie bune, cum ar fi Twister pe dezbrăcate sau Vaporaşe tot pe dezbrăcate.

Gândul la Willa întinsă pe pânza de Twister purtând doar un zâmbet pe față îi stârni libidoul lui Grady, dar el se controlă.

— Mă îndoiesc, dar n-am mai fost până acum. Ar trebui să fie doar o mare orgie.

— Tipule, râse Jake, trebuie să o cunosc pe fata asta!

— Femeie, îl corectă Grady fără să se gândească. Şi în mod categoric nu e o petrecere cu sex. Ea organizează serile asta de ani întregi.

— Hm, zise Jake gânditor. Pare să fie important dacă te-a invitat.

Da, Grady se gândise la acelaşi lucru. De aceea se simțise ca un ticălos pentru că uitase şi de aceea se grăbea să scape de acolo.

Dar, la naiba, nu-l mai văzuse pe Jake de nu ştiu când! Încă unul dintre dezavantajele jobului.

— Ai fost la ultimul grătar al familiei?

— Da, ne-ai lipsit, zise Jake. Dar am putut să te bârfim pe la spate. Se pare că Willa a avut mare succes.

— Toată lumea a îndrăgit-o.

Jake ridică din sprâncene.

— Se pare că intri pe teritoriul cuvântului iubire.

— Du-te de aici! zise el automat.

Dar o parte din el se agăță de ideea asta. Era aşa de departe de realitate ideea că putea ajunge acolo? Că Willa putea ajunge acolo cu el?

— Ai întârziat, zise Jake şi îl pocni pe braț, ceea ce îl aduse pe Grady înapoi la realitate. Haide, pleacă de aici! Du-te să-ți vezi femeia!

— Da. Grady îşi scoase cheile din buzunar. Mă bucur că te-am văzut.

— La fel.

El se întoarse şi se duse spre camionetă, încântat de ideea de a o vedea pe Willa în viitorul apropiat. Dar viitorul îndepărtat era ca un nor întunecat. Cum avea să arate pentru el?

Se strădui să nu se gândească la asta în timp ce se îndrepta spre locuința ei. Era trecut de 20.00. Spera că nu pierduse

prea mult din seara de jocuri. Se bucurase că participa şi încă nu îşi putea da seama cum îşi încurcase programările din calendar.

Când ajunse în fața casei ei, era deja ora 20.30. Luminile erau aprinse şi mai multe maşini fuseseră parcate pe alee. Stevie lătră o dată, speriat, când Grady sună la sonerie. Prin casă răsunară paşi, apoi uşa se deschise larg ca să o arate pe Willa îmbujorată, drăgălaşă şi deloc rece.

Ăsta era un semn bun.

— Grady.

Zâmbetul ei era cald, de parcă era surprinsă să-l vadă.

— Nu eram sigură că o să vii.

— Îmi pare rău că am întârziat. El îi întinse o sticlă de vin, iar ea o luă, studiind eticheta. E un vin bun, îi zise el. White Rose Estate face un Pinot Noir fenomenal.

Ea i-l dădu înapoi, iar el se pregăti pentru o dispută. Era prea scump sau nepotrivit pentru toată lumea.

— Mulțumesc, zise ea în schimb. Te-ar deranja să îl duci în camera de zi până găsesc eu un tirbuşon şi nişte pahare?

— S-a făcut.

Pauză. Doar una scurtă. Apoi ea se ridică pe vârfuri şi depuse pe obrazul lui cel mai dulce şi mai moale sărut.

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi.

— La naiba! şopti el conştient că inima lui se făcuse ghem. Şi eu.

Ea se întoarse şi porni în direcția opusă, înainte ca Grady să o poată atinge din nou. Conta asta ca întâlnire? Acum, când el îşi declarase că voia mai mult de două, nu mai era sigur. De asemenea, nu era sigur că ea voia, având în vedere că el reuşise să strice sincronizarea.

Cu Stevie păşind pe lângă el, Grady se îndreptă spre camera de zi. Voci gălăgioase şi râsete se auzeau de acolo, iar din combină răsuna Brandi Carlile.

Toată lumea era tolănită în jurul măsuței de cafea, unii stând turceşte pe jos şi alții pe canapea, aplecați peste o tablă de joc. Toți ridicară privirea când apăru în uşă.

— Hei, Grady! zise Tony şi afişă un zâmbet larg, întinzându-se să-i strângă mâna.

Am crezut că nu o să mai ajungi.

Kayla era cuibărită lângă el. Când îi văzu împreună, Grady deveni melancolic.

Oare Willa avea chef de cuibărit sau juca dur? Habar nu avea cum gândea ea.

El îi făcu un semn de salut lui Aislin, care era aşezată lângă o blondă care părea de gheață şi care-l studia rece.

— White Rose Estate, zise ea cercetând sticla. Ce an?

Grady întoarse sticla ca să poată vedea eticheta.

— 2014.

— Vista Hills Vineyard sau Anderson?

— Vista Hills, zise el recunoscător că luase sticla de 65 de dolari în locul celei de 95.

Bănuia că Willa ar fi fost mai impresionată de economie decât de cheltuieli excesive, deşi nu avea nici o intenție să îi spună cât costase vinul.

— Anderson e fabulos, dar prefer anul 2015, zise blonda.

„OK...”

— Eu sunt Grady, se prezentă el. Prietenul... Willei.

Asta îi atrase nişte chicoteli din partea celorlalte persoane de la masă, dar blonda de gheață aprobă doar din cap.

— Bronwyn, sora lui Aislin.

— Tocmai terminam Pictionary, zise Kayla şi îşi dădu părul negru peste umăr. Ia-ți un scaun şi hai şi tu!

— Willa stă acolo, arătă Aislin spre un teanc de perne aşezate pe jos lângă masă, aşa că Grady se îndreptă într-acolo şi îşi găsi un loc în cuibul cu perne.

Masa era plină de bucăți de hârtie cu desene schițate în creion, iar Grady luă una şi se încruntă la ea.

— Cine a desenat penisul cu un topor ieşind din el?

— Willa, se strâmbă Tony. Asta e reprezentarea ei a unui balon cu aer cald.

„Hopa!”

— Ea are multe talente, dar arta nu e printre ele, îi oferi Kayla o explicație.

El o simți în spatele lui înainte să îi audă vocea, recunoscându-i atingerea de îndată ce se frecă de el.

— Scuze că paharele nu se potrivesc, zise ea şi se aşeză lângă el, punând o tavă pe masă. Măcar am găsit un tirbuşon.

— Asta e tot ce avem nevoie, spuse Tony, putem să bem direct din sticlă şi să o dăm de la unul la altul.

Asta atrase nişte hohote de râs din partea tuturor, mai puțin din partea surorii lui Aislin, Bronwyn.

— E un vin scump, aşa că nu sugerez asta.

Toată lumea se foi inconfortabil.

— Snoabă, zise Tony, părând că o enerva şi mai tare pe Bronwyn pentru că i se adresa aşa. Glumeam.

Bronwyn îşi încrucişă brațele şi se uită serioasă la Tony.

— E vina mea dacă apreciez lucrurile fine în viață?

Maxilarul lui Aislin tresări în timp ce termina de împachetat creioanele pentru Pictionary şi la fel carnețelele.

— Iar începem, murmură ea aşa de încet, încât Grady abia dacă desluşi cuvintele.

A venit momentul să dovedească faptul că ea cea mai deşteaptă şi mai sofisticată persoană din încăpere, în caz că am uitat.

Grady îşi înăbuşi un hohot de râs în timp ce Willa scoase dopul sticlei. Devenise rigidă, aşa că el se întinse şi o strânse de genunchi.

— Aş fi fericit cu un vin de doi dolari din biberoane câtă vreme compania e bună.

Willa îi aruncă un zâmbet tremurat, iar Grady îi dădu drumul genunchiului. El încercase să compenseze faptul că întârziase, dar nu făcuse decât să o facă să se simtă prost. Îşi notă în gând să mai estompeze gesturile romantice care puteau să o facă să se simtă îngrijorată din pricina banilor.

— Eu n-o să beau, zise Tony, pentru că şofez.

Kayla zâmbi lângă el.

— O să renunț şi eu, din spirit de solidaritate.

Restul lumii vru vin, aşa că Grady împărți paharele în timp ce Willa turna. Era conştient de prezența ei, de parfumul

cald, floral al şamponului şi de atingerea uşoară a părului ei pe braț.

— Ce ar trebui să jucăm în continuare? întrebă Kayla.

— Să-l lăsăm pe Grady să aleagă, sugeră Aislin. E nou-venit. În plus, putem să-l judecăm pentru alegerile lui.

Toată lumea râse, cu excepția lui Bronwyn, în timp ce Grady scruta teancul de cutii cu jocuri aflate într-o parte. Scrabble, Scattegories, Life, Pay Day....

— Cum ar fi Monopoly? sugeră el. E clasic.

El se uită spre grup la timp ca să le vadă pe Aislin şi pe Kayla schimbând o privire.

— Ăă... începu Kayla şi se uită la Willa. Nu sunt sigură că e o idee aşa de...

— Îmi place Monopoly, rânji Tony. E şansa mea de a fi un capitalist fără scrupule, aşa cum a vrut bunicul.

Bronwyn oftă.

— O să fiu eu bancherul.

Sigur că voia.

Grady se uită la Willa, care îşi muşca buza de jos.

— Eşti în regulă?

— Da, zise ea şi îi oferi un zâmbet slab. Eu... uneori tind să iau jocul ăsta prea în serios.

Grady râse şi o cuprinse cu brațul.

— În cazul ăsta, cu siguranță îl jucăm, zise el. O să mă facă să mă simt mai bine după jocul de minigolf.

Aislin clătină din cap, părând agitată.

— Nu cred, zise ea. Ea nu joacă dur şi fără scrupule, ci doar...

— Intens, adăugă Kayla.

— O să fie bine, insistă Willa şi-şi înclină bărbia. Nu am mai jucat de ani întregi, iar atacul de panică a fost probabil o întâmplare.

„Stai! Cum?”

Bronwyn scotea deja elementele jocului.

— Cu cât începem?

Ea desfăcu tabla de joc şi îi întinse zarurile lui Tony.

— Toată lumea trebuie să dea cu zarul ca să-şi aleagă rândul.

În timp ce Aislin studia regulile, toată lumea îşi primi banii de joc şi îşi alese piesele.

Willa alese câinele Scottie.

Grady voia maşina de curse, dar acceptă fierul de călcat cu graţie când Tony îi luă maşina de sub nas.

— Trebuie să fie o tablă de joc mai veche, îi murmură Grady Willei.

Ochii ei sclipiră de parcă ar fi smuls-o cu greu din cine ştie ce amintire.

— A fost al mamei mele, zise ea. E din anii ’70, cred. Bunicii mi l-au dat după ce ea... n-a mai fost.

Grady îi strânse mâna.

— Atunci sunt onorat că pot să joc cu tine. El luă fierul şi îl rostogoli în palmă.

Unele dintre piesele mai vechi au fost scoase la pensie. Acesta a fost şutat afară de curând.

— Iau eu cizma, zise Kayla chicotind în timp ce îşi ținea piesa. Asta a fost mereu favorita mea.

Grady puse micul fier de călcat pe tablă lângă câinele Scottie al Willei.

— Au renunțat la fier după ce a avut cele mai puține voturi printre fanii Monopoly. Interesant e că un anume Bjørn din Norvegia, campion mondial la Monopoly, a câştigat folosind exact piesa asta.

Willa se holbă la el, iar Grady nu putu să nu observe că nu mai avea umerii aşa de tensionați. Poate că o ajuta să-l aibă pe el acolo.

„Nu te flata singur!”

Willa îşi suflă o buclă de pe frunte.

— Nu ştiu dacă să fiu impresionată că există un campionat mondial de Monopoly sau că tu poți numi un câştigător şi piesa pe care a folosito.

— Tipul se uită mult la televizor, zise Tony şi îşi trânti piesa pe masă.

— Zise cel care de regulă ia telecomanda şi ne face să ne uităm la reality-showuri ciudate, replică Grady.

Tony izbucni în râs.

— Sunt vinovat. El adună banii într-un teanc. Oh, hai să începem!

Toată lumea avea banii pastelați împărțiți în teancuri ordonate după culoare sau valoare. Grady se uită la Willa, care şi-i ținea strânşi în poală de parcă s-ar fi temut că avea să-i ia cineva. La asta se referiseră prietenele ei când spuseseră intens?

Îi oferi zarurile.

— Vrei să arunci prima?

— Nu, aruncă tu, zise ea. Îmi place să văd cu cine am de-a face.

Rostite pe un cu totul alt ton, cuvintele ar fi putut fi un mic flirt. Dar, după felul în care se încrunta Willa, probabil tensiunea ei creştea.

Poate că nu fusese o idee bună. Grady scutură zarurile în mâini şi le aruncă pe tablă.

— Un patru şi un şase, zise el în timp ce îi întindea zarurile Willei, savurând căldura mâinii ei. Bate asta, iubito!

Ea îşi schimonosi fața a concentrare, scuturând zarurile cu ambele mâini.

— Şase şi un cinci.

Ea slobozi un oftat pe care şi-l ținuse, apoi îi întinse zarurile lui Aislin.

— Îți place vinul? îi murmură Grady în ureche.

— Încă nu l-am încercat, admise ea. Vreau să am capul limpede.

— Pentru Monopoly?

Aislin îi întâlni privirea peste umărul Willei şi clătină din cap.

— Am încercat să te avertizăm.

Jocul porni cu Tony, care începu primul – un trei şi un cinci. Sfârşi pe Vermont Avenue şi o cumpără prompt pentru 100 de dolari, apoi cumpără o casă mică de plastic pe care să o pună pe ea.

— Am pornit şi mă rostogolesc, zise el. Viața mea ca antreprenor abia începe.

Aislin fu următoarea şi primi cartea norocului, care îi plăti dividende bancare de 50 de dolari.

— Trebuie să fie ziua mea norocoasă.

Kayla cumpără Reading Railroad după ce aruncă un unu şi un patru.

Apoi veni rândul Willei. Ea aruncă un şase şi un doi, aterizând direct în piața lui Tony. El bătu din palme şi fluieră.

— Dă aici, fetițo! Chirie şase dolari.

Willa se încruntă şi se uită la banii din poala ei.

— Închirierea e o cheltuială inutilă, murmură ea. Dacă aş putea deține o proprietate...

— E doar un joc, o asigură Grady, strângând-o uşor de genunchi. Şi încă e devreme. Ai timp destul să aduni un imperiu.

Nepărând foarte consolată, ea îi întinse totuşi banii lui Tony.

— Mersi frumos, zise el şi stivui bancnotele în teancul lui.

Willa se holbă la ele de parcă i-ar fi luat ultima gogoaşă din cutie, iar Grady nu ştia dacă trebuia să se simtă amuzat sau neliniştit. Felul în care se comporta ea cu banii în jocul ăsta era dincolo de competitiv. Chiar şi dincolo de intensitatea pe care o descriseseră prietenele ei. Era ceva cu totul diferit.

— E rândul tău, zise Bronwyn inutil. Aruncă zarurile!

— Mulțumesc, bombăni Grady şi adună zarurile. Cinciul şi şasele său îl făcură să ajungă la St. Charles Place, iar el puse o casă acolo. Poate că Willa avea să arunce un trei şi să sfârşească plătindu-i şi lui chirie.

Jocul continuă cu Tony adunând mai multe case şi proprietăți în timp ce Aislin trase cartea Community Chest, care declara că ea câştigase un concurs de frumusețe de zece dolari.

— Cât de potrivit, se strâmbă Bronwyn şi sorbi din vin. Nu au şi cărți cu cariere acolo?

— Am o carieră, zise Aislin printre dinți. Doar pentru că nu sunt avocat...

— Mai vrei vin? întrebă Grady, disperat să mai risipească din tensiune.

Aislin îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Da, te rog.

Bronwyn își întinse și ea paharul.

— Desigur. Ea studie apoi tabla. De ce jucăm cu un joc așa de vechi? Prețurile astea sunt ridicol de depășite.

Kayla își dădu ochii peste cap.

— Ai ratat partea despre faptul că e o moștenire din familia Willei?

Fu rândul lui Bronwyn să se arate enervată.

— Un joc de Monopoly? Îmi pare rău să vă risipesc iluziile, dar nu cred că o să-l vedem la Antiques Roadshow prea curând.

Aislin însă se părea că se săturase.

— Mai dă şi tu dovadă de respect! se răsti ea. Mama ei a plecat când era mică, iar când bunicii au venit să-i spună că a murit, au adus cutia asta cu lucrurile mamei ei. Asta e tot ce are de la ea. Cum ar fi să nu fii măcar o dată în viață o cățea nesimțită şi să nu-i judeci pe alții?

Toată lumea rămase tăcută. Chiar şi Bronwyn amuțise. Grady simți cum Willa deveni rigidă, aşa că se aplecă mai mult, sperând că ea simțea dogoarea corpului său şi ştia că o susținea şi că nu avea să o judece pentru nimic.

— Hai să ne calmăm un pic, sugeră el.

Bronwyn păru să-şi fi dat seama că sărise calul. În timp ce murmura nişte scuze, Grady o privi pe Willa. Era ca şi cum sensibilitatea ei în privința banilor se amestecase cu durerea cauzată de pierderea mamei şi formase o perdea de oțel în jur.

El îi strânse genunchiul şi încercă să readucă jocul pe drumul cel bun.

— Kayla, cred că e rândul tău.

Toată lumea se concentră din nou asupra jocului, iar el se aplecă spre Willa.

— Eşti în regulă? îi murmură el în ureche.

— Desigur, zise ea rigidă, în timp ce părul ei îl gâdilă pe buze. E distractiv.

Vocea nu îi era foarte convingătoare, aşa că Grady încercă din nou.

— Putem alege alt joc, sugeră el. Sau să luăm o pauză dacă vrei.

— Sunt bine, serios. Ea se întoarse şi îi oferi un zâmbet care nu îi ajunse până la ochi. Trebuie să fac asta din când în când. Să îmi amintesc.

El aprobă din cap, nefiind sigur că înțelegea, dar nevrând să insiste. Să îşi amintească de mama ei sau de altceva? El nu auzise niciodată povestea, cea pe care o spusese Aislin ca să-i închidă gura surorii ei, dar îi oferi în mod categoric ocazia de a o înțelege mai bine. Cine era şi cum ajunsese aşa.

Era pentru prima dată când îşi dădea seama cât de fragilă era sub exteriorul acela dur, iar asta îl făcea să-şi dorească s-o învelească în folie cu bule. Ori s-o acopere cu trupul său ca să se asigure că nu pățea niciodată nimic.

Kayla aruncă zarurile şi ateriză direct la închisoare.

— Nu-ți face griji! zise Tony şi se cuibări mai aproape de ea. O să-ți fac vizite conjugale.

Fu rândul Willei. Ea aruncă o pereche de doi şi luă cartea pentru Electric Company.

— Valoarea ipotecii e de 75 de dolari, zise ea. Este o investiție solidă, dar are mai mult sens din punct de vedere financiar să am şi compania de apă.

Tony aprobă din cap.

— Ai putea să duci rapid pe cineva la faliment, fu el de acord. Chiria e de zece ori mai mare decât suma de pe zaruri dacă ai ambele utilități.

— Nu vreau să falimentez pe nimeni, zise Willa iute. Încerc doar să am o strategie financiară solidă.

Tony îşi frecă palmele, încă jucând rolul de capitalist veros.

— Ştii ceva? zise el. Dacă ajung eu la compania de apă, o să ți-o vând pentru o sumă mică şi poți să...

— Nu!

Willa clătină din cap de parcă Tony ar fi sugerat să ia o pauză şi să se ducă să dea foc casei vecinului.

— E împotriva regulilor, iar în afară de asta... trebuie să fac asta singură.

Ochii lui Tony sclipiră a surprindere, dar îşi reveni iute.

— Nici o problemă, zise el. Cine urmează?

Continuară să joace, cu Grady cumpărând o cale ferată şi Kayla ieşind în cele din urmă din închisoare. Tony construi câteva hoteluri, Bronwyn mai bău vin, iar teancul de bani al Willei scăzu când ea ateriză pe pătrate nefericite care îi reduseră teancul la doar câteva bancnote.

Aislin se uită plină de simpatie cum următoarea aruncare a Willei o duse pe un pătrat de unde trebuia să plătească 200 de dolari impozit pe venit.

— Dacă vrei, pot să-ți împrumut nişte bani, Wills, se oferi Aislin. Doar temporar ca să treci de partea asta.

— Nici vorbă! zise Willa în timp ce-l mângâia pe Stevie pe urechi, părând că ar fi pe cale să aibă şi ea un atac de apoplexie. Nici asta nu e permis. Nu poți să împrumuți şi să dai bani cu împrumut altui jucător. Aşa scrie la reguli. Iar eu nu accept milă.

Grady se aplecă spre ea pentru ca umerii să li se atingă, deloc surprins să simtă că întregul ei corp era încordat ca un arc.

— Ar trebui să arunci din nou, zise el. Zarurile au aterizat strâmb pe tablă. Asta nu cere încă o aruncare?

Bronwyn se încruntă.

— Ar trebui să o facă imediat, înainte să îşi mute piesa.

Grady rezistă dorinței de a arunca spre ea cu câteva hoteluri din plastic.

— Dar dacă nu a ştiut că asta e regula după care jucăm...

— E în regulă, Grady. Willa îşi muşcă buza şi îşi predă restul de bani. E în regulă.

Pot să-mi revin la următoarea aruncare. Pot să fac asta.

Hotărârea din ochii ei îl convinse să nu mai insiste, aşa că îi strânse genunchiul şi luă zarurile.

— O să cumpăr St. James Place pentru 180, zise el în timp ce îşi punea piesa pe pătratul respectiv. Se aplecă spre Willa şi îi atinse urechea cu buzele. Nu te teme! o asigură el. Dacă aterizezi pe el, poți să îmi oferi favoruri sexuale.

Ea râse, dar era un râs încordat.

— E o ofertă foarte amabilă, dar încă nu sunt pregătită să apelez la prostituție.

Aislin îi aruncă un zâmbet înțelegător.

— Să nu te simți prost, Grady, zise ea. Am încercat o dată să îi strecor o bancnotă de 50 în teancul ei de bani ca să aibă destui ca să cumpere Atlantic Avenue când a aterizat pe el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el aproape cu teamă.

Aislin rânji şi mai tare.

— Mi-a tras una în burtă aşa de tare că mi-a tăiat respirația.

— A fost un accident, se strâmbă Willa şi clătină din cap. Am tresărit când mâna ta m-a atins la coaste şi cotul meu s-a mişcat.

Kayla râse şi îi aruncă lui Grady o privire aproape provocatoare.

— Încă vrei să continui?

El se uită la Willa, care părea suficient de încordată ca să-şi treacă unghiile prin blugi. Degetele îi erau înfipte în genunchi, aşa că el îi luă mâna şi i-o ridică la buze.

— Hei, murmură el. Când ea se uită în sus spre el cu ochii mari, iar Grady se aplecă foarte aproape ca să-i murmure la ureche: Vrei să îmi tratezi fundul ca pe jucăria ta personală?

Ea râse, se mişcă în faţă şi se lipi de pieptul lui. Pe obraji îi apărură gropiţe şi umerii i se relaxară de parcă cineva ar fi eliberat aerul din ei.

— Da, zise ea, întinzându-se să-l bată peste fund.

— Mulţumesc, deja mă simt mai bine.

Mai târziu în noaptea aceea, în patul Willei, Grady se întinse pe spate transpirat, satisfăcut şi epuizat.

— Uau!

El încercă să-şi regăsească suflul.

— Dacă aş fi ştiut că Monopoly e aşa de excitant pentru tine, aş fi adus un joc încă de la prima noastră întâlnire.

Willa răsuflă satisfăcută şi se cuibări la pieptul lui.

— Nu a fost un joc, zise ea. Jocul este de fapt opusul eroticului.

— Atunci ce a fost?

El o sărută pe păr, recunoscător că toată tensiunea dispăruse din ea.

— Să ştiu că îmi aperi spatele, zise ea. Că ai înțeles de ce mă simțeam aşa de încordată şi că voiai să mă ajuți.

Grady nu era sigur că el chiar înțelegea, dar complimentul îi făcu inima să-i crească în piept.

— Mă bucur că am putut ajuta.

Pulsul îi crescuse, aşa că inspiră şi expiră de câteva ori ca să se liniştească.

— Ar trebui să facem asta toată ziua mâine.

— Să facem sex?

— Să stăm în pat. El îşi trecu degetul pe coloana ei în jos şi apoi în sus, încântat să-i simtă tremuratul sub atingerea lui. Noi doi pur şi simplu aşa, zise el şi rânji în întuneric. Asta ar fi ceva nou.

— Ar fi, fu ea de acord. Şi ar fi... drăguț.

Ea îi întâlni privirea şi îi zâmbi, iar Grady aproape că muri de plăcere.

— Dar nu pot, zise ea. Am de lucru pentru un client. E un proiect foarte mare.

Grady digeră informația, mângâind-o în continuare.

— Dar nu îți iei niciodată o zi liberă? întrebă el. Adică o zi întreagă liberă, fără nici un pic de muncă?

— Desigur. Ea se mişcă în brațele lui, părul ei gâdilându-l pe piept. Probabil, adăugă ea şi îşi drese glasul. Nu îmi amintesc când am făcut-o, dar sunt sigură că am făcut-o.

Iar asta îi spuse destul de multe despre Willa. Contribuise şi jocul de Monopoly, la fel informațiile date de prietenele ei. Aşa era situația, aşa învăța să o cunoască asemenea unei vânători de comori. El aduna toate părțile sclipitoare, încercând să o cunoască mai bine. Dacă învățase un lucru, acesta era că Willa nu lăsa pe nimeni să ajungă foarte uşor la ea.

El îşi trecu mâna peste spatele ei gol şi se uită în sus la stelele răspândite deasupra, făcute cu vopsea fosforescentă.

— Nu le-am observat până acum.

— Ce să observi?

— Constelațiile. El ridică un deget şi arătă spre tavanul ei. Acolo e Ursa Mare. Iar acolo pare să fie Orion.

Ea se rostogoli ca să stea lângă el, cu umerii şi şoldurile goale atingându-li-se în timp ce studiau sistemul solar din dormitor.

— Am stat o noapte cu o prietenă când aveam nouă ani, zise ea cu o voce care părea distantă, deşi era chiar lângă el. Ea avea nişte stele foarte cool pe tavan care străluceau în întuneric, iar eu mi le-am dorit tare mult.

El se întinse după mâna ei pe sub pătură, având grijă când îşi împleti degetele cu ale ei. Îşi dădea seama cât de rar era acest moment, cât de neobişnuit era ca ea să-i permită să vadă asta.

— Le-ai primit vreodată?

— Nu erau ca acelea, zise ea ezitând, vocea ascuțindu-i-se uşor. Genul acela, ca abțibildurile, erau mult prea scumpe, dar, după ce i-am povestit tatei despre ele, m-a dus cu cortul.

El o strânse de mână.

— Cred că a fost plăcut.

Ea rămase tăcută timp foarte îndelungat. Aşa de îndelungat încât Grady se întoarse să o privească.

Willa îşi ținu ochii ațintiți spre tavan, cu pătura trasă peste sâni.

— Am fost oameni fără adăpost.

Vocea ei era aşa de uşoară, încât lui i se păru că nu a auzit bine.

— Poftim?

— Fără adăpost, repetă ea fără să-şi ochii de la tavan. Asta eram. Fără adăpost. S-a întâmplat de două ori înainte să plece mama şi apoi chiar mai des. Vocea ei era murmurată, joasă, fără tonalitate, asemenea vocii cuiva care relata faptele unui accident minor de circulație. Tata îşi pierdea slujba, iar noi eram evacuați şi sfârşeam locuind în cort o vreme. Sau în maşină dacă era iarnă.

— Oh, Willa!

El se întoarse cu fața spre ea, apucându-i şoldul gol pe sub pătură. Ea nu se întoarse spre el, nu-şi luă ochii de la tavan.

— Îmi pare aşa de rău, murmură el, neştiind ce putea să zică.

— Să nu-ţi fie, rosti ea şi se întoarse să-l privească în ochi cu o expresie decisă, neabătută. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Chiar şi aşa...

Dumnezeule, ce putea să spună? El avea părinţi care încă locuiau în casa mare, albă, cu paturi suprapuse şi trei garaje. Ei nu fuseseră bogaţi, chiar deloc, dar nu fuseseră fără adăpost. Nici pe departe.

— E în regulă, zise ea, deşi Grady ştia că nu era. Adesea era frig şi ne era foame, dar într-una din seri tata a arătat spre cer şi mi-a spus: „Ia uite aici, ţi-am zis eu că îţi fac rost de stelele alea! Orice ai nevoie, fetiţa mea, poţi să fii sigură că tata o să-ţi ia".

Grady o mângâie pe păr, neştiind ce să îi spună.

— Sună ca şi cum ar fi... Care să fie cuvântul bun... Un tip complicat.

— Era. Încă este, adăugă Willa şi strânse din buze. Încă trăieşte. Evident.

— Te vezi des cu el.

Ea se uită spre marginea cearşafului, jucându-se cu tivul.

— Nu aşa de des cât ar trebui.

„Ar trebui.”

Cuvintele acelea păreau să conducă de mult viața Willei. Grady se întinse şi o dezmierdă cu un deget pe obraz, dorind parcă să o vadă privindu-l din nou. Când o făcu, ochii ei sclipeau în întuneric.

— Trebuie să fie mândru de tine, zise Grady. Şi, chiar dacă nu e, tu ar trebui să fii mândră de tine. Ai reuşit şi ți-ai făcut propriile stele.

Suna pompos aşa cum o spusese el, mai pompos decât în mintea lui, dar ea îi oferi un zâmbet tremurător.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că nu te-ai uitat la mine cu... nu ştiu. Cu milă.

— Milă? întrebă el şi îi dădu părul de pe faţă. Eşti cel mai puţin demnă de milă persoană pe care o cunosc!

De data asta, zâmbetul ei păru mai hotărât. În timp ce îi susţinea privirea, îşi desfăcu degetele dintr-ale lui şi le lăsă să alunece pe mădularul lui.

El vru să râdă şi să-i spună că nu putea să o ia de la capăt aşa de repede. Dar simţi cum se întăreşte în strânsoarea ei şi ştiu că orice era posibil.

— Dumnezeule! şuieră el printre dinţii strânşi în timp ce ea îl dezmierda. Ce-mi faci tu mie...

— Fă-mă să văd stele, Grady! Cuvintele ei sunau aproape ca o provocare, o aventură. Te rog!

Ar fi trebuit să i se pară caraghios, ca o replică dintr-o telenovelă, dar era cea mai sexy invitaţie pe care o primise vreodată. În timp ce sângele începea să-i clocotească şi mădularul să-i pulseze în mâna ei, el o rostogoli pe spate şi o sărută apăsat.

— Orice vrei tu, zise el când întrerupse sărutul. Orice.

Apoi începu să-i dovedească.

Capitolul 16

Willa se simți în sfârşit îmboldită de vină să se ducă să-şi viziteze tatăl, ceva ce intenționa să facă de săptămâni întregi. Tot găsise scuze – drumul lung şi cât de ocupată era cu munca – şi toate erau adevărate.

Dar adevărul cel mai mare era că ura să se afle în preajma lui.

Îl iubea – îl iubea cu o ferocitate care o surprindea uneori. Dar ura ceea ce devenise el, lucru pe care şi-l amintea când era în preajma lui.

În afară de asta, casa lui mirosea a brânză mucegăită şi a ziare ude şi nu ținea niciodată draperiile trase.

— Tată? Tată eşti aici?

Tăcere. Ceea ce putea să însemne doar că dormea, sau era leşinat din pricina băuturii, sau...

— Willie!

Vocea lui îi trimise un semnal de alarmă pe şira spinării şi se răsuci să se uite la el. În timp ce îi studia înfăţişarea jerpelită – blugi rupţi, tricou pus pe dos şi barbă nerasă de cinci zile –, plămânii ei se dezumflară ca două baloane.

— Tată! Ea văzu pachetul de beri ieftine pe care-l ţinea într-o mână şi mersul nesigur. M-ai speriat. Unde ai fost?

— Ah, vino încoace!

El o trase într-o îmbrăţişare aspră, iar Willa încercă să nu se încordeze. Băutura îi ieşea prin toţi porii şi forma un nor în jurul lui, care te făcea să lăcrimezi.

— Nu primesc o îmbrăţişare de la fata mea?

— Mă bucur să te văd, tati, zise ea şi îl cuprinse cu braţele, dându-şi seama cât de slab devenise. Nu mânca oare?

Ea se trase înapoi, luptându-se să îşi ascundă disconfortul. Ochii o înţepau din cauza mirosului sau poate că ăsta nu era singurul lucru. Nici măcar nu intraseră în casă.

În timp ce se uita la berile din mâna lui, simţi cum i se strânseră degetele în palmă. Trase adânc aer în piept şi îşi porunci să nu ţină predici. Să nu judece.

Niciodată nu ajuta la nimic.

— Ai fost la magazin?

— Da, nu prea mai aveam lucruri.

— Lucruri? Ea se uită după alimente, poate un săpun sau o cutie cu ouă.

El ridică din umeri.

— Luna asta sunt cam puțini bani, să ştii.

Întotdeauna începea de aici.

Cererea de bani avea să vină curând, poate chiar înainte să treacă de uşă. Willa simți cum i se strânge stomacul de vinovăție. Îşi promisese că nu avea să cedeze din nou, dar ştia că avea să o facă. Aşa făcea mereu.

— Nu ai mers cu maşina, nu? întrebă ea. La magazin.

— Nu, nu prea mai conduc zilele astea. El ridică din umeri şi îşi feri privirea. Nu-mi permit nici benzina şi nici asigurarea. Chiar m-am gândit să vând camioneta.

Slavă Domnului pentru mici minuni!

— Asta ar putea fi o idee bună.

El se îndreptă brusc, de parcă ar fi fost străpuns de o săgeată, dar rânjetul care i se întinse pe faţă fu mai puţin alarmant.

— Haide în casă! zise el, zâmbetul dezvăluindu-i locul de unde o bătaie din bar îl uşurase de doi dinţi. Am ceva să-ţi arăt.

— Bine, zise Willa şi trase aer în piept ca să se întărească. Ţi-am adus şi eu ceva.

— Serios? întrebă el rânjind spre cutia mare de carton de la picioarele ei. Lasă-mă să o iau eu!

El se opri şi luă cutia, apoi se întoarse să răsucească mânerul de la uşă. Poziţia umerilor, sclipirea de dexteritate erau o imagine trecătoare a bărbatului care fusese pe vremuri.

Pe vremuri.

În timp ce el deschidea uşa, Willa îşi stăpâni impulsul de a-i aminti că trebuia să o încuie. Cartierul nu era tocmai sigur, deşi Dumnezeu ştia că nu avea prea multe lucruri care să merite să fie furate.

Mirosul o lovi ca o ciupercă atomică. Ea îşi ţinu răsuflarea până când nu mai putu, apoi trase uşor aer în piept. Aer stătut şi ceva nou... Poate plastic?

Ea permise sinusurilor să se adapteze, încercând să alunge valurile de greață şi de nostalgie care amenințau să o cotropească.

— Hai, nu sta acolo, intră!

Tatăl ei se îndreptă spre bucătărie, iar Willa îl urmă, străduindu-se să nu vomite.

Pata de pe canapea era nouă. Şi ce naiba vărsase pe blatul din bucătărie?

— Simte-te ca acasă, zise el şi intră în bucătărie, unde puse cutia cu beri pe tejghea.

Acasă. Dacă nici asta nu era ironie, atunci ea nu ştia ce era.

Willa trase aer în piept tremurând.

— Vrei să-ți fac un sendviş cu brânză la gril, tati?

— Nu, fără pâine, zise el. Sau brânză. A fost o săptămână grea.

— Bine, răspunse Willa şi împinse cutia de carton pe tejghea, dând berea la o parte. De fapt ți-am adus astea. Cum ar fi să te aşezi şi eu îți fac ceva de mâncare?

Era ora 15.00, nu era tocmai ora prânzului, dar tatăl ei nu protestă.

— Asta sună foarte bine, draga mea.

Willa scrută blatul după tigaia veche de fontă, cea care aparținuse mamei ei. Şi aceasta fusese în cutie. În cutia pe care i-o aduseseră când îi spuseseră că mama ei murise şi nu avea să se mai întoarcă acasă.

Bunicul se uitase direct în ochii ei în timp ce rostise cuvintele în ziua aceea, aşteptându-i reacția. Ea îşi strânsese degetele în palme şi se luptase să fie puternică, să îi arate că era fată mare, care nu plângea.

Mai târziu, după ce plecase bunicul, ea suspinase în brațele tatălui ei, urlând de parcă i-ar fi fost smuls sufletul în timp ce tatăl ei o mângâia pe păr.

Lovi tigaia ca să alunge acea amintire, apoi se întoarse spre aragaz. Mama ei învățase să gătească folosind aceeaşi tigaie când era mică. Cum ar fi fost dacă mama ei ar fi învățat-o să gătească?

Tatăl ei scoase o cutie de bere din ambalaj şi o desfăcu.

— Cred că o să beau una, zise el şi, închizând ochii, îşi dădu capul pe spate şi goli jumătate din lichid din câteva

înghițituri. Aaah! făcu el şi trânti cutia pe blat, făcând-o să tresară. Vrei şi tu una?

— Nu, mulțumesc.

În timp ce tigaia se încingea, ea se apucă să desfacă pachetul, umplându-i frigiderul cu lapte, unt şi o pungă de struguri pe care o găsise la ofertă. Merele erau mai ieftine, dar el nu mai putea să le mestece cu dinții pe care îi avea acum.

Ea sperase să prindă un contract cu un lanț de cabinete dentare care i-ar fi adus avantajele unor servicii reduse. Dar asta nu se întâmplase. Încă.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el în timp ce se îndrepta deja spre camera de zi.

— Mă descurc.

Îşi făcu de lucru curățând scândura din lemn, rămânând în mişcare. Unt, pâine, brânză, lucră metodic, ignorând sunetul televizorului care sclipea din cealaltă cameră şi pe tatăl ei, care înjura orice ar fi văzut pe ecran. Putea să fie vreo competiție sportivă, un meci, putea să fie vremea – nimeni nu ştia.

— Deci cum merge căutarea unui job? întrebă ea.

— Ce spui?

— Căutarea unui job, repetă ea în timp ce tăia sendvişul în două şi punea o mână de struguri alături. Ai găsit ceva?

— Încă nu.

În timp ce intra în camera de zi cu farfuria, îl zări cum se străduia să facă ordine în cameră. Să facă lucrurile mai frumoase pentru ea. Inima i se strânse când el se ridică şi îşi îndreptă umerii.

— Vorbisem cu un tip ca să fac reparații la nişte şcoli elementare. Dar a început să întrebe de cazier, aşa că...

— Da.

Willa făcu semn spre canapea.

— Hai, ia loc, tati, mâncarea e gata!

— Eşti prea bună pentru mine, draga mea. El o atinse pe obraz, ochii lui umezi susținându-i privirea preț de câteva secunde, după care luă farfuria şi se aşeză.

Ce bine arată! Mulțumesc.

— Poftă bună!

Willa se aşeză pe marginea unui scaun pliant destul de jerpelit.

Apoi se duse înapoi, amintindu-şi de cadoul ei.

— Ţi-am făcut ceva.

Dumnezeule, cât îşi ura sunetul vocii! Ca o fetiță de nouă ani care ieşea de la ora de pictură cu o foaie pictată cu degetul care să fie pusă pe frigider.

Cu toate astea, se grăbi înapoi în bucătărie şi băgă mâna în cutia de carton pe care o adusese.

— Unul dintre prietenii mei, zise ea cu vocea care se înălță la cuvântul prieten, nu că tatăl ei ar fi remarcat –, de fapt mama unui prieten face sudură. M-a ajutat să fac asta pentru tine. Ea duse măsuța pentru pat înapoi la canapea şi o puse jos în fața lui ca pe o ofrandă. În felul ăsta nu va mai trebui să îți ții farfuria pe genunchi tot timpul. Ea ridică farfuria şi o puse pe măsuță, recunoscătoare că aceasta părea stabilă.

— Oh, la naiba! În ochii bătrânului sclipiră lacrimi, iar Willa înghiți apăsat ca să alunge nodul din gât. Tu ai făcut asta? Pentru mine?

Ea fu nevoită să-şi ferească privirea. Era prea mult. Seriozitatea din ochii lui, încântarea faţă de un lucru aşa de mic.

— A fost destul de uşor de făcut. Ea îşi trecu mâna peste pomeţi, dând vina pe aerul stătut pentru şirul nedorit de lacrimi. Îşi drese glasul şi se forţă să se stăpânească. Avea câteva proiecte pentru începători într-o carte, continuă ea. Eu am ales unul şi ăsta părea perfect pentru tine.

— Este perfect, fu el de acord. Mai ales că am un televizor nou-nouţ.

Willa clipi.

— Poftim?

Bătrânul chiui, mulţumit că reuşise să o şocheze.

— L-am luat chiar ieri.

El arătă peste umărul ei, iar Willa se întoarse să vadă monstruozitatea de pe perete. Dumnezeule, cum nu văzuse asta? Se concentrase la alimente, pete şi...

— Ăsta e... nou-nouţ?

— 165 de centimetri, zise el mândru, fără să răspundă la întrebare, luând încă o duşcă de bere. L-am luat cu banii pe care i-ai trimis luna trecută.

— Dar... banii erau pentru chirie.

Şi alimente, şi pentru creditorii care păreau mereu să bată la uşă.

— Da, da... Tatăl ei clătină din cap şi îşi luă sendvişul. Voiam doar să mă răsfăț un pic. A fost o lună grea.

„A fost o lună grea pentru că nu poți să păstrezi o slujbă şi nu vrei să te tratezi de alcoolism şi pentru că...”

Willa îşi muşcă buza. Nu avea rost. Ea spusese acele cuvinte de nenumărate ori, iar şi iar, până când i-ar fi ieşit de pe buze şi în vis, dar tot nu avea rost. Tatăl ei nu avea să se schimbe. Niciodată, ea ştia asta.

Se întoarse să se uite la el, dorindu-şi să-l poată urî. Dacă nu l-ar fi iubit atât, lucrurile ar fi fost mult mai uşoare.

„Dragostea e stupidă.”

— Ce spui? întrebă tatăl ei cu gura plină cu sendvişul cu brânză.

— Nimic, zise ea, jenată că rostise asta cu voce tare.

— Mm... Tatăl ei se şterse la gură cu mâneca. La naiba, draga mea, e aşa de bun!

— Mă bucur că îți place, zise ea automat, sigură că el nu observase rigiditatea din glasul ei.

— Ai putea să-mi mai faci unul?

— Sigur că da.

Ea dădu să se ridice, dar el îi prinse brațul cu mâna lui deformată de vârstă. O țintui cu privirea, iar pentru o secundă scurtă ea îşi aminti de bărbatul care fusese.

„Ți-am zis eu că îți fac rost de stelele alea! Orice ai nevoie, fetița mea, poți să fii sigură că tata o să-ți ia."

— Mulțumesc pentru cadou, Willie, zise el.

— Cu plăcere, zise ea şi îşi înghiți emoțiile – pe toate.

— Eşti o fiică bună.

Ea aprobă din cap, fără să aibă curajul să spună ceva, de teamă că vocea avea să o trădeze. El îi dădu drumul, iar ea

făcu un pas în spate cu inima grea ca plumbul. Se îndreptă spre bucătărie şi-şi aminti cum funcționau picioarele.

Stângul, dreptul, stângul, dreptul, unul în fața celuilalt până ce ajunse la bucătărie.

— Hei, dacă tot eşti acolo, îmi mai aduci bere? strigă el după ea. Mi-e sete.

Ea închise ochii şi se sprijini de blatul de bucătărie, blestemându-se deoarece crezuse că lucrurile puteau fi diferite. Deoarece crezuse că avea să scape din cercul vicios.

— Sigur că da, tati!

Din clipa în care se întoarse acasă de la tatăl ei, Willa lucră cu o intensitate care aducea a manie. Somnul nu mai reprezenta nimic. Nici mâncarea şi nici o altă formă de îngrijire în afară de cele absolut necesare.

Jonglă cu propuneri de proiecte şi cu propuneri de reproiectări. Analiză scheme de culori şi urcă pagini beta în cloud. Codă pagini web până când i se împleti privirea şi Stevie o împunse în mână cu nasul lui umed, amintindu-i că amândoi aveau nevoie de mâncare, altceva în afară de cafeaua pe care o făcuse ca să capete energie şi biscuiții de câine pe care i-i arunca din când în când, pentru ca el să o ierte că săriseră peste plimbarea de după-amiază.

— Încă vreo două ore, îl asigură ea, în timp ce degetele îi zburau peste tastatură.

Stevie oftă şi se aruncă pe patul lui din colţ. Willa se uită spre el, dorindu-şi să poată face la fel. Dorindu-şi să se poată face ghem şi să creadă că facturile aveau să fie plătite, clienţii aveau să fie mulţumiţi, că banii aveau să intre în continuare în cont.

Dar ea nu avea încredere în nimic din toate astea, aşa că lucră în continuare.

Mesajele de la Kayla şi Aislin arătau că erau preocupate, dar nu agitate. Mai trecuseră prin asta.

Kayla: „Vii să alergăm? Te duc în spinare de data asta. Aer curat = bun”.

Aislin: „Nu e sănătos să sari peste brunch. Cafe Lemony la ora 10.00?”

Acceptară răspunsurile ei evazive că avea foarte mult de lucru, că nu putea lua o pauză acum. Cel puţin câteva zile. Nu până ce urletul de panică, dubii şi teamă nu era redus măcar la un murmur.

Dar Grady începuse să se îngrijoreze. Mesajele lui fuseseră joviale în primele zile.

Grady: „Interesată de bowling? Categoric nu ar fi o întâlnire”.

Grady: „Uită de bowling. Paintball?”

Grady: „OK, fără paintball. Sex sălbatic de maimuțe?”

Asta o făcuse să râdă şi să îşi ia o clipă ca să răspundă.

Willa: „Scuze, e o nebunie la muncă. Altă dată?”

Asta îi aduse alte zile de solitudine, pe care le aprecie. Nu era ca şi cum nu ar fi vrut să-l vadă. Ea îşi dorea enorm să o facă, ar fi dat orice să lase totul baltă pentru un film sau şansa de a-l vedea pentru o oră sau două. Să se simtă aş cum se simțise când el o ținuse în brațe după seara de jocuri. Doar că trebuia să continue să lucreze. Doar câteva ore în plus, câteva oferte, câteva e-mailuri către clienți cu privire la viitoare proiecte. Trebuia să-i țină mulțumiți, trebuia să-i păstreze drept clienți.

În a patra zi – sau era a cincea? – mai veni un mesaj.

Grady: „Am încercat să sun pentru că e ciudat să întreb prin mesaj. Aşa ai hotărât să îmi dai papucii? Nu e cu supărare, dar ai putea să-mi dai de veste?”

Ea ştia că trebuia să răspundă. Era nepoliticos din partea ei să îl ignore, să îl facă să se teamă că era adevărat. Grady nu merita asta, mai ales că urma să plece iarăşi la o intervenție peste câteva zile. În seara aceea îşi promise ea, de îndată ce termina propunerea de afaceri.

Câteva ore mai târziu, el îi mai trimise un mesaj.

Grady: „Asta a sunat destul de prost şi de tânguitor. Ignoră, te rog!"

Dumnezeule! Ce naiba făcea?

Dar continuă să o facă, ignorând şi mesajele de la Kayla şi Aislin. Muncea cu o fervoare nebună, de parcă era posedată de un demon care ştia HTML, Javascript şi CSS, dar nu se prea pricepea la igienă personală.

Mai târziu în ziua aceea, se auzi soneria. Stevie lătră şi alergă spre ea, ghearele lui răsunând pe podeaua din lemn. Probabil spera să fie salvat.

— O să mergem să ne plimbăm, îți promit! bombăni ea.

Îşi trecu degetele prin păr – ce era asta, fulgi de ovăz? – şi se îndreptă în şosete spre uşa din față.

— E doar FedEx, îl asigură ea în timp ce se întindea spre mâner. Livrează contractul pe care...

— Willa!

Grady stătea în uşă cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Dumnezeule sfinte? Eşti în regulă?

Ea probabil arăta mai prost decât îşi dădea seama. Înghiţi în sec.

— Grady.

El nu avea nici flori, nici vin şi nici carne uscată de vită. Avea doar o expresie foarte îngrijorată care devenea tot mai intensă pe măsură ce se uita la ea.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Poftim?

Ea îşi netezi părul şi încercă a-şi aminti când se schimbase ultima dată din pantalonii aceia de trening. Miercuri?

— Arăţi... arăţi slăbită.

El probabil se gândea la alt cuvânt. Oribil? Teribil? Nebună?. Dar avu bunul-simț să se stăpânească.

— Eşti bolnavă sau ce ai?

Willa clătină din cap în timp ce era cuprinsă de vinovăție.

— Îmi pare rău că ți-ai făcut griji. Nu făceam decât să...

— Lucrezi, ştiu, se încruntă Grady. Poți să iei o pauză de cincisprezece minute?

— Ce se întâmplă timp de cincisprezece minute?

Ea aproape că se aştepta la o glumă despre sex, dar expresia de îngrijorare se adânci pe fața lui.

— Îți gătesc cina, zise el. Şi dacă nu ai nimic în frigider, atunci mă duc la magazin cât faci tu duş.

— E aşa de rău?

El o trase spre el, strângând-o în brațe aşa de tare, că ea se dizolvă la pieptul lui.

— Mi-am făcut griji, Wills. Nu poți să dispari aşa de pe fața pământului.

— Fac asta uneori.

— Ei bine, să nu o mai faci! El se trase înapoi şi se uită în ochii ei. Kayla şi Aislin sunt la fel de îngrijorate. M-au rugat să vin să văd ce faci. Erau de părere că eu am şanse mai bune decât ele să te scot din starea asta.

Prietenele ei aveau dreptate. Ea dădu să se întindă spre fermoarul lui de la pantaloni.

— Tu ai bagheta magică.

— Nuuu! El îi cuprinse încheietura cu degetele şi îi duse mâna la buze. Depuse cel mai uşor sărut pe degetele ei, îi dădu drumul şi apoi o pocni peste fund. Ai nevoie de mâncare şi de odihnă. Apoi o să vorbim despre celelalte nevoi de bază.

— Dar...

O prinse de umeri şi o întoarse, împingând-o spre baie.

— Du-te! zise el. Vreau să te aud cântând sub duş.

— Pentru Dumnezeu! bombăni ea îndreptându-se spre baie. Ce poruncitor!

Dar în timp ce închidea uşa în urma ei îşi dădu seama că zâmbea. Apoi se uită în oglindă şi zâmbetul îi dispăru rapid. Dumnezeule, arăta îngrozitor! Coada de cal atârna strâmbă cu capătul prins în jurul bluzei din flanel. Pe partea din faţă era plină de pete, ca nişte teste Rorschach proaste, iar în colţul obrazului era mânjită cu mascara. Când îşi dăduse cu mascara? Cu zile întregi în urmă.

Nu era de mirare că el părea aşa de dezgustat.

OK, Grady avea dreptate! Igienă, alimentaţie de bază – de acolo trebuia să înceapă. Îşi dădu jos hainele oribile şi intră sub jetul de la duş, lăsând apa să îi curgă pe spate. Căldura era extraordinară şi îi înlătură încordarea din ceafă şi firele încurcate din păr.

Cumva, ea pierdu noţiunea timpului pentru că, atunci când intră desculţă în bucătărie, în blugi curaţi şi cu un prosop în jurul capului, Grady stătea lângă blatul din bucătărie.

Blatul ei curat.

— Mi-ai spălat vasele? se holbă ea la el. Nu trebuia să faci asta.

— Nu trebuia nici să fac o lasagna de la zero.

— Ai făcut asta?

— Nu, am spus că nu am făcut asta, rânji el. Dar am comandat una de la Ernesto.

Va fi aici în cincisprezece minute, cu salată şi pâine cu usturoi.

Aşa te simţeai când avea cineva grijă de tine? Ea nu prea putea să priceapă şi nu reuşi să-şi stăpânească lacrimile care o înţepau în spatele pleoapelor. Clipi ca să le alunge, în timp ce se ţinea de blat ca să-şi păstreze echilibrul.

— Mulţumesc, murmură ea. Îţi rămân datoare.

— Nu-mi datorezi nimic, zise el. Asta fac prietenii unii pentru ceilalţi sau partenerii de sex. Sau orice suntem.

Ea făcu un pas mai aproape, punându-i mâna pe piept.

— Ce suntem, Grady?

— Habar n-am, fir-ar să fie! El o cuprinse cu braţele şi o trase strâns lângă el.

Lângă corpul lui mare şi musculos. Dar ştiu că nu pot sta departe de tine.

Willa se agăță de el îndelung, respirând regulat până când pulsul i se calmă. Apoi își deschise ochii, se trase înapoi şi se ridică pe vârfuri ca să îl sărute.

Gura ei era răcoroasă şi mentolată de la pasta de dinți, iar a lui era caldă şi avea gust de gumă de mestecat cu scorțişoară. Cumva, undeva la mijloc totul părea aşa cum trebuia să fie. Cumva totul se schimbă, iar lumea avea din nou sens cu el acolo.

Când se trase înapoi, inima îi bubuia.

— Îmi pare rău că am dispărut de pe fața pământului, zise ea.

— E în regulă, zise el şi îi cuprinse fundul, ținând-o lângă el. Am crezut că vrei să scapi de mine sau că eşti rănită. Sau că te-au răpit extratereştrii. A trebuit să vin să văd cu ochii mei ce era.

— Şi care e verdictul tău?

El zâmbi şi o sărută din nou.

— Că sunt nebun după tine.

Willa îl cuprinse cu brațele pe după gât şi îl sărută din nou în timp ce-şi freca trupul de al lui, savurându-i dogoarea,

vigoarea. Mâinile lui Grady alunecară pe spatele ei şi apoi îi desfăcură încet prosopul de pe cap. Îşi trecu degetele prin părul ei încă ud, revendicând-o cu gura, cu corpul.

— Dumnezeule, îmi place aşa de mult să te simt!

El se frecă de ea, folosindu-şi corpul ca să o întoarcă, să schimbe poziția, să o lipească de blatul de la bucătărie.

Willa nu avu nevoie de prea multe indicații. Se săltă şi alunecă uşor pe blat, mâinile lui ridicând-o de la şolduri. Îşi puse picioarele în jurul taliei lui şi îl trase spre ea, frecându-se de duritatea dintre picioarele lui. Cât timp trecuse oare?

Cât timp trecuse de când îşi permisese să fie atrasă în acel abis întunecat de teamă şi groază, de termene-limită pe care le inventase singură? Cât timp trecuse de când hrănea acei lupi imaginari, care încercau să o muşte de picioare?

Mâna lui Grady îi alunecă sub cămaşă şi o făcu să uite şi doar să simtă. De asta fugise oare? Nu ştia. Singurul lucru de care era sigură era că mâinile lui pe sânii ei o făceau să ameţească de o plăcere care estompa toate celelalte senzații. Toată teama şi toată panica, toată nesiguranța, toate dispărură când degetul lui mare îi dezmierdă sfârcul.

Ea gemu lângă gura lui şi îi trase de marginea cămăşii, înfometată şi dornică să-i simtă pielea dezgolită lângă a ei. În abdomen începuseră să-i danseze flăcările în timp ce Grady o lingea pe gât în jos, întrerupând contactul doar atât

cât să-i tragă tricoul peste cap. Gemu când limba lui îi încercui sfârcul şi îşi înfipse degetele în părul lui, ținându-l lângă ea, agățându-se cu disperare de el.

Ding-dong!

Grady se trase înapoi, arătând mai mult decât uşor înnebunit.

— Asta trebuie să fie lasagna.

Willa gemu, îşi strânse picioarele şi scrâşni din dinți.

— N-am crezut că voi fi vreodată enervată de lasagna.

El îi ridică tricoul de pe jos şi i-l apăsă la piept, sărutând-o uşor înainte să se îndepărteze.

— Mă duc să iau mâncarea. Apoi o să te fac să te dezlănțui.

— În ordinea asta?

Vocea ei era subțire şi tremurătoare, parcă nu era a ei.

— În ce ordine vrei, rânji Grady.

Mai târziu – mult mai târziu, după lasagna şi un pahar de vin pentru fiecare din ei, după o partidă de sex frenetic care începuse pe masa din living şi se terminase în dormitorul Willei –, se întinseră la ea pe pat şi se uitară în sus la stele.

— Deci iată-ne din nou aici, zise Grady.

— Iată-ne aici, fu ea de acord şi se cuibări lângă el.

El depuse un sărut pe tâmpla ei şi îi mângâie părul cu degetul mare şi cu arătătorul.

— Te simți mai puțin stresată?

— Mult mai mult. Ea zâmbi în timp ce se lipea de pieptul lui, dar o înțepătură de nesiguranță îi rodea subconştientul. În mare parte, adăugă ea.

— Doar în mare parte?

Ea oftă, neştiind cum să-i explice.

— Uneori, am impresia că port un costum de gorilă şi încerc să mă țin la suprafață într-o piscină plină cu melasă.

Grady izbucni în râs.

— Ce descriere! El o sărută din nou pe tâmplă. Dar cred că înțeleg imaginea.

— Vreau să mă relaxez, dar mi se pare că, în secunda în care o fac, mă duc la fund.

El nu zise nimic multă vreme. O mângâie doar pe păr în timp ce inima lui bătea regulat şi moale sub urechea ei.

— Când a fost ultima oară când ai ratat un termen-limită?

— Poftim?

— Un termen-limită. Când ai ratat unul? Sau ai greşit cu un client, sau...

— Niciodată. Ea nu-şi putu reține tonul scandalizat. Munca mea cu toți clienții e impecabilă. Am reputația că livrez la vreme, livrez mai devreme – de fiecare dată.

— În regulă, zise el deloc surprins. Atunci crezi că poate – doar poate – că ar fi în regulă să-ți laşi garda jos măcar un pic.

Ea îşi strânse degetele la pieptul lui.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu sugerez să îți petreci zilele de lucru dând pe gât vin direct din sticlă în timp ce dai foc la contracte, zise el. Dar cred că din când în când îți poți lua o zi liberă. Să-ți împrospătezi mintea, să-ți întinereşti spiritul.

Willa deschise gura să-l contrazică, să insiste că ea chiar îşi lua liber – o făcea.

Brunch cu prietenele, câte o întâlnire cu Grady, cina la părinții lui...

— Nu vorbesc de câteva ore furate ici şi colo, zise el. Vorbesc de o zi întreagă în care să nu lucrezi. Sau, la naiba, nu trebuie să fie o zi, ci o noapte!

Ea îşi sprijini cotul în saltea lângă el şi-şi lăsă bărbia în palmă.

— Tu ai petrecut noaptea de nenumărate ori aici.

— Nu mă refeream la asta. El se întoarse să se uite la ea şi îi dădu părul de pe obraz. Când ai dormit ultima dată în altă parte?

Ea îşi trecu degetul peste micul pistrui de pe marginea umărului său şi îi oferi un zâmbet mic.

— Nu m-ai invitat niciodată la tine acasă.

— Adevărat, zise el. Ai fi venit?

— Probabil că nu, admise ea. E greu cu animalele. Şi cu biroul de acasă?

— Dar cum ar fi o vacanță acasă?

— Ce?

— O vacanță acasă. O noapte într-un hotel elegant cu room service şi halate pufoase şi cu unul dintre paturile alea ergonomice pentru animale ca să poată veni şi Stevie. El se uită la câinele ghemuit pe patul lui din colț. Putem pleca după ce termini munca seara şi să ne întoarcem înainte să începi munca dimineața?

— Şi care ar fi ideea?

— Ideea, începu el şi îi ridică mâna ca să-i sărute degetele unul câte unul – mare, arătător, mijlociu, inelar, mic. Ideea e să-i oferi minții tale o pauză. Să apuce să se recalibreze. Casa ta e serviciul, ceea ce înseamnă că aici munca nu se termină niciodată. Nu cu adevărat.

Willa se gândi la asta. Ea îşi imagină patul mare şi confortabil, şampania din frapiera cu gheață şi pe Stevie care molfăia biscuiți gourmet.

— Sună foarte scump.

— Banii nu contează, zise el, iar Willa încercă să nu scâncească. Bine, banii contează, dar managerul mi-e prieten, aşa că primesc o reducere. Ce spui?

Îşi imagină că avea să se simtă la fel de relaxată ca acum, dar mai bine. Fără biroul de acasă care se auzea în josul coridorului, fără stresul că trebuia să se întoarcă la computer ca să verifice conturile ori să trimită o propunere de afaceri sau...

— Dacă te-aş răpi? întrebă Grady interpretând greşit tăcerea ei ca o pe o reținere.

Ți-aş face un bagaj, te-aş lega cu eşarfă de mătase la mâini, te-aş conduce la maşină şi...

— Când putem pleca? întrebă Willa.

Grady se uită la ea în jos şi începu să râdă.

— Oricând vrei. Spune doar când.

— Bine, zise ea. Auzind ezitarea din propriul glas, ea încercă din nou, mai ferm de data asta. În regulă, hai să o facem!

Capitolul 17

— La naiba! Willa se întoarse în cerc în holul hotelului, în timp ce Grady o privea, încântat de cât de uluită era. E ireal! Ea îşi dădu capul pe spate, ceea ce îi făcu părul să atârne în jos, în timp ce studia candelabrele de cristal, picturile murale colorate, şemineul înconjurat din podea până în tavan cu piatră netedă de râu. E aşa de frumos!

— Este, fu el de acord, dar fără să se refere deloc la hotel.

Ochii ei verzi sclipiră când îi întâlniră pe ai lui, iar Grady abia dacă reuşi să se abțină să nu se întindă spre ea. Să nu o devoreze chiar acolo în hol.

Stevie scoase un lătrat uşor şi mirosi aerul, dornic să mai primească nişte biscuiți proaspeți pentru căței de la recepționera care îi pusese într-o pungă de bun-venit.

Willa răsuci lesa în jurul încheieturii în timp ce termina de studiat locul.

— N-am mai stat niciodată într-un loc aşa de elegant.

Grady zâmbi şi băgă cheia de la cameră în buzunar.

— Salonul e la parter. Fără muzică live în seara asta, dar au un happy hour grozav dacă te interesează.

Ea se uită din nou la el, muşcându-şi buzele.

— Chiar primeşti toate astea pe gratis?

El nu spusese gratis, nu-i aşa? Nu voia să o inducă în eroare, dar era o reducere semnificativă.

— E o afacere foarte bună, zise el, fără să mintă. Haide, să mergem să vedem camera!

El o conduse la lifturile care se aflau într-o parte şi apăsă pe un buton. Uşa se deschise cu un şuierat şi păşiră înăuntru cu Stevie tropăind pe lângă ei. Grady puse cardul de acces în dreptul senzorului, iar uşile se închiseră în urma lor.

— Urcăm, anunță vocea elegantă cu un uşor accent englezesc.

Willa chicoti lângă el şi îşi mută geanta de umăr.

— Nu-mi vine să cred că nu ai făcut o glumă deocheată, zise ea. Probabil te maturizezi.

— Să nu te bazezi pe asta! zise el şi o cuprinse cu brațul pe după talie.

Uşile se deschiseră din nou la etajul cinci, iar el o conduse spre apartamentul de la capătul coridorului. Plătise în plus pentru una dintre cele mai frumoase camere, pentru cea cu vedere asupra râului şi a parcului de jos. Aşa cum sperase, draperiile erau trase ca să dezvăluie priveliştea ameţitoare.

— Dumnezeule sfinte! făcu ea şi dădu drumul lesei lui Stevie, grăbindu-se spre fereastră şi uitându-se afară ca un copil care îl căuta pe Moş Crăciun în noaptea de Ajun.

Grady nu mai văzuse niciodată pe cineva aşa de fericit şi de relaxat.

— Poţi să vezi şi munţii, zise ea.

Simţind că îi creştea inima în piept de plăcere, el i se alătură la fereastră, punându-i mâna pe spate.

— Se pare că Stevie şi-a găsit patul.

Ea se întoarse ca să-l vadă pe câinele orb cum se tolănea pe un pat special, luxos, cu blană artificială.

— Cum face asta? întrebă ea. Pare să ştie mereu exact unde e patul pentru câine, chiar dacă nu vede.

Grady luă broşura de pe noptieră şi căută detaliile despre cameră.

— Scrie aici că are un fel de umplutură specială pulverizată cu feromoni de câine.

Cine ştia că poate să existe aşa ceva?

— Se pare că echipa de management de la The Hartford. Willa se uită spre patul uriaş din mijlocul camerei. Poate că au umplut patul nostru cu aceleaşi chestii, dar pentru oameni.

„Patul nostru."

Lui Grady îi plăcea cum suna. Îi plăcea mult.

— Uite ce castroane are câinele! El arătă spre colț, unde se aflau două castroane din porțelan pe un covoraş pe care scria Stevie cu litere mari, stacojii. Ba chiar ne-au dat pungi asortate pentru „producția" lui.

— Vrei să spui că oamenii bogați nu folosesc pungi aurite pentru „producțiile" câinilor lor?

Grady râse şi îşi puse rucsacul lângă dulap. Nu stătuse niciodată în camera asta, dar dormise o dată în camerele de la parter. Singur, trebuia precizat, o favoare a prietenului său, managerul, după ce Grady cântase la bar şi sfârşise cu un oaspete turbulent care vărsase bere peste chitara lui.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi se duse spre pat.

— Aşteaptă să vezi meniul de perne!

Ea se întoarse spre el cu o expresie plină de neîncredere şi amuzament în acelaşi timp.

— Există un meniu de perne?

— Două pagini.

— Glumeşti!

— Deloc.

El se duse spre noptieră şi luă broşura laminată de lângă veioză.

— Preferi pene sau puf de gâscă?

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta.

El citi descrierile, minunându-se de câte detalii erau furnizate.

— Se pare că penele oferă mai multă susținere, în timp ce puful e mai umflat.

— Bine de ştiut.

Ea plecă de lângă fereastră şi se duse spre el cu fusta fluturând. Asta fusese ideea ei – să se îmbrace elegant pentru seara lor stilată din oraş. Ba chiar îşi aranjase părul într-o împletitură sofisticată care îi încadra fața în timp ce restul părului atârna liber pe spate, pe care ea o descrisese cu un accent franțuzesc fals ce îl făcuse să râdă şi să o tragă în brațele lui.

Ea se aşeză pe marginea patului şi se sprijini pe brațe în timp ce îl studia pe sub gene.

— Desigur.

El citi în meniu alte descrieri interesante.

— Cum ar fi perne hipoalergenice?

Ea râse.

— M-ai văzut după cinci zile de lucrat continuu, zise ea. În mod evident, igiena nu a fost prioritatea mea.

— Iar circul tău de acarieni e recunoscător, zise el şi mai cercetă meniul, conştient de picioarele ei goale care se petreceau unul peste celălalt în mod repetat.

— Cum ar fi hrişca?

— Să dorm pe ea ori să o mănânc?

— Să dormi. Se pare că perna e făcută din coji din semințe de hrişcă, citi el. Pare să ofere o susținere bună.

— Pare să ofere şi o partidă de scărpinat.

— Poate.

El îşi trecu degetul peste foaie.

— Mai au o pernă antiîmbătrânire.

— Făcută din mătase şi aripi de zână?

El râse şi continuă să citească.

— Cum ar fi perna de cântec de leagăn? Îți conectezi iPhone-ul şi muzica răsună din difuzoare mici din pernă.

— Cred că aş fi cam îngrozită de o pernă care îmi cântă.

— Dar cum ar fi o pernă cu gel răcoros de mentă şi spumă de memorie?

— Gel răcoros de mentă? întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană. Asta suna precum ceva adus de la recepție dacă ți-ai uitat pasta de dinți.

— Tatami?

— Ăăă...

— O pernă foarte fermă, tradițională, folosită de mai multe mii de ani în Japonia, citi el de pe foaie. Este umplută cu fibre de tatami care oferă o ventilație mai bună.

— Vine şi cu nişte sashimi? întrebă ea. Pentru că sushi sună foarte bine acum.

Grady ridică privirea de pe meniu.

— Vrei să mergi la cină?

— Curând, zise Willa şi-şi desfăcu picioarele, făcând fusta să se ridice pe coapse.

El era foarte sigur că ea făcuse asta intenționat.

— Cred că mai întâi trebuie să ne alegem pernele.

Vocea ei deveni răgușită și sexy, fără să-i mai lase lui Grady vreo urmă de îndoială cu privire la ce își dorea ea să facă înainte de cină. El se apropie și se așeză pe pat lângă ea în timp ce continua să citească meniul pernelor.

— Au și perne pentru corp în care te poți cuibări, dacă îți place așa ceva.

Ea zâmbi și-și desfăcu primul nasture de la bluză.

— Speram că ai putea să te ocupi de chestia asta.

Jumătate din sânge îi părăsi creierul și călători spre sud în timp ce ea își încrucișă iar picioarele.

Fusta alunecă din nou câțiva centimetri mai sus.

— Cum ar fi o pernă din latex? zise el și vocea i se frânse un pic când ea mai desfăcu un nasture de la bluză.

Ea râse și puse o mână pe coapsa lui, făcând-o să alunece în sus și...

— În caz că ni se termină prezervativele?

Rânjind, el aruncă meniul de perne la o parte şi se întinse spre ea.

— Nu prea cred... am venit pregătit, zise el. Dar sunt dispus să încerc dacă vrei şi tu.

Cu râsul dansându-i în ochi şi părul plutind în jurul ei, Willa se trânti pe spate în pat şi îl trase după ea.

— Hai să încercăm!

Două ore mai târziu, coborâră în hol. O mamă şi un tată cu un copil mic păşiră în lift la etajul trei, alăturându-li-se în spațiul îngust, iar Grady se întrebă dacă părinții îşi puteau da seama că el şi Willa tocmai făcuseră cu doar zece minute în urmă sex sălbatic.

El zâmbi şi îi strânse mâna, iar ea îl privi radioasă, arătând precum cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

— Mulțumesc pentru asta, murmură ea. Şi pentru aia.

Aia. El o strânse din nou de mână, foarte recunoscător şi el pentru aia.

— Coborâm, anunță vocea automatizată, iar Grady se luptă să-şi păstreze o expresie serioasă.

Era foarte încântat că el şi Willa ajunseseră în punctul acesta, de a face glume cu subînțeles, care le permitea să-şi citească gândurile fără cuvinte.

Poate că nu îşi câştigase dreptul de a o numi iubita lui – nu încă, nu tocmai –, dar oare nu era cam acelaşi lucru?

— Lobby, anunță vocea, iar Grady făcu loc să lase tânăra familie să iasă prima.

Tatăl ținea mâna pe spatele mamei ca să o conducă înaintea lui şi apoi se întoarse să întindă mâna după copil.

— Haide, Aidan!

— Stai! zise băiețelul şi se răsuci în pragul uşilor. Am uitat-o pe Gorilla.

Grady se uită la jucăria de pluş maro din colț. Dădu să se întindă după ea exact când băiețelul se împiedică şi căzu în față.

— Oh, Dumnezeule! exclamă mama.

— L-am prins.

Grady se trânti în genunchi şi îşi deschise braţele pentru ca băiatul să aterizeze moale la pieptul lui în loc să se lovească de peretele liftului cu faţa.

— Eşti bine? întrebă Grady şi îl ridică pe băieţel ca să vadă dacă păţise ceva.

Ochii mari şi căprui ai băiatului se măriseră de frică.

— Îhî.

Puştiul aprobă din cap, năucit, dar întreg, aşa că Grady se întinse după animalul de pluş.

— Pe ăsta îl căutai?

Mama şuieră uşurată.

— Slavă Domnului că aţi fost acolo, zise ea. Cum spui, Aidan?

— Mulţumesc, zise puştiul şi puse animalul de pluş sub braţ, apoi îşi îndesă degetul mare în gură.

— Cu plăcere.

Grady se ridică şi îşi şterse genunchii pantalonilor.

— O seară frumoasă!

Când se uită la Willa, ea clătină din cap.

— Nu reuşesc să îmi dau seama.

— Ce anume?

— Când nu sari din avion ca să opreşti incendii de pădure, stingi incendii la restaurante sau salvezi copii, zise ea. Există şi un buton de oprire pentru chestia asta cu eroul?

Tonul ei admirativ făcea să fie un compliment, dar ceva se strânse în pieptul lui Grady. Oare avea un buton de oprire? Sau avea să se distrugă, aşa cum făcuse tatăl său, luând pe toată lumea cu el?

Îşi alungă teama şi o cuprinse cu braţul.

— Poate că sunt doar norocos, zise el. Poate că eu îi fac pe oameni să dea foc la restaurante şi să cadă cu faţa înainte spre podea.

Ea ridică privirea spre el şi îi zâmbi, ceea ce îl făcu pe Grady să se topească.

— Ăsta e alt lucru pe care îl iubesc, zise ea. Eşti şi modest în privința asta. Nu te transformi într-un mascul alfa care se bate cu pumnii în piept şi are un complex de erou.

El încercă să absoarbă complimentul, dar mintea lui se poticni de ceea ce auzise la începutul frazei.

Iubesc.

Ea nu spusese că-l iubea pe el. Nici pe departe. Dar, din cine ştie ce motiv, cuvântul acela tot apărea în mintea lui, țopăind ca o minge de cauciuc.

— De ce zâmbeşti?

Ochii ei erau plini de curiozitate, iar el îşi dădu seama că rânjea ca un idiot.

— Datorită ție, zise el, pentru că era cel mai simplu răspuns. Mă bucur că facem asta. Mă bucur că prietena ta Kayla a fost de acord să hrănească pisicile şi mă bucur că ai fost de acord să mă laşi să te răpesc în seara asta.

— Oare e răpire dacă am fost de acord?

— Nu până când nu te leg.

Rânji când o văzu pe chelnerița apropiindu-se.

— Păstrăm asta pentru mai târziu, îi murmură el la ureche.

Simți cum ea se înfioră când îi atinse brațul dezgolit, în timp ce o urma pe chelneriță spre o masă liniştită din colț.

— Mulțumesc, zise ea, când femeia îi întinse un meniu şi apoi îi oferi şi lui Grady unul, împreună cu cel pentru vinuri.

Punându-şi meniurile pe masă, el o privi pe Willa în timp ce studia prețurile. Ea îşi muşcă buza, ochii verzi trecând de la o coloană la alta. El se încordă, pregătit ca ea să protesteze din cauza prețurilor prea mari, insistând ca voia doar o farfurie de supă.

În schimb, ea puse meniul jos şi îi zâmbi.

— Tu ce vrei să comanzi?

El ezită. Era oare un test?

Vechiul Grady ar fi încercat poate să o impresioneze sugerând o sticlă de vin scumpă sau recomandând homarul.

— Vrei să împărțim un aperitiv? sugeră el.

Zâmbetul ei trăda uşurare, dar şi altceva. Ceva care semăna cu acel cuvânt care încă alerga prin mintea lui.

Iubire.

Nu. Nu era asta. Încă nu. Dar la un moment dat poate...

— Mi-ar plăcea, zise Willa şi se întinse peste masă după mâna lui. Calamari sau bruschetta?

— Calamari.

Grady puse meniul jos şi îşi împleti ambele mâini cu ale ei.

— E încă happy hour, poate vezi în meniu un cocktail care îți place.

Dumnezeule, cum ajunsese? Se prefăcea a fi zgârcit ca să impresioneze o femeie.

Nu era cel mai rău lucru din lume şi cu siguranță era mult mai uşor pentru portofelul lui.

— Poți să comanzi şi din meniul normal, adăugă el iute. Dacă ai vrea să...

— Nu, ăsta e perfect. Ea puse jos meniul şi îi zâmbi. Vreau să încerc cocktailul acela Secret Garden cu busuioc proaspăt şi lime.

— O să luăm două.

Făcu semn chelneriței şi dădu comanda, spunând că mai aveau nevoie de câteva minute ca să aleagă antreurile.

— Nu vă grăbiți!

Ea puse pe masă două pahare cu apă cu gheață şi un bol cu pâine proaspătă cu unt de trufe şi dispăru înapoi la bucătărie.

Willa se întinse peste masă şi-şi trecu vârful degetului peste mâna lui dreaptă.

— Mulțumesc, Grady.

— Nu trebuie să-mi tot mulțumeşti, zise el şi îşi puse şi cealaltă mână pe masă ca ea să o poată atinge.

Erau plăcute atingerea aceea uşoară, dezmierdarea delicată a degetului ei.

— Dar chiar apreciez asta, zise ea. Că m-ai adus aici. Că m-ai îndemnat să mă relaxez.

— Funcționează?

Ea aprobă din cap, fiind aşa de frumoasă în lumina lumânărilor, încât degetele lui Grady se încleştară în palme.

— Cred că da.

— Nu eşti sigură?

Ea se uită în jos la mâinile lor, gândindu-se cum să formuleze.

— Încep să mă relaxez, zise ea încet, vârful degetului ei oprindu-se în adâncitura dintre degetul lui mare şi arătător. Apoi o voce de undeva din adâncul minții începe să-mi şoptească faptul că nu am economisit destul. Că doar sunt la o urgență medicală distanță de ruina financiară. Că, dacă pierd câțiva clienți ori am un accident care să mă împiedice să lucrez, aş fi... distrusă.

Grady nu zise nimic, dându-şi seama cât de importantă era mărturisirea asta pentru ea. Da, ea muncea din greu; avea şi o vagă înțelegere a sărăciei din spatele motivației ei.

Dar nu înțelegea frica. Nu cu adevărat şi nu aşa.

— Asta sună înspăimântător, zise el.

Ea aprobă din cap, ochii sclipindu-i în lumina lumânărilor, poate uşor umeziți de lacrimi.

— Este, şopti ea. Nu sunt mândră de asta, de faptul că sunt tot timpul speriată. De faptul că sunt aşa de speriată că voi pierde tot.

Grady rămase complet nemişcat. Degetul ei se mişca peste ale lui, cu suişuri şi coborâşuri uşoare, care îi trimiteau pulsații calde pe braț în sus.

— Nu l-ai cunoscut pe fratele meu, Jake, aşa e?

Willa clătină din cap.

— Nu a fost la petrecerea cu grătar şi nu cred că era la bază când te-am vizitat.

— Era probabil la o intervenție, zise el. În fine, e cu un an mai mic decât mine şi a fost căsătorit.

— Dar nu mai e?

Grady clătină din cap şi speră ca Jake să îl ierte că îi povestea asta Willei. Fratele lui era genul mai retras, dar Grady ştia, fără să o întrebe, că Willa nu avea să povestească asta nimănui.

— Soția lui Jake a avut o aventură cu un avocat de renume din Portland.

— Ce îngrozitor! Bietul Jake!

— Nu e neobişnuit în munca noastră, zise Grady, corzile vocale încordându-i-se, el fiind nevoit să ia o înghițitură de apă înainte să continue. E greu pentru soțiile care rămân singure tot timpul. El îşi drese glasul. În fine, până când Jake şi-a dat seama de asta, ei construiseră un caz întreg împotriva lui pe motiv de neglijență emoțională – era plecat mereu, evident. În fine, i-au luat tot.

— Financiar vrei să spui?

— Şi emoțional. Nu a mai rămas cu nimic. Fără economii, şi-a pierdut casa... La naiba, i-au luat până şi câinele!

Groaza care apăru în ochii Willei aproape că îi tăie răsuflarea.

— Ce a făcut?

— A suferit, zise Grady. A băut prea mult, deşi nu aş zice că a avut o problemă. S-a închis în apartamentul ăla mizerabil şi s-a uitat la prostii la televizor. A blestemat. Şi-a plâns de milă.

Grady îşi linse buzele, conştient de privirea Willei ațintită asupra lui.

— Iar apoi s-a adunat şi a luat-o de la început.

Willa se holbă la el, aşteptând continuarea poveştii. Dar atâta fusese.

— Asta sună...

Ea nu părea să fie în stare să găsească un cuvânt potrivit, aşa că Grady o ajută.

— Îngrozitor? Dureros? Greu de privit, dar şi mai greu de trecut prin asta?

Ea aprobă din cap, cu mâinile strânse lângă ale lui.

— Da, toate astea.

— Aşa a fost, dar ştii ceva? întrebă el şi nu aşteptă un răspuns din partea ei, strângând-o doar de mână şi continuând să vorbească. Acum câteva luni am avut ocazia să vorbim. Despre viață, despre necazuri şi opțiuni de carieră. Mi-a spus că nu regretă nimic. Că a fost absolut neplăcut să o ia de la zero, dar se bucură totuşi că a făcut-o. Că îi place noua viață mai mult decât cea veche, dar nu ar fi ştiut asta dacă nu i s-ar fi tras covorul de sub picioare aşa.

Willa îşi încordă maxilarul.

— Vrei să spui că ar trebui să o iau de la zero?

— Absolut deloc.

Categoric nu, nu de asta avea nevoie, nu asta voia să audă.

— Doar că ai putea să o faci dacă ai fi nevoită. Ar fi greu, nu mă înțelege greşit, dar poate că ai găsi nişte luminițe la capătul tunelului.

Ea îi susținu privirea mult timp.

— Nu sunt sigură că aş putea face asta.

— Nu vei dori să o faci şi nu te învinuiesc, răspunse el şi o privi la rândul său în ochi. Dar ai putea să o faci. Eşti cea mai puternică femeie pe care o cunosc.

Gâtul ei se mişcă în timp ce înghiți, iar el îşi dădu seama din privirea ei că se străduia să-şi controleze emoțiile.

— Uneori, nu mă simt foarte puternică.

Chelnerița apăru şi puse jos două cocktailuri. Simțind că nu era momentul să întrerupă, ea se grăbi să se îndepărteze.

Grady ridică paharul într-un toast pentru Willa.

— Eşti puternică. Eşti teribil de puternică, iar de cele mai multe ori te admir pentru asta.

— Mulțumesc. Ea îşi ridică la rândul ei paharul, ciocnindu-l cu al lui Grady. Deşi nu sunt sigură că ai dreptate.

— Ba am. La urma urmei, ai rezistat insistențelor mele nesfârşite, o tachină el, în timp ce lua o gură din cocktail. Pentru asta e nevoie de rezistență.

El se aştepta la un răspuns jucăuş. O glumă despre faptul că el nu era chiar atât de irezistibil sau că o asemenea rezistență cerea bun-gust, nu putere.

Dar Willa îşi muşcă buza şi îi susținu privirea.

— Poate că am obosit să tot rezist.

Vocea ei era un amestec între flirt uşor şi mărturisire serioasă, aşa că la început lui i se păru că nu pricepuse.

— Te gândeşti să... La naiba, oare ce încerca să întrebe? Vrei să sugerezi că ți-am dărâmat sistemele de apărare?

Ea râse şi clătină din cap.

— Nu ai dărâmat nimic, zise ea. În fine, poate doar tăblia patului din camera noastră.

Grady rânji.

— Nimic din ce nu poate fi reparat cu un pic de superglue.

— Da, zise Willa şi sorbi din băutură, apoi puse paharul jos lângă coşul cu pâine, neatins.

— Apărarea mea e intactă. Dar poate – poate – că sunt dispusă să îmi las garda jos de bunăvoie. Asta dacă mai vrei.

— Vrei să spui...

El se opri, nevrând să spună vorbele cu voce tare. Deja se expusese emoţional prea mult şi încă nu era sigur cum stăteau lucrurile.

— Vreau să spun că aş vrea să o fac oficial. Zâmbetul ei era timid, dar atât de dulce! Întâlniri, iubit/iubită, astea. Oricum vrei să le numeşti.

Ea râse – şi era un sunet atât de dulce! Dar era şi teamă în acel zâmbet, la fel în ochii ei. Era un amestec de speranţă şi de aşa de multă afecţiune, încât el nu mai vedea limpede, dar teama nu-i dispăruse.

El puse paharul jos şi îi strânse iarăşi mâinile într-ale lui.

— Putem să o luăm încet, o asigură el, atent să-şi menţină tonul plat, să nu sară pe masă şi să nu strige de bucurie. Oricâte întâlniri îţi doreşti, oricum vrei să numeşti chestia asta dintre noi, tu eşti la conducere.

Ea aprobă şi îi oferi un zâmbet tremurat şi temător.

— Bine, zise ea. Hai să avem întâlniri adevărate! Fără întâlniri false sau care nu contează. Ea zâmbi mai larg, strângându-l de mână. Vreau să conteze, Grady!

— Dumnezeule! şopti el. La fel şi eu.

El îi dădu drumul la mâini şi o trase mai aproape, sărutând-o cât de lung îndrăzni într-un loc public. Când se trase înapoi, amândoi gâfâiau.

— Am putea sări peste cină, începu el.

— Nu, hai să n-o facem, zâmbi Willa. Să considerăm asta o repetiţie generală.

— S-a făcut.

Grady ridică din nou paharul, iar Willa făcu la fel. Ciocniră cu un clinchet ascuţit care răsună în restaurant. Sunetul unei sărbători. De speranţă, de promisiuni şi de lucruri bune ce aveau să vină.

Capitolul 18

— Când se întoarce Grady?

Kayla îşi ridică picioarele din bazinul cu apă caldă în timp ce pedichiurista îi ştergea gambele cu un prosop alb, pufos.

Toate trei se răsfăţau la pedichiură – ideea Kaylei – la colegiul de înfrumuseţare la preţuri cu reducere, executate de una dintre studente – ideea Willei – ca să sărbătorească faptul că, în sfârşit, Kayla mai obţinuse un contract mare de fotografie.

— Vineri.

Willa apăsă pe un buton de pe scaunul cu masaj, pentru ca bilele de masaj să se mişte în sus şi în jos pe coloană, în loc să o lovească la rinichi. De îndată ce ajunge în oraş vine la mine cu cina gătită de la serviciul acela nou cu bucătar personal. Mâncăm la mine şi apoi ne ducem la spectacolul cu stele de la planetariu.

— *Acel spectacol cu stele? se holbă Kayla la ea. Pe care vrei să-l vezi de nu ştiu când?*

— Chiar acela.

Ea încerca să nu pară prea entuziasmată, dar nu reuşea.

— Nu ştiu de ce nu m-am dus până acum, dar sunt foarte entuziasmată.

Nu ştia de ce nu o făcuse înainte, dar puteau să fie numeroase motive. Prea scump? Prea multă relaxare inutilă? Prea multe amintiri cu tatăl ei, care îi promisese că avea să o ducă atunci când banii nu aveau să mai fie aşa de puţini?

De ce naiba aşteptase până acum?

Ea nu rosti toate astea cu voce tare, dar felul curios în care prietenele ei o priveau părea să îi sugereze că ele o auziseră oricum.

— Corectează-mă dacă greşesc, zise Aislin. Dar asta sună a întâlnire.

— Da, nu-i aşa? zise Willa, nereuşind să-şi ascundă zâmbetul larg care i se întindea pe faţă în timp ce-şi mişca picioarele în apa caldă.

— Deci e o întâlnire? întrebă Aislin, căreia îi plăcea să spună lucrurilor pe nume.

— Da, aprobă Willa, încă luptându-se să-şi reţină zâmbetul. E o întâlnire.

— O întâlnire, repetă Kayla cuvântul de parcă ar fi înţeles greşit, de parcă Willa ar fi anunţat că urma să se radă în cap. Adică o întâlnire pe bune?

— Nu o plimbare cu câinele, clarifică Aislin.

— Sau o seară de jocuri care nu e deloc o întâlnire, adăugă Kayla.

— Sau minigolf, interveni Aislin. Sau împletit coşuri ori cursuri de făcut sendvişuri.

— Sau sex sub duş, care în mod clar nu e o întâlnire, pentru că nu plecaţi de acasă.

Pedichiurista care îi freca picioarele lui Aislin tresări uşor la asta şi schimbă o privire veselă cu fata care îi usca degetele Willei cu un prosop pufos.

— Scuze, le zise Kayla fără să îi pară prea rău. Serios acum, o întâlnire? Adică una adevărată?

Willa oftă, regretând în parte decizia de a zice ceva, dar era prea încântată de întâlnire ca să se plângă prea mult.

— Am cumpărat un cupon pentru serviciul de bucătar personal, aşa că nu e prea scump, zise ea. Am plasat deja comanda online. Iar Grady trebuie să cumpere biletele la planetariu.

— Deci o faci în sfârşit, zise Aislin şi clătină uşor din cap, de parcă Willa tocmai ar fi mărturisit că se alăturase unui cult. Un cult drăguț, dar un cult.

— Te întâlneşti cu un tip de mai mult de două ori.

Willa îşi ronțăi o unghie şi încercă să nu tresară în timp ce pedichiurista îi masa picioarele. O gâdila un pic sau poate că asta nu era singura sursă de disconfort.

— Nu e cine ştie ce, zise ea, ştiind exact că era mare lucru. Nu e ca şi cum ne-am logodi, sau ne-am muta împreună, sau ne-am face tatuaje la fel. Am fost de acord să continuăm să ne vedem.

— Cred că e grozav, zise Aislin, observând probabil disconfortul Willei. Doar ia zilele pe rând, Wills, el te place, tu îl placi...

— Iar el te face să te relaxezi, adăugă Kayla şi făcu semn cu brațul prin salon.

Uite dovada!

— Am făcut asta şi altă dată, fetelor! le aminti Willa.

— Da, dar nu în mijlocul săptămânii, zise Aislin. La 16.30, cu condiția că vei veni cu noi să bem cocktailuri în loc să te grăbeşti înapoi la lucru.

— Ceea ce s-ar putea întâmpla pentru că la happy hour băuturile sunt mai ieftine, adăugă Kayla. Dar e bine şi aşa.

Băuturile reduse îi trecuseră prin minte, dar asta nu era tot. Willa îşi mişcă degetele de la picioare şi încercă a-şi aminti când se mai simțise aşa de relaxată.

— Încerc, să ştiți. Chiar mă străduiesc.

— Ştim asta, zâmbi Kayla. Chiar şi Tony a observat diferența. Seara trecută, când am fost la tine la cină, mi-a spus că nu-i vine să creadă cât de fericită pari să fii cu Grady. Ea îşi coborî vocea şi ridică sugestiv din sprâncene. A zis că şi Grady pare destul de îndrăgostit. Că nu l-a mai văzut niciodată aşa.

— Orice ar fi făcut, adăugă Aislin, trebuie să continue tot aşa.

Willa făcu tot ce putu ca să nu reacționeze, dar nu reuşi. Creierul ei se duse direct la amintirea cu Grady care picura sirop de arțar peste sânii ei goi, lingându-l în timp ce...

— Uau! râse Aislin. După felul în care te-ai îmbujorat, aş zice că eşti satisfăcută de ceva mai mult decât echilibrul dintre muncă şi viață.

Willa se uită în jos la degetele de la picioare, privind în timp ce pedichiurista aplica o ojă roşie, luminoasă. O luase de îndată ce văzuse că se numea „Flăcări de la focul de tabără”, asigurându-se că doar îi plăcea culoarea.

Nu era ca şi cum ar fi fost aşa de nebună după Grady încât să nu poată să-şi facă o pedichiură afurisită fără să se gândească la el.

Oh, pe cine încerca să păcălească?

Subconştientul ei voia să o ia razna. Voia să-i amintească faptul că era un gest periculos, că risca să-şi deturneze toate planurile.

Dar restul din ea rânjea ca o idioată îndrăgostită.

Din fericire, Aislin şi Kayla începuseră să discute despre un show nou pe Netflix, aşa că nu observară. Nu observară nici că telefonul vibră în geantă, aşa că Willa se întinse să-l ia.

Se întinse după telefon şi apoi îşi aminti de vocea lui Grady. Stăteau întinşi în pat la hotel, ea cu capul pe pieptul lui. Ea nu îşi verificase telefonul de ore întregi – de înțeles având în vedere ce făcuseră în acele ore –, deşi îl auzea vibrând în

geanta aflată în partea cealaltă a camerei. Willa nu amintise de el, dar Grady probabil îi ghicise gândurile.

— Uneori e bine, nu-i aşa? întrebase el.

— Ce anume?

— Să te deconectezi, răspunsese el. Să îţi iei o pauză şi să laşi apelurile să intre în mesageria vocală, să nu răspunzi la mesaje o oră sau două.

În timp ce Willa stătea întinsă acolo cu Grady mângâindu-i părul, ea se gândise la cuvintele lui.

Bine. Aşa se simţea? Bine nu era descrierea potrivită. Fericire era mai aproape de adevăr. Fericire cu un pic de anxietate, ceea ce era probabil singurul mod în care Willa putea procesa fericirea.

— Da, şoptise ea în cele din urmă, cuibărindu-se mai aproape de el sub pătură. E foarte bine.

În timp ce Aislin şi Kayla sporovăiau lângă ea, Willa se întinse în geantă şi îşi închise iPhone-ul.

Ea se gândi că nu observaseră, până când Kayla scoase o exclamaţie.

— Chiar ți-ai închis telefonul?

Se uită şi Aislin din partea cealaltă.

— Nu e posibil. Te ştiu de cincisprezece ani şi întotdeauna ai avut telefonul pornit. Chiar şi la baie.

— Sau la cină.

— Sau la endoscopie.

— Oh, Dumnezeule, am uitat de asta! zise Kayla. Îți aminteşti când doctorul i-a spus că...

— Ajunge! râse Willa, deşi o parte din ea se întrebă dacă fusese într-adevăr aşa de rău.

Ea fusese o prietenă mizerabilă. Nu era de mirare că nu părea să-şi găsească timp pentru o relație.

— E aproape ora 17.00. Asta e ora la care oamenii normali iau o pauză?

— Cei normali, da, rânji Kayla. Dar tu...

— Încerc să fac lucrurile mai bine, zise Willa şi arătă spre picioarele ei, în timp ce Aislin se întindea ca să-şi lovească palma de a ei.

— Aminteşte-mi să-i trimit flori lui Grady! zise ea. Din alea din carne de vită.

— Lasă trandafirii din carne de vită! zise Kayla. Aminteşte-i Willei să facă tot ce poate ca să-l țină pe lângă ea.

Willa se îmbujoră când prietenele ei scoaseră sunete ce imitau sărutările.

— Nu cred că va fi o problemă, zise Aislin.

Când terminară cu pedichiura, se duseră mai jos pe stradă la Hartford Hotel şi găsiră o masă în salonul de la parter. Willa se uită la ceas. Era 16.45. Avea telefonul închis de treizeci de minute.

— Poți să îmi comanzi un Secret Garden? o rugă ea pe Kayla în timp ce-şi lua telefonul şi se îndrepta spre baie. Şi împart calamari cu cineva dacă vreți. I-am încercat seara trecută şi au fost minunați.

Ea aşteptă ca măcar una din ele să comenteze că îşi lua telefonul cu ea la baie, dar nimeni nu zise nimic. Slavă Domnului, înțelegeau că exista o limită când venea vorba de timpul în care putea să stea offline.

Deschise uşa de la toaleta doamnelor, îşi scoase telefonul din geantă şi-l deschise. Când fusese ultima oară offline aşa de mult? Cu luni, dacă nu cu ani în urmă.

Se simțea entuziasmată. Se simțea îngrozită. Se simțea...

— Oh, la naiba!

Vocea ei răsună prin toaleta goală în timp ce se holba la e-mailul de la Scalemark Supplies, un client nou pe care-l curta de luni întregi: „Domnişoară Frank, am încercat să vă contactez pentru nişte întrebări suplimentare cu privire la propunerea dumneavoastră. Consiliul director încearcă să reducă lista astăzi şi avem nevoie urgent de răspunsuri la următoarele...”

La naiba, la naiba, la naiba!

Intră într-o cabină şi încuie uşa în urma ei. Lăsă capacul de la toaletă jos şi se aşeză, degetele zburând furioase peste ecranul telefonului: „Mr. Reynolds, scuze pentru răspunsul întârziat”.

Întârziat. Pentru Dumnezeu, nu avusese telefonul închis mai mult de treizeci de minute şi nu era ca şi cum i-ar fi spus că tocmai în acea zi se întrunea consiliul!

Ea se gândi să scrie că fusese offline pentru că vizitase un prieten bolnav la spital, dar conştiinţa nu îi permitea să mintă. În afară de asta, aveau dreptate.

Clientul era dispus să ia o decizie. Ştia că nu era bine să fie offline într-o asemenea situaţie.

„Sunt încântată să vă trimit materialele cerute. Dacă aveţi nevoie de informaţii suplimentare, puteţi să mă sunaţi sau să îmi scrieţi când doriţi. În anexă găsiţi şi...”

Ea pierdu câteva minute anexând fişierele necesare pentru că, desigur, le avea şi pe telefon. Sigur că le avea.

Suspină uşurată, se ridică şi descuie uşa cabinei. Mâinile îi tremurau un pic când se îndreptă spre chiuvetă ca să se spele şi se opri ca să-şi dea cu apă rece pe faţă.

Telefonul era alături, iar când pe ecran apăru numărul lui Grady, stomacul ei făcu o tumbă.

Grady: „Hei, sexy! Urc curând în avion. Mi-e deja dor de tine”.

Se îmbujoră de căldură şi luă telefonul ca să scrie un răspuns rapid.

Willa: „Şi mie mi-e dor de tine. Abia aştept întâlnirea noastră”.

Grady: „Şi eu la fel”.

Îşi privi imaginea din oglindă. Prietenele ei aveau dreptate, chiar arăta mai fericită. Părea ridicol ca un lucru aşa de simplu ca un mesaj pe telefon să aibă un efect fizic asupra ei, dar iată dovada limpede ca lumina zilei în oglinda aflată dinaintea ei! Zâmbetul acela, strălucirea.

Luă telefonul şi începu să scrie.

Willa: „Am fost la pedichiură cu Aislin şi Kayla, iar acum suntem la happy hour într-o zi de lucru. Eşti impresionat?”

Replica veni imediat.

Grady: „Foarte!”

Ea râse când apărură şi pisici care aplaudau. Apoi alte puncte în timp ce el adăugă ceva.

Grady: „Aş fi şi mai impresionat dacă te-ai deconecta, având în vedere că e trecut de ora 17.00. Dar paşi mici. Sunt mândru de tine”.

Ea îşi dădu ochii peste cap în timp ce degetele îi zburau pe tastatură.

Willa: „Am avut telefonul deconectat. Mă bucur că l-am pornit din nou, pentru că am veşti de la tine”.

Ea începu să adauge nişte emoticoane sub formă de inimă, apoi se opri, simțindu-se caraghioasă. Se mulțumi cu un emoticon cu inimi în loc de ochi, apoi îl şterse şi pe acela şi trimise un emoticon care zâmbea, convinsă că tehnologia modernă stricase serios flirturile.

Grady: „Mă bucur că eşti bine. Mi-e dor de tine”. Apoi îi trimise emoticoane pupici.

Willa trimise şi ea la fel, apoi ieşi din toaletă cu un pas săltăreț. În timp ce păşea prin restaurant, Kayla şi Aislin clătinară din cap spre ea.

— Ştiam eu, zise Aislin. Nu a putut rezista să nu se uite în telefon.

— Măcar spune-ne că a fost Grady şi nu serviciul, zise Kayla. Am putea să trecem cu vederea.

— I-am trimis mesaje lui Grady. E ultima oară când primesc veşti de la el pentru câteva zile. Ea îşi ridică telefonul şi îl puse în geantă. Acum îl pun la loc.

— Foarte bine. Kayla ridică paharul. În sănătatea Willei şi a noului ei echilibru între muncă şi timp liber!

— Bravo, bravo! zise Aislin şi ciocni paharul, urmată de Willa.

— Noroc, zise ea şi sorbi din băutură.

Era rece, cu gust de citrice şi avea acelaşi gust decadent ca ora aceea a zilei.

— Şi calamari. Mmm, ce bine arată!

În timp ce gustau toate trei, ea uită de e-mailuri, de Grady, de client şi de tot pentru o vreme. Aşa trăia oare restul lumii? Aşa se simţeau relaxarea oare şi luatul unei pauze?

Se putea obişnui cu asta.

Când plecară din The Hartford, se făcuse aproape 18.30. Ea o îmbrăţişă pe Kayla şi apoi pe Aislin, în timp ce îşi complimentau pedichiurile şi promiteau că aveau să repete ieşirea în curând.

— Vrea cineva să împartă un Uber? întrebă Aislin. Ştiu că nu am băut decât două cocktailuri, dar...

— Da, zise Kayla. Hai să fim responsabile! Wills?

— Categoric.

Putea să vină a doua zi după maşină, poate chiar să alerge cu Kayla până acolo.

Ia te uită, nişte alegeri de viață noi şi sănătoase!

Scoase telefonul să cheme un Uber şi îngheță. Tot sângele i se scurse de pe față.

— Wills? Vocea Kaylei era foarte îngrijorată. Ce s-a întâmplat? E vorba de Grady?

— Nu. Vocea îi era o şoaptă în timp ce privirea îi aluneca peste mesajele pierdute.

Mi-am oprit notificările, dar nu am vrut să fac asta. Poate că am atins butonul când am băgat telefonul în geantă... La naiba!

Porni iar notificările şi verifică mesajele. Calamarii i se răsuciră în stomac când citi: „Vă rugăm semnați formularul de confidențialitate şi trimiteți-l înapoi imediat”. „Ați primit mesajul? Avem nevoie de un răspuns până la 18.00”.

Willa se uită la ceas, ştiind deja că era prea târziu. La naiba, la naiba, la naiba!

Ea trimise oricum un răspuns şi intră în DocuSign ca să completeze formularele.

La naiba, trebuia să fie prevăzătoare! La ce se gândise oare?

— Putem să te ajutăm? întrebă Kayla. Putem să facem ceva?

— Sunt bine, răspunse Willa, sperând că era adevărat. Va fi bine.

Ea pierdu contractul cu Scalemark Supplies, ceea ce era rău. Foarte-foarte rău.

Willa vărsă câteva lacrimi în timp ce Stevie o lingea pe faţă ca să o asigure că lucrurile aveau să se aranjeze.

Ceea ce se întâmplă săptămâna următoare, când lucră din greu la o propunere pentru alt client specializat în organizarea de evenimente. Clientului îi plăcu propunerea ei şi semnă pentru o refacere completă a site-ului, dându-i Willei un pic de linişte că luminile aveau să rămână aprinse şi facturile aveau să fie plătite.

Reuşea chiar să pună ceva deoparte pentru genul de catastrofă care putea distruge totul în jurul ei. Stabilitate. De asta avea nevoie şi după asta alerga.

Ea îşi dublă eforturile de a găsi noi afaceri, făcând grafice şi analize gratuite ca să convingă noi clienți să i se alăture. Stătu trează până târziu ca să creeze un model de formular online cu care un client putea să colecteze banii de la alți clienți.

Dar îl plimbă şi pe Stevie, hotărâtă să găsească un echilibru.

— E vorba despre echilibru, îşi aminti ea de vorbele mamei lui Grady. Să faci ce trebuie ca să supraviețuieşti, dar să te asiguri că rămâne ceva şi pentru tine.

Pentru oamenii care te iubesc.

Se simțea bine, deşi îi lipsea Grady teribil. Abia aştepta să-l revadă, să se țină de mână la masă şi să se uite la stele împreună la planetariul de la Hart Valley Science Center. Ea îşi dorise să meargă de când era fetiță şi se simțea prost că nu găsise niciodată timp. Până ce apăruse Grady.

Când veni în sfârşit ziua de vineri, nu mai putea de nerăbdare. Grady venea abia peste o oră, dar ea se pregăti oricum ca să fie gata, fără să se grăbească atunci când îşi aranjă părul şi îşi aplică machiajul. Ba chiar se duse şi la Kayla ca să împrumute nişte sandale cu tocuri mici şi sfârşi prin a împrumuta toată ținuta.

Rochia, pantofii şi chiar o brățară sclipitoare cu mici stele de cristal.

— Arăți uimitor, îi spuse Kayla. O să-l impresionezi.

Întoarsă acasă, Willa se uită la ceas. Era trecut de 17.00. Se încruntă neliniştită când constată că el întârziase aproape o oră la cina care era începutul serii lor împreună.

Era adevărat că traficul putea fi o nebunie dinspre sudul Washingtonului în după-amiezile de vară, dar nu îi stătea în fire să nu sune ori să nu trimită un mesaj.

Spera că nu se întâmplase nimic. Puse masa pentru mâncarea pregătită de serviciul cu bucătar personal, cu stomacul chiorăind de nerăbdare şi poate de emoție.

Decisă să-şi facă de lucru, ea se duse înapoi la treabă. Aşezată pe scaunul de birou cu grijă ca să nu şifoneze rochia din in de la Kayla, lucră până spre 17.30, dar începu să se piardă cu firea. Cerul era tot mai întunecat, iar stomacul ei părea nemulțumit.

La câteva minute după ora 18.00, camioneta lui Grady trase în fața casei ei.

Willa sări în sus, se opri să aprindă lumânările din living şi apoi se grăbi spre partea din față a casei. Îşi netezi rochia şi deschise uşa larg.

— Willa.

Rânjetul de pe fața lui îi trimise o săgeată direct în pântec.

— Îmi pare așa de rău că am întârziat! M-am oprit să ajut un tip care făcuse pană și a durat mai mult decât mă așteptam. S-a întâmplat și într-o zonă fără semnal, așa că n-am putut suna ori trimite mesaj.

— E în regulă, zise ea, inspirându-i mirosul în timp ce-și arunca brațele în jurul lui.

Mirosea a fum de lemne și a șampon, de parcă s-ar fi dus acasă să facă duș, dar ar fi fost prea dornic să o vadă și nu își spălase toată rășina din păr.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine! zise el.

— Și mie mi-a fost dor de tine, răspunse ea și îl sărută pe gât, inspirând toată acea căldură delicioasă. Așa de mult!

El se trase înapoi ca să o admire.

— Arăți minunat!

— Mulțumesc, zise ea. Nici tu nu arăți prea rău.

Mușchii îi întindeau pieptul tricoului, iar blugii îi veneau perfect. Era așa de ocupată să îi admire corpul încât avu

nevoie de un minut ca să vadă expresia vinovată de pe fața lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Să nu mă bați, zise el, dar nu am ajuns să iau mâncarea comandată înainte să închidă. Mi-au lăsat un mesaj că pot să mă duc mâine să o iau, că au pus-o la frigider. Îmi pare tare rău!

Asta se citea şi pe chipul lui. Willa aproape că ignoră foamea care îi rodea stomacul.

— E în regulă, zise ea. O să avem totuşi nevoie de alt plan pentru cină.

— Ştiu, zise el şi o cuprinse cu brațele de talie. E restaurantul ăla italian de lângă planetariu.

Willa se forță să zâmbească, încercând să nu se gândească la costurile suplimentare.

— Au pâine cu usturoi.

— Dacă sun acum şi comand, putem să avem mâncarea gata când ajungem şi apoi alergăm peste drum la spectacol. El îi ronțăi gâtul, iar Willa se arcui spre el, gemând în timp ce i se făcea pielea de găină pe brațe. Sau sărim peste asta

şi rămânem aici să mâncăm pizza de pe corpul tău gol, sugeră el.

Willa râse, tentată de ofertă.

— Livrarea de pizza durează cel puţin o oră vineri seară, zise ea. Pot să pregătesc ceva sau putem...

— Nu, fără pregătiri.

El îi dădu capul pe spate şi o sărută, distrăgându-i din nou atenția.

— Ai muncit din greu săptămâna asta. Acum e timpul pentru joacă.

— Mmm, îmi place cum sună asta cu joaca.

Grady râse şi se trase înapoi.

— Ți-ai oprit telefonul?

Ea ezită şi îşi muşcă buza.

— Aş putea să-l trec pe silențios. Dacă aş...

— Willa, e trecut de 17.00! El se uită la ceas. La naiba, e mult peste 17.00! Îmi pare tare rău că e aşa de târziu.

— Nu, e în regulă.

Ea îşi scoase telefonul şi se uită la ecran.

— O s-o fac înainte să plecăm. Promit!

El rânji şi-şi scoase propriul telefon.

— Pot să sun acum la Ernesto şi să comand mâncarea până ce hrăneşti tu pisicile şi pe Stevie. Ce ți-ai dori?

— Pe tine, zise ea şi-şi agăță degetele de cureaua lui. Dar mă mulțumesc cu vinete cu parmezan şi o salată mică.

— S-a făcut, zise el şi formă deja numărul. Un pahar de Chianti?

— Da, te rog!

Ea porni spre bucătărie, cu mintea încă ocupată să accepte schimbarea de planuri. Da, nu era ce stabiliseră, dar să fie flexibilă făcea parte din acest nou stil de viață de a găsi echilibrul. Ea putea să facă asta, să se adapteze la neprevăzut.

Vocea lui Grady răsună din cealaltă încăpere.

— Putem să primim şi nişte tiramisu? Stai, două porții!

Încercând să nu se agite, ea puse mâncare în farfuriile animalelor în timp ce Stevie dansa fericit la picioarele ei. Grady chiar se gândise la tot.

Îşi luă geanta de pe masă şi îşi scoase telefonul să verifice încă o dată mesajele.

Nu erau e-mailuri de la clienți, nici mesaje despre propunerile pe care le trimisese de dimineață. Oare chiar era liberă?

Ea opri telefonul şi se întoarse în living.

Grady ridică privirea şi rânji.

— Bună fată!

— Deconectată şi pregătită de joacă, îi spuse ea. Laudă-mă pentru echilibrul meu!

— Consideră-te lăudată, zise el şi o trase într-o îmbrățişare şi o sărutare care-i încordă degetele de la picioare, apoi o apucă de umeri.

— Fără motocicletă în seara asta, nu te teme, îi promise el în timp ce o conducea spre camionetă. Ernesto va avea mâncarea pregătită imediat ce ajungem şi vom avea timp destul ca să mâncăm şi să ajungem la spectacol.

Ea se lipi de el mai tare şi îi savură căldura.

— Eroul meu.

El făcu o plecăciune elegantă în timp ce deschidea uşa şi o ajuta să se urce. Apoi alergă prin faţă şi se sui la volan.

— Mă bucur să te văd, zise el şi se întoarse într-o parte ca să o sărute, dar se lovi cu coastele de volan.

— Au! făcu el cu gura peste a ei.

— Eşti în regulă?

El răspunse sărutând-o încet şi lung.

Mâna lui urcă spre talie în timp ce limba i-o dezmierda pe a ei şi fiecare fibră şi nerv din corpul ei începu să cânte.

— Sunt bine, zise el când se retrase de lângă ea. Mai mult decât bine. Mă simt minunat.

— Şi eu la fel.

El băgă cheile în contact, ridicând din umeri.

— Dar m-am lovit destul de zdravăn la coaste de o creangă acum câteva zile, admise el, şi încă sunt destul de învinețit.

— O! făcu Willa de dragul lui, uitându-se îngrijorată spre el. Eşti sigur că te simți bine?

— Foarte sigur, zise el şi porni motorul. Doar că trebuie să fiu atent să nu mă sprijin de volan.

El vru să lase în jos frâna de mână, dar Willa îi prinse mâna.

— Aşteaptă, zise ea şi-l apucă de tricou. N-ar trebui să te vadă un...

— Nu, e doar o vânătaie, îi zâmbi el. Poți să continui să îmi scoți hainele.

Ea îşi dădu ochii peste cap, deşi în sinea ei îşi dorea asta.

— Încă un sărut şi pe urmă plecăm.

— S-a făcut. O trase spre el, evitând volanul în timp ce îşi trecu mâinile prin părul ei şi o lipi de el. O sărută mai profund de data asta, iar când se despărţiră, amândoi respirau greu. Îmi regândesc planul, zise el şi se uită spre casă, iar Willa simţi căldura lichidă care i se aduna între picioare. Am putea să ne ducem înapoi înăuntru şi să ne răvăşim reciproc.

Ea râse, nevrând să admită cât de mult voia şi ea asta.

— Le-ai dat cardul de credit pentru cină?

— Da, dar...

— Nu putem să irosim bani. Sau mâncarea. Sunt lihnită.

Grady rânji.

— O să avem destul timp mai târziu să ne răvăşim reciproc.

Ea aruncă încă o privire plină de dor spre casă.

— Pe de altă parte...

— Nu, ai dreptate, zise Grady şi lăsă frâna de mână. Mâncarea ne aşteaptă, iar tu vrei de mult să vezi spectacolul cu stelele. Doar câteva ore şi pe urmă ne dezbrăcăm reciproc.

— S-a făcut.

— Ce delicioasă anticipație! zise el în timp ce ieşea cu maşina pe drum.

Willa râse şi îşi dădu părul pe spate.

— Nu e deloc rău pentru un început de weekend împreună.

— Un weekend întreg. El clătină din cap, uluit. Trebuie să fi făcut ceva bine dacă am atâta noroc.

Willa râse, iar fericirea i se adună în piept în timp ce casa dispărea în urma lor.

Aproape că reuşi să scape de teama că uitase ceva foarte important. Că monstrul îi sufla fierbinte şi nerăbdător în ceafă, aşa cum făcea întotdeauna.

Capitolul 19

După ani întregi de dormit afară ca pompier paraşutist, Grady era sigur că nimic nu se compara cu frumuseţea cerului catifelat al nopţii presărat cu sclipirea stelelor.

Ei bine, se înşelase.

În numeroase privinţe, dar mai ales în privinţa asta. În timp ce stătea în acel planetariu cu braţul în jurul Willei, care îşi ţinea capul pe spate ca să privească jocul sclipirilor de lumină de pe tavan, el era sigur că nu mai văzuse în viaţa lui ceva mai frumos.

Nu doar spectacolul cu stele, ci şi pe Willa.

Willa cu chipul spre tavan şi ochii plini de stele sclipitoare şi mirare pe care ar fi numit-o de copil dacă nu ar fi fost conştient de corpul de femeie cald şi senzual lipit de el.

Apoi, în timp ce ieşeau de acolo ţinându-se de mână, ea se uită spre el cu ochii încă sclipind.

— Mulţumesc, zise ea uşor. A fost mult mai frumos decât mi-am imaginat.

— Mă bucur, zise el, iar inima îi tresăltă în piept.

— Nu doar spectacolul, ci totul, zise ea. Cina, întâlnirea. Faptul că avem şi alte lucruri de care să ne bucurăm.

— Nu-mi vine să cred că avem tot weekendul împreună!

În sfârşit, se întâmpla. El avea şansa la care sperase, şansa de a pune lucrurile în ordine cu ea.

Willa îi zâmbi în timp ce-şi legănau uşor mâinile.

— Ce ar trebui să facem pentru a treia întâlnire?

— Hmm...

El pocni din degete, părând a avea planul perfect.

— Să nu spui, dar Tony se uită uneori la emisiuni cu întâlniri, la Burlacul.

— Poftim? râse ea. Nu vorbeşti serios.

— Ba foarte serios. Le înregistrează şi ne pune pe toți să ne uităm marți dimineață dacă nu suntem chemați la intervenții.

— Oh, Kaylei o să-i placă asta!

— Toți colegii se prefac că urăsc emisiunea, continuă Grady în timp ce o conducea pe stradă spre parcarea subterană. Dar mereu găseşti vreo şase sau şapte dintre noi stând

grămadă în camera cu televizorul privind de parcă ar fi discursul despre starea națiunii.

— Am crezut că am văzut totul odată cu cercul vostru de cusut, zise ea. Dar aş plăti bani buni să asist la mica voastră şezătoare de privit emisiunea Burlacul.

Toți tipii ăia musculoşi şi fără cămăşi pe ei...

— Hei, o tachină el şi o trase mai aproape, ar trebui să mă îngrijorez că ai fantezii cu colegii mei?

— Îți promit că eşti singurul pompier din fanteziile mele, zise ea serios. S-ar putea să mai fie un ofițer de poliție şi în mod categoric un cowboy...

Ea chițăi în timp ce Grady o prinse de talie şi o gâdilă, degetele fluturând în curbura moale a taliei ei până când rămaseră amândoi fără suflu şi râseră. Ochii ei verzi dansară în timp ce se trase înapoi şi începu iar să meargă.

— În fine, zise ea. Îmi spuneai că vă uitați la Burlacul?

— Da, el se forță să alunge pasiunea din gând ca să-şi poată aminti despre ce naiba vorbea.

— Cred că am putea să împrumutăm câteva idei din emisiune.

— Cum ar fi?

— Hai să vedem, zise el, încercând să-şi amintească de unele dintre cele mai îndrăznețe pe care le văzuse.

— Întâlnirile în elicopter sunt la modă. Te urci în elicopter şi zbori spre o destinație exotică pentru cină. O cină pe care de fapt nu o mănâncă.

— Vrei să spui că irosesc mâncarea?

El ridică din umeri.

— Nici eu nu pricep. Poate că nu vor să fie surprinşi în imagini cu gura plină? În fine, mâncarea doar stă acolo pe farfurie şi se răceşte în timp ce ei bat câmpii despre o persoană care nu e acolo din cine ştie ce motiv.

Willa râse şi clătină din cap.

— Să ştii că intenționez să-mi las farfuria goală şi la următoarele noastre întâlniri.

— Iubesc asta la tine!

— Şi mă gândesc să sărim peste întâlnirile în elicopter având în vedere profesia ta, zise ea. Nu are rost să petreci mai mult timp în aer ca pe pământ.

— Bun argument, zise Grady şi se gândi la alte idei. Petreceri la piscină în costum de baie, zise el. Şi astea se poartă la Burlacul.

— Nu e nimic romantic în a fi studiată şi analizată ca un obiect.

Grady izbucni în râs.

— Mai sunt şi alte tipuri de întâlniri în care femeile se luptă între ele cu bâte din spumă şi sunt îmbrăcate în rochii de mireasă. Fie asta, fie costume foarte reduse ca dimensiuni.

Willa ridică din sprâncene în timp ce se apropiau de garaj.

— Mă gândesc că Burlacul nu pare să fie cea mai bună sursă de inspirație pentru întâlniri de calitate.

— Hm! făcu el. Tony se uită şi la Burlăcița. Mai avem destule opțiuni în emisiunea aia.

— Cum ar fi?

— Hai să vedem!

El o conduse pe lângă clădirea cu locuri de parcare.

— Dacă îmi amintesc corect, ar trebui să concurez într-un fel de cursă cu obstacole care implică să mă scald fără cămaşă într-un bazin cu frişcă, în căutarea unui inel cu diamant. Scena asta e foarte populară.

— S-a întâmplat de mai multe ori?

— Cu diverse variații, desigur. De asemenea, trebuie să purtăm conversații care includ formulări de genul „relația ei cu mine”. Să chinui gramatica este parte importantă în franciza Burlacul.

— Va trebui să mai lucrez la asta.

— Oh, şi trebuie să spunem „cade cu tronc”, continuă el. De pildă „mi-ai căzut cu tronc foarte tare”, pentru că nu ni se permite să spunem „te iubesc”.

El aruncă o privire spre chipul ei, curios să vadă ce efect aveau cele două cuvinte într-un context aşa de lejer. El nu i le spunea direct ei, le spunea pur şi simplu, dar tot le rostea.

Willa nu tresări şi nici zâmbetul nu îi dispăru. Oare îşi imagina doar că degetele ei îi strângeau mâna un pic mai tare?

— Ar trebui să îmi notez toate aceste idei stelare? întrebă ea.

Grady o conduse în jurul unei băltoace de îngheţată topită şi trase aer în piept.

— Să ştii că e adevărat.

— Ce e adevărat?

— Că mi-ai căzut cu tronc. Iată! Era mai uşor de spus decât celelalte două cuvinte, care probabil erau adevărate. Paşi mici. E o frază poate siropoasă, ştiu, dar chiar vorbesc serios. Mi-ai căzut cu tronc foarte tare, Wills! În caz că nu era deja evident.

Inima lui bubui în aşteptarea răspunsului ei. Ea nu zise nimic imediat, dar când se întoarse spre el, chipul îi era iluminat de un zâmbet.

— Şi mie mi-ai căzut cu tronc. Foarte tare.

Ea îşi muşcă buza, iar Grady se pregăti pentru o respingere. Un semn că nu erau pe aceeaşi lungime de undă.

Apoi ea zâmbi, iar inima lui se deschise larg.

— Ai vrea... El ezită. Ai vrea să vorbim despre ideea de a ne muta împreună? El ridică mâna în caz că ea voia să protesteze. Nu chiar acum, nu imediat, jur! Doar că...

— Da, zise ea cu un zâmbet şi mai larg. Vorbeşti serios?

El râse.

— Da? E ceva la care m-am tot gândit, dar nu am vrut să te sperii. Şi, serios, nu trebuie să o facem prea curând. Vreau să spun, la naiba, eu aş face-o şi mâine!

OK, asta era un pic prea mult, dar îi plăcea ideea. Să ne trezim împreună tot timpul?

Willa râse şi îşi dădu părul de pe faţă.

— Va trebui să ne facem un plan, zise ea. Casa ta sau a mea, cum să ne descurcăm cu finanţele şi...

— Şi de câte ori pe noapte să facem sex? El rânji şi o trase mai tare spre el. Sau cine pe ce parte a patului doarme? Şi va trebui să negociem pernele. Mă gândesc la hrişcă.

Willa râse, iar Grady o sărută pe obraz.

— Nu-mi vine să cred că vorbim despre asta, zise ea. E o nebunie!

— Dar ţi se pare că e ceea ce trebuie, nu-i aşa?

Şi chiar era, exact cum Willa era ceea ce trebuia în brațele lui.

Ea aprobă cu capul la pieptul lui.

— Chiar aşa e, chiar aşa e.

Grady o strânse tare, alungându-şi propriile temeri. Ideea de a face planuri era teribil de înfricoşătoare, dar lui îi plăcea să adoarmă lângă ea. Să se trezească, să facă dragoste şi...

Şi asta. Exact ce avea în clipa aceea, să o țină în brațe sub lumina unui felinar în vederea tuturor.

— Haide, zise el şi se trase înapoi, hai să ne întoarcem la tine acasă şi să facem asta cum trebuie!

Willa rânji.

— Mi se pare deja cum trebuie, aşa că abia aştept să aflu ce mai ai ascuns în mânecă.

— Nu în mânecă ar trebui să începi să cauți.

El îi aruncă un rânjet lasciv, obținând încă un chicotit.

— Ei bine, în cazul ăsta, zise ea şi îşi trecu degetele peste şliţul blugilor lui, făcând ochii mari când îl descoperi pregătit de acţiune, cred că ar trebui să ne grăbim să ajungem acasă.

Grady abia dacă reuşi să nu încalce viteza legală în timp ce goneau prin oraş spre casa Willei, dormitorul Willei, patul Willei. Dumnezeule, cât o dorea!

Nu doar corpul ei, ci pe ea toată. Deşteptăciunea ei, inima ei bună şi râsul ei matinal. Întregul pachet, asta îşi dorise tot timpul.

Şi, da, sexul era minunat. Fără îndoială, voia şi asta.

Când ajunseră în sfârşit în faţa casei ei, el era aşa de disperat să o aibă, încât aproape că nu mai văzu bine. Să fi fost anticipaţia sau mâna ei care-l mângâia pe coapsă, îndemnându-l să treacă pe galben, să se grăbească – să se grăbească – pentru că nu mai putea aştepta ca să-l simtă înăuntrul ei?

Cum de era aşa de norocos?

— Ce e asta?

Clipind ca să iasă din starea de ameţeală sexuală, Grady se holbă spre uşa ei de la intrare spre care arăta Willa. O hârtie roz mică flutura lângă vizor.

— Se pare că e un aviz pentru un pachet.

Când se întoarse, văzu că ea se albise toată la față şi deschise gura într-o expresie de groază.

— Oh, Dumnezeule! Ea deschise portiera şi coborî poticnindu-se şi apoi se năpusti spre alee. Nu, nu, nu, nu!

Ce naiba?

Grady sări afară după ea, neştiind ce se întâmpla. Ea ajunse la uşă înaintea lui şi ținea deja bucata de hârtie în mâinile tremurătoare cu chipul marcat de o expresie de panică pură.

— Ce s-a întâmplat? Ce e?

— Oh! şopti ea. Asta nu se poate întâmpla. Am muncit aşa de mult. Nu pot...

— Ia-o încet, Willa!

El îi puse o mână pe spate, sperând să o poată consola.

Dar ea se scutură şi se întoarse cu ochii în flăcări.

— Nu pot să cred că am făcut asta!

— Ce ai făcut? Ce se întâmplă?

— Tu! zise ea, iar Grady se strădui să nu tresară. Au zis că trebuie să sosească, dar nu am ştiut când şi le-am spus că nu contează, că eu sunt mereu acasă.

Grady se holbă la hârtie, observând semnătura de pe linia din josul foii.

— O să mai încerce, nu-i aşa? Cei de la Amazon mereu fac aşa cu pachetele mele sau le lasă la vecini când...

— Nu, nu înțelegi. Ea clipi repede, inspirând şi expirând ca să se calmeze, deşi Grady vedea că nu funcționa. TechTel, clientul pe care am încercat luni întregi să-l prind... Îmi trimiteau un hard cu fişierele pe care trebuia să le completez ca un test final ca să primesc contractul. Există un timp limitat ca să faci treaba!

Grady îşi trecu mâinile prin păr, decis să rezolve asta pentru ea.

— Atunci mergem să-l luăm mâine-dimineață, zise el. Primul lucru de dimineață şi vei avea timp tot weekendul să faci treaba.

— Nu funcționează aşa, Grady, zise ea, iar lacrimile începură să i se prelingă pe față în timp ce strângea biletul lăsat de curier aşa de tare, încât pumnii i se albiră şi hârtia

se mototoli. Serviciul ăsta de curierat... Nu au birou local şi nu lucrează în weekend. Nu vor încerca să livreze din nou decât luni dimineață. S-a terminat.

Am ratat.

Ea se prăbuşi şi se făcu ghem, asemenea biletului. El se întinse din nou spre ea, disperat să o consoleze, să îi spună că avea să fie bine. Că aveau să fie şi alți clienți, alte ocazii...

— Ştiu că tu crezi că nu e mare lucru, zise ea şi se retrase. Vor fi alți clienți, nu-i aşa?

El clipi, prea uluit ca să răspundă.

— N-am zis asta.

— Nu trebuia să o spui. Văd pe fața ta. Domnul relaxat, domnul care se lasă în voia sorții, domnul care te învață să ai echilibru. Dar asta nu era o afacere oarecare, Grady! TechTel – acolo a vrut mama să lucreze mereu. Jobul ei de vis, jobul pe care tocmai îl primise când l-a cunoscut pe tata. Voiam aşa de tare să obțin contractul! Aveam nevoie de asta!

Cuvintele ei ieşeau în suspine atât de sălbatice, încât umerii i se scuturau. Grady se întinse după mâna ei, chiar dacă vorbele ei erau ca nişte lovituri de pumni.

— Bine, înțeleg. El nu era sigur că înțelegea, dar părea să fie ceea ce trebuia să spună. E o chestiune personală. Dar vor fi şi alte contracte, nu-i aşa? Tu întotdeauna planifici şi te asiguri că ai destule comenzi, destul de lucru.

El o strânse de mână, sperând să o consoleze. Nu înțelegea nevoia ei de a fi mereu cu doisprezece paşi înaintea jocului, dar putea să o susțină. Putea să îi ofere măcar asta.

— *Nu înțelegi, zise ea şi vocea îi tremură. TechTel... Mama a muncit din greu ca să primească jobul acela. Era visul la care a renunțat ca să mă aibă pe mine, ca să se mărite cu el. Asta era şansa mea, Grady! Şansa mea să-i obțin drept clienți şi să o fac să fie mândră de mine.*

— Ea ar fi deja foarte mândră de tine, Willa, zise el, fără să ştie ce să spună, iar asta părea evident. Oriunde ar fi – în Cer –, ea se uită la tine şi se gândeşte ce femeie extraordinară ai devenit. Sunt sigur de asta.

Ea clătină din cap, cu privirea sălbatică şi distrusă.

— Nu ştii nimic.

Biletul îi alunecă dintre degete, aterizând la picioarele ei ca o pasăre rănită.

— Mama mea nu e moartă, Grady.

El trase sacadat aer în piept.

— Poftim? Se holbă la ea, fără să înțeleagă, fără să respire. Eu nu... Ai zis...

— Am zis că a plecat, zise Willa. Că n-a mai fost. Şi tu ai auzit povestea despre bunicii mei care mi-au spus că ea a murit. Toate astea sunt adevărate.

Grady simți că i se învârte capul. A fi vrut să îl apuce cu ambele mâini ca să-l stabilizeze, ca să proceseze ce îi spunea Willa.

— Dar ea nu era moartă?

— Am crezut că era, zise Willa şi îşi şterse lacrimile de pe față. Mult timp am crezut ce mi-au spus bunicii mei. Era mai uşor aşa.

— Mai uşor, repetă el, în continuare fără să înțeleagă.

— Mai uşor decât adevărul, zise ea. Care era că ea n-a murit. Ea doar nu m-a iubit destul ca să se întoarcă. M-a abandonat, ne-a abandonat pe tata şi pe mine, dar ar fi putut să se întoarcă.

El ar fi vrut să se întindă ca să o atingă, vru să o facă, dar ea se retrase ca să nu o poată ajunge. Îl durea că ea nu-şi

dorea consolarea lui, dar acum nu era vorba despre el. Acum nu se putea să fie vorba despre el.

— De când ştii asta? Eşti în legătură cu ea?

Avea aşa de multe întrebări, dar acestea două îşi înfipseseră ghearele în el.

— De doi ani.

Ea îşi şterse din nou lacrimile, părând frustrată că ele continuau să cadă.

— Ani la rând, tata se îmbăta şi zicea lucruri precum „s-ar întoarce la noi dacă ar putea”, iar eu credeam că erau doar baliverne de bețiv. Că voia să spună că nu poate pentru că e moartă.

— Nu înțeleg. Şi-a înscenat moartea?

Willa închise ochii.

— Nu ştiu. Nu am vorbit cu ea. În mod evident, ei nu i-a păsat destul ca să ia legătura cu noi, dar presupun că ştie că părinții ei ne-au spus că a murit.

Părea o presupunere însemnată, aşa credea Grady, dar nu era cea mai importantă chestiune.

— Deci tatăl tău ştie că ea nu a murit?

— N-am idee, zise ea. Am angajat un detectiv particular ca să îmi dau seama.

Acum ce rost are să deschid discuția cu el?

Grady se încruntă, neştiind dacă ea voia un răspuns.

— Răspunsuri. Un final, presupun.

Ea râse, dar nu era un sunet fericit. Era sec, frânt de sunete pline de furie.

— În mod evident nu-l cunoşti pe tatăl meu.

— Nu, zise el încet, nu îl cunosc.

Ceea ce ar fi trebuit să-i spună ceva, nu-i aşa? În tot acest timp, el o lăsase pe Willa în viața lui, oferindu-i visurile, temerile, familia lui.

Iar ea nu-l lăsase să intre în viața ei. Nu cu adevărat.

Îşi strânse pumnii pe lângă corp şi îşi porunci să respire. Să nu transforme asta în ceva despre el.

— Willa, îmi pare foarte rău. Ce banalitate spunea! Nu e vina ta, zise el.

Indiferent ce s-a întâmplat, indiferent de motive, trebuie să ştii că nu e vina ta că mama ta a plecat. Că ea nu s-a întors. Asta e vina ei. Nu a ta.

Ea clătină din cap cu lacrimile şiroindu-i pe față.

— E vina mea că ea a plecat. Că eu mi-am pierdut controlul asupra carierei. Toate astea sunt din vina mea.

Dumnezeule, intrase rapid în spirala depresiei! Nu putea să o lase să pornească pe drumul ăsta. Se întinse după mâna ei, iar de data asta, îl lăsă să i-o apuce.

— Hai să mergem înăuntru, zise el. Îți fac nişte ceai şi stăm pe canapea cu Stevie şi pisicile şi poți să-mi povesteşti despre...

— Nu, zise ea, iar degetele i se strânseră în palma lui în timp ce-şi închidea ochii.

Nu, nu pot. Îmi pare rău, Grady. Nu pot să fac asta.

— E în regulă, zise el. Nu trebuie să vorbim dacă nu vrei. Pot doar să te țin fără să spun nimic.

— Nu.

Ea făcu un pas în spate şi clătină din cap.

— Trebuie să fac un plan. Trebuie să îmi rearanjez programul şi să-mi dau seama dacă există o modalitate de a concura pentru următorul lor proiect. Poate în câțiva ani când îşi vor reface site-ul sau poate...

— Willa, ia-o încet! zise Grady şi-şi trecu mâna prin păr, neştiind cum să se apropie de ea. Putem să luăm lucrurile pe rând. Poate să trăieşti un pic şi să-ți acorzi şansa de a procesa asta.

Greşită formulare. El văzu asta în felul în care ochii ei fulgerară şi în modul în care îşi strânse pumnii.

— Ție ți-e uşor să vorbeşti, zise ea cu voce seacă şi răguşită. Arunci cu banii de parcă ar fi confetti şi ori de câte ori te întreb dacă ai planuri de viitor, tu faci o glumă.

Auci!

Dar ea nu greşea.

— Uite, poate că nu îmi planific viața şi viitorul în amănunt, dar...

— Tu nu planifici deloc, Grady.

Ea trase aer în piept tremurând şi făcu un pas mai departe de el.

— Asta poate că e bine pentru tine, dar eu nu pot să trăiesc aşa. Nu vezi? Suntem prea diferiți.

— Ce vrei să spui?

El ştia prea bine ce voia ea să spună, dar voia să pretindă că nu înțelegea. Că nu se prăbuşea totul în jurul lui în timp ce el nu putea decât să privească.

Willa se uită la el cu tristețe în privire.

— Cred că ar trebui să pleci.

El înghiți cu greu, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Bine, zise el, după ce inspiră de câteva ori ca să se calmeze. Foarte bine, trebuie să fii singură în seara asta. Înțeleg. Cum ar fi dacă mâine-dimineață...

— Nu, Grady, nu am vrut să spun asta, zise ea cu o lacrimă care i se prelingea pe obraz. Nu pot să fac asta. Nu pot să mă mai văd cu tine. Am avut dreptate tot timpul. În viața mea nu e loc pentru o relație. Îmi pare rău că te-am făcut să

crezi că ar fi. Că mi-am permis să cred când ştiam în sinea mea că nu va funcționa niciodată.

El se holbă la ea.

— Glumeşti!

— Nu glumesc. Mi-am pierdut concentrarea. Nu fac asta niciodată şi nu-mi permit să o mai fac o dată. Umerii ei se scuturau de durere. Ani de durere, de durere care nu avea legătură cu el, cu ei doi împreună. Sunt prea multe în joc.

Nu-mi pot lăsa cariera de izbelişte. Toată stabilitatea pentru care am muncit aşa de mult ca să nu o pierd. Nu pot să renunț la asta.

El se agăța de paie, încercând să găsească o modalitate de a salva situația. De a-i oferi speranță.

— O să ai alte contracte. Vocea i se frânse, dar el continuă: Sau poate că poți obține o prelungire pentru asta. Poate dacă...

— Nu e vorba doar de contractul ăsta, Grady, zise ea. E vorba de imaginea de ansamblu. De faptul că de fiecare dată când îmi iau ochii de pe minge, chiar şi o secundă, totul se destramă. Totul.

Cum se întâmpla asta? Cu nici zece minute în urmă, goneau pe autostradă cu mâna Willei pe coapsa lui. El era foarte aproape de a-i spune că o iubea, de a o ține în brațe şi de a face din nou dragoste cu ea. Plănuiau să se mute împreună, pentru numele lui Dumnezeu!

Cum dispăruse totul aşa de repede?

Pentru că mâna ei încă era într-a lui, el încercă să o tragă mai aproape. Dacă ar fi putut măcar să o țină în brațe, să o consoleze, să îi spună că totul avea să fie bine! Trebuia să fie.

— Nu pot. Ea îşi trase mâna şi se îndepărtă de el. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

A fost minunat să te cunosc, dar...

— Opreşte-te chiar acum! zise el, având nevoie ca ea să nu termine fraza aceea.

Uite, o să te sun mâine-dimineață, când vei fi avut timp să procesezi lucrurile.

Putem să vorbim atunci şi...

— O să-mi închid telefonul, zise ea cu râs înecat. Asta voiai să fac, nu-i aşa?

— Nu aşa, niciodată aşa.

Ea clătină din cap şi mai făcu un pas în spate.

— Nu ar fi trebuit să las să se întâmple asta, zise ea. Nu ar fi trebuit să permit să mă îndrăgostesc de tine.

„Să mă îndrăgostesc de tine.”

Cuvintele care cu câteva minute ar fi însemnat totul acum îl loviră ca o palmă.

Ea le spusese ca şi cum ar fi fost o condamnare la moarte.

— Poate că dimineață lucrurile vor arăta mai bine, îi spuse el. Te vei fi calmat şi...

La naiba, nici asta nu era formularea potrivită. Ştiu din felul în care îi fremătară nările şi îi sclipiră ochii.

— Să mă calmez?

Ea îşi încrucişă brațele la piept, cu mâinile încă tremurând.

— Totul e doar o glumă pentru tine. Un joc. Să cucereşti femeia care nu vrea să fie cucerită, să îi răscoleşti viața. Ăsta era planul?

— Doamne fereşte!

Durerea acuzației îl lovi direct în piept. Nu ar fi trebuit să reacționeze, dar i se aprinse orgoliul masculin.

— Deci asta e cumva vina mea? Nu te-am reținut împotriva voinței tale. Nu te-am târât la hotelul ăla şi nici nu te-am legat şi nu te-am obligat să priveşti spectacolul cu stele. Tu ai ales lucrurile alea!

— Aşa e. Ea strânse din ochi, de parcă vorbele ar fi durut-o şi pe ea. Iar acum aleg să nu le mai fac. Trebuie să pleci, Grady.

El se holbă la ea, cum stătea cu ochii închişi strâns şi părul lipit de dârele de lacrimi de pe față. Încă putea să se întindă după ea, să salveze situația.

Doar că nu putea. Găsise în sfârşit o problemă în care nu era nevoie de un erou.

Era nevoie de un miracol.

— Pleacă! zise ea din nou, cu ochii închişi.

De data asta, el o ascultă. Făcu un pas în spate şi apoi încă unul. Trebuia să fie o modalitate prin care să îndrepte lucrurile.

— Să nu mă suni, zise ea. O să-ți blochez numărul, Grady, vorbesc serios! Nu e nimic personal, jur că nu e! De asta am nevoie.

Sigur că era personal. Cum putea să nu fie?

— Bine, zise el. Îți voi respecta dorința dacă asta vrei.

„Spune-mi că nu e ce vrei! Răzgândeşte-te, te rog...”

— Asta vreau. Vocea ei nu tremură deloc. Era fermă, puternică şi categorică. Asta e ce vreau.

Deci asta era. Grady aprobă din cap, deşi ea nu-l putea vedea. Chiar dacă ochii ei strâns închişi nu voiau să-l vadă.

— Adio, Willa!

El se întoarse şi se îndreptă spre camionetă, dorindu-şi cu disperare ca ea să-l strige. Să-i spună că se răzgândise.

Dar ştia al naibii de bine că ea nu avea să o facă.

Capitolul 20

Contractul cu TechTel nu putea fi salvat.

Willa ştia asta şi accepta. Primi hardul luni dimineață, îl trimise înapoi cu scuzele de rigoare pentru oportunitatea ratată şi le mulțumi că se gândiseră la ea.

Ei nu răspunseră, iar ea ştiu că era o uşă închisă ferm în urma ei. Nu putea să regrete asta, nu cu adevărat. Nu dacă aşteptările lor erau aşa de nerealiste, atât de pretențioase. Dacă învățase ceva de la Grady şi de la familia lui, acest lucru era că trebuia să fie mai blândă cu propria sănătate mintală. Chiar şi aşa, simțea pierderea unei potențiale afaceri, durerea de a fi dezamăgit un potențial client.

Nu era singura pierdere pe care o resimțea.

Ea ştia că nu putea să îndrepte lucrurile cu Grady. Chiar dacă şi-ar fi dorit, spusese prea multe lucruri pe care nu le putea retrage. El o curtase şi o cucerise, îşi folosise magia să o convingă, dar nu avea să facă asta de două ori. Ea se asigurase de asta, deşi în ultimele zile se întrebase dacă nu fusese prea grăbită când luase decizia asta.

— Nu, rosti ea cu voce tare în timp ce strângea volanul cu ambele mâini. E mai bine aşa. Sunt prea multe în joc. Prea multe de pierdut dacă-ți iei ochii de pe minge.

În afară de asta, erau absolut incompatibili. Da, fusese distractiv să fie cu cineva aşa de spontan, aşa de capabil să trăiască clipa. Dar pe cine păcălea? Willa avea nevoie să planifice totul, să prevadă fiecare posibilă mină terestră şi să găsească modalități să le ocolească. Iar Grady... Ei bine, planificarea nu era tocmai punctul lui forte. Într-un fel, ea iubea asta la el, dar trebuia să fie înțeleaptă.

Nu exista nici un mod prin care ei doi să fie împreună. Era aşa de simplu!

Discursul încurajator o ajută, dar numai un pic. Se ducea să-l vadă pe tatăl ei, ceea ce era o idee foarte proastă. Cu siguranță el nu avea să reuşească să o facă să se simtă mai bine, dar oare putea să se simtă şi mai rău?

— Tată?

Ea bătu de două ori la uşă şi aşteptă un pic. Nici un răspuns, dar nu era un lucru neobişnuit. Bătu din nou.

— Hei, tată, eşti acasă?

Ea încercă mânerul, care se deschise uşor. Mirosul stătut, uleios, familiar îi umplu plămânii, dar deschise uşa larg şi lăsă o rază prăfuită din lumina soarelui să cadă pe canapea.

Tatăl ei stătea întins acolo, cu gura căscată şi un braţ peste faţă. Willa rămase nemişcată, privind cum i se ridica şi îi cobora pieptul.

— Tată?

El pufni şi îşi luă braţul de pe faţă, iar Willa respiră din nou. După ce reuşi să-şi concentreze privirea asupra ei, el zâmbi.

— Hei, draga mea! Cât e ceasul?

— E puţin după prânz, zise ea. Apoi adăugă: E miercuri – asta pentru că probabil el nu-şi amintea nici asta.

— Oh, bine!

El se ridică şi se frecă la ochi în timp ce Willa se uită la locul gol de pe perete unde fusese televizorul. Nu mai erau decât cabluri şi o gaură în perete.

Ea deschise gura să întrebe, apoi o închise la loc. Nu venise pentru asta.

— Ai mâncat astăzi?

— Da, da. Am mâncat ouă cu bacon, pâine prăjită şi suc de portocale.

El îşi puse picioarele pe podea, degetele ițindu-i-se prin găurile din şosete. Willa îşi notă în gând să-i cumpere altele.

— Eşti sigur că ai mâncat?

Ea ştia că el mințea. Fie uitase, fie nu voia să o îngrijoreze, ceea ce o întrista şi o înfuria în acelaşi timp.

Mai mult o întrista.

Se întoarse şi se duse la bucătărie, unde puse punga cu cumpărături pe blat.

Începu să despacheteze încet.

— Cum ar fi sendvişurile cu unt de arahide şi dulceață? întrebă ea. Mănânc şi eu cu tine.

— Sigur, ar fi grozave.

Începu să le facă, aliniind feliile de pâine integrală. Putea să-i dea măcar asta, proteine. Fibre. Câțiva pumni de struguri pentru mai multe vitamine. Le puse pe două farfurii din plastic crăpate şi se concentră asupra a ceea ce făcea ca să nu trebuiască să se uite în ochii lui.

— Am tot vrut să te întreb ceva, tată.

Ea putea să facă asta. Exact aşa, în timp ce se concentra asupra sarcinii de a întinde untul de arahide pe pâinea moale. Nu putea să se uite la el. Măcar ştia asta.

— Ce anume, draga mea?

— E vorba de mama.

Tăcere. Ştia că el o auzise, simțea tensiunea care trosnea în jurul lor din felul în care el rămăsese nemişcat în camera de zi. Ea nu îşi ridică privirea pentru că nu se putea uita la el.

— Mama ta, zise el în cele din urmă. Credeam că nu-ți place să vorbeşti despre ea.

Asta era adevărat. Nu vorbiseră niciodată. Nu vorbiseră de foarte multă vreme, oricum.

„Spune direct! Întreabă ce vrei să afli!”

Ea se uită în borcanul cu unt de arahide, încercând să rostească acele cuvinte. să le spună cu voce tare după atâta vreme.

— Ea trăieşte, zise Willa uşor. Tu ştiai asta? Vocea i se frânse, dar nu reuşi să rostească restul cuvintelor, rămânând acolo şi respirând sacadat preț de câteva clipe.

Când bunica şi bunicul au venit să ne spună că a murit, tu ştiai că nu era aşa?

Tăcere lungă. Willa nu putea să ridice privirea, nu se putea uita în ochii lui.

Dar simți răspunsul ca pe un pumn în stomac.

— Nu.

Atunci ridică privirea, forțându-se să îl privească în ochi. Să se uite adânc în acei ochi injectați cu irisurile căprui, la fel de familiari ca propriul chip în oglindă. Nu reuşi să citească nimic în expresia lui, absolut nimic.

Dar un lucru pe care nu-l văzu era surprinderea.

— Nu pari foarte şocat de ce ți-am spus.

Tatăl ei clătină din cap, încet şi înfrânt.

— Nu mă mai surprind multe, Wills, zise el. De ce întrebi? Ce vrei să ştii cu adevărat?

— Te întreb dacă ştiai că nu a murit.

— Nu, zise el. Nu eram sigur. Făcu o pauză care ei îi spunea mai multe decât rostise deja. Dar m-am întrebat.

Ea strânse mai tare cuțitul, mirosul de unt de arahide făcându-i ochii să lăcrimeze.

— Ai crezut că soția ta – mama mea – ar putea să fie în viață şi nu te-ai gândit niciodată să faci ceva în privința asta?

— Ce aş fi putut să fac, Willa?

Explozia de viață din glasul lui o luă pe nepregătite şi scăpă cuțitul cu un pocnet.

Îl luă din nou în mână, în timp ce tatăl ei îşi prinse capul între mâini.

— Eu n-am fost destul pentru ea, zise el, cu capul plecat spre podea. Noi n-am fost destul. De ce aş fi vrut să porți şi tu povara asta?

Dumnezeule sfinte!

Ea bănuise, dar o durea să îl audă rostind asta, să vadă cuvintele întinse goale pe covor ca un cadavru.

— Aşa că m-ai lăsat să cred că a murit, zise ea încet.

— M-am lăsat şi pe mine să cred asta, zise el. A fost mai uşor aşa.

— Înțeleg.

Ea strânse iarăşi cuțitul în mână, forțându-se să nu reacționeze cu furie sau judecând. Tristețea era oricum sentimentul ei covârşitor, aşa că se lăsă pradă acestuia.

— De asta te-ai apucat de băut? întrebă ea.

El clătină încet din cap, fără să-l ridice dintre mâini. De parcă ar fi devenit prea greu pentru el, de parcă nu ar mai fi putut să-l țină ridicat.

— Poate că de asta m-am apucat, zise el. Cine mai ştie?

— Tu ştii, zise ea. Tu eşti singurul care ştie.

El îşi înălță capul, ochii sclipind a ceva ce ea nu putea să descifreze.

— Beau pentru că sunt un bețiv ordinar. Asta crezi, nu-i aşa?

— Nu contează ce cred eu, zise ea atentă. Nu sunt eu cea care poate lua decizia de a schimba lucrurile.

Alt pufnet din partea tatălui ei.

— E prea târziu pentru asta.

Unde mai auzise cuvintele astea? Din gura ei proastă, de acolo.

„E prea târziu, Grady.”

Şi era, nu-i aşa?

Întreaga ei ființă se luptă cu acel gând, atât pentru tatăl ei, cât şi pentru ea. Trase de câteva ori aer în piept ca să se calmeze în timp ce termina de uns pâinea cu unt de arahide, adunându-şi curajul de a pune întrebarea-cheie. Întrebarea pe care voia de fapt să o pună.

— De ce a plecat?

El nu răspunse. În timp ce tăcerea se prelungea, ea puse din nou cuțitul jos şi se uită la tatăl ei.

Nu-şi mai ținea capul între mâini. O privea cu ochii urduroşi, injectați, holbându-se la ea de parcă nu ar mai fi văzut-o până atunci.

— Nu ştiu, zise el. Doar ea poate răspunde la asta.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Niciodată. Nici măcar n-am ştiut sigur că e în viață.

Dar Willa ştia.

Avea o adresă şi tot ce-i trebuia, deşi nu făcuse nimic în privința asta. Era prea speriată, prea paralizată de trecut şi de temerile pentru viitor, aşa că rămăsese blocată, luptându-se să respire.

Aşa trăise şi ea, nu-i aşa? Cariera, relațiile, viața ei – totul fusese doar pentru supraviețuire.

Nimic mai mult.

— O să mă duc s-o văd. Ea nu intenționase să spună asta. Nu intenționase, de fapt, nici să o facă. Dar, în secunda în care rosti cuvintele, ea ştiu că erau cele potrivite. Mă duc să obțin nişte răspunsuri.

— Foarte bine. Tatăl ei aprobă din cap şi îşi sprijini palmele pe genunchi, de parcă ar fi putut să-şi tragă forța din ele. Cred că ar trebui. Nu e sănătos să laşi lucrurile să zacă în suc propriu.

Fu rândul ei să pufnească.

Deschise borcanul cu gem, băgă cuțitul în el şi îl scoase cu o căpşună în vârf.

Respiră regulat şi termină sendvişurile, punând cuțitul pe blat. Apoi se uită din nou la el.

— Ai nevoie de ajutor, tată, zise ea. Ajutor real, profesional ca să depăşeşti alcoolismul. Eu am terminat.

El se holbă la ea. Nu era pentru prima dată când îi spunea cuvintele astea, dar era prima dată că le rostea cu o asemenea forță. Era prima dată când erau adevărate, când le rostise cu toată ființa ei şi văzu în ochii lui că ştia.

Se încordă, aşteptând protestele. Precum „n-am o problemă, pot să mă opresc oricând vreau”. Ea îi auzise negațiile de nenumărate ori, putea să repete cuvintele odată cu el.

— Bine, zise el şi încuviință o dată din cap. Bine.

— Poftim?

Ea trebuie să fi înțeles greşit.

— Foarte bine, zise el cu vocea mai fermă de data asta. Du-te să o vezi pe mama ta! Află ce ai nevoie să afli. Iar când te întorci, o să mergem.

— Mergem, repetă ea în continuare nesigură că auzise bine. Vrei să spui că eşti de acord să mergi la reabilitare?

El clătină din cap şi şi-l prinse iarăşi în mâini.

— Nu ştiu de unde o să scot banii, dar...

— Mă ocup eu, zise ea. Dacă vorbeşti serios că vrei să faci asta, pot să mă ocup.

— Vorbesc serios, zise el cu capul în mâini. Asta e. Am ajuns la fund, nu-i aşa?

Willa strânse din ochi, simțind disperarea alături de el.

— Da, zise ea. Cred că asta e.

— Vreau să mă opresc, rosti el. Pe cuvântul meu!

Şi pentru prima dată în mulți ani ea chiar îl credea.

De ce făcea asta?

De doi ani ştia că mama ei trăia. Doi ani în care ştiuse, dar nu sunase, nu scrisese, nu spusese nimănui apropiat că ştia că mama ei nu era moartă.

De ce acum?

Dar, în timp ce strângea brațele scaunului din avionul care decola, ea ştiu răspunsul. Îl ştia, dar nu-i plăcea.

„Grady.”

El mişcase ceva în adâncul ei, ceva ce ținuse îngropat ani întregi. Cum reuşise să facă asta doar în câteva luni de vreme ce ea petrecuse ani la rând evitând subiectul? Nu doar cei doi ani de când ştia că nu era moartă, ci toată viața petrecută fugind de durere, de abandon, de tristețe.

Ea se uită pe fereastra avionului la peisajul care se întindea dedesubt şi dispărea.

Asta vedea şi el? Încercă să nu se gândească la el, să nu se întrebe unde era sau ce simțea, dar nu se putea abține să nu-i afle programul. Chiar acum probabil se urca într-un avion împreună cu Tony, Jimmy şi poate Ryan şi cu toți ceilalți pompieri paraşutişti pe care nu avea să-i mai vadă vreodată.

Gândul îi făcu inima să se strângă precum un şervețel ud în timp ce avionul urca şi mai sus în nori. Deci aşa se simțea să zbori. Era înspăimântător, străin şi nou, dar sclipirile soarelui care atingeau norii ca de bumbac îi făceau inima să se simtă mai uşoară. De ce nu făcuse asta niciodată până acum?

Până să-şi dea seama, aterizau deja în Florida. Orlando, dintre toate locurile.

Willa nu fusese niciodată acolo, nu dorise niciodată să meargă, nici înainte să afle că acesta era locul pe care mama ei îl alesese. Nu pe ea.

Îşi adună lucrurile şi coborî din avion cu bagajul de mână pe umăr. Nu avusese rost să plătească un bagaj de cală. În plus, nu stătea mult. Doar atât cât să se uite în ochii lui Denise şi să o întrebe de ce.

„De ce m-ai părăsit?”

„De ce nu te-ai întors?”

„De ce nu m-ai iubit destul?”

Ea încercă să nu se uite la suma cerută în timp ce semna documentele pentru maşina închiriată. Încercă să nu se gândească la faptul că afacerea ei putea să se destrame. După ce pierduse afacerea cu TechTel, lucrase în plus ca să-i mulțumească pe ceilalți clienți. Totul i se părea ca o muncă de peticire, de parcă totul ar fi putut să se dezmembreze în orice clipă.

Oare avea să înceteze vreodată să se simtă aşa?

Da, desigur. Apoi ea avea să rămână cu ochii pe minge. Nu avea să se lase distrasă, urma să se lase cucerită de lucruri frivole.

„Grady nu era frivol."

Da, sigur, nu se referea la asta. Dar relațiile – cele care îți cucereau inima, sufletul şi toată atenția – erau pentru alți oameni. Nu pentru ea. Mereu ştiuse asta.

Verificând de două ori adresa, îşi parcă banala maşină închiriată lângă bordură.

Piedmont Court nr. 3268, exact aşa cum scria în raportul detectivului particular.

Casa era joasă şi maronie şi părea lăsată un pic într-o parte. Un palmier cam golaş se înălța dintr-un pat cu pietre roz, înconjurat de o mare de gazon rar, plin de pete uscate. Chiar şi cu aerul condiționat la capacitate maximă, ea tot simțea căldura umedă din afara maşinii.

Poate că mai întâi ar fi trebuit să sune, dar atunci probabil ar fi dat bir cu fugiții.

Trebuia să facă asta chiar ea. Uneori, avea nevoie de elementul-surpriză ca să-şi păstreze integritatea, iar Willa de asta avea nevoie cel mai mult.

Cu mâinile tremurând, scoase cheia din contact şi coborî din maşină. Vru să-şi netezească fusta, dar se opri. Oare chiar voia să facă impresie bună unei femei care îşi abandonase soțul şi copilul, lăsându-i să creadă în toți aceşti ani că era moartă?

Dar Willei îi păsa, asta era tragedia. Aşa că îşi netezi fusta şi păşi pe trotuar. Se îndreptă încet pe alee, cu mâinile tremurând pe lângă corp. Poate că mama ei se mutase. Poate că era la serviciu sau vizita nişte prieteni ori se recăsătorise şi avea şaisprezece copii care...

Ea apăsă pe sonerie înainte să aibă ocazia de a da bir cu fugiții. Trase adânc aer în piept, expiră, inspiră, expiră. Se auziră paşi în interior, apoi un clic când fu deschis zăvorul. Uşa se deschise şi...

— Orice ai de vânzare, nu mă interesează.

Femeia avea părul blond, creț, ce îi crea un fel de aură în jurul capului. Riduri adânci îi marcau ochii, gura, locul unde ar fi putut fi gropițele dacă ar fi zâmbit.

Willa cunoştea acele gropițe. Le vedea de fiecare dată când zâmbea în oglindă, ceea ce nu se întâmpla prea des. Ea ştia şi ochii aceia verzi, aceiaşi pe care-i văzuse aprinzându-se din interior în lunile cât fusese cu Grady.

Nimeni nu zâmbea acum. Chipul mamei ei nu arăta nici o urmă că ar fi recunoscut-o.

— Bună, Denise, zise Willa şi ezită. Apoi adăugă: Mamă.

Cuvântul ieşi cu o voce răguşită şi frântă. Gura femeii se deschise, apoi se închise şi se deschise din nou. Nu ieşi nici un sunet. La început.

— Willa? Tu eşti?

Ea aprobă din cap, neavând încredere în propria voce.

Ochii lui Denise îi erau familiari, dar vocea era cea pe care ar fi recunoscut-o oriunde. Chiar şi răguşită din cauza tutunului, era aceeaşi voce pe care Willa o auzea în visele ei cântând Itsy-Bitsy Spider în timp ce era pe cale să adoarmă.

— Dumnezeule sfinte! clipi Denise. Dumnezeule!

Willa râse. Nu putu să se abțină. Întreaga situație era absurdă.

— Da, mormăi ea. Cam asta descrie situația.

Mama ei aprobă din cap, în continuare în stare de şoc.

— N-am crezut... N-aveam habar... Ea se opri şi clătină din cap. Mă gândesc că ai nişte întrebări.

— Câteva.

Era puțin spus.

Denise se încruntă.

— Ai vrea să intri?

Willa ezită. Îşi imaginase cum avea să o înfrunte pe mama ei pe verandă.

Dar aşa de multe lucruri din viața ei se dovedeau a fi diferite de felul în care şi le imaginase, aşa că încuviință din cap.

— Sigur.

Denise se dădu la o parte, iar Willa trecu pe lângă ea, inspirând mirosurile nefamiliare. Balsam de rufe, pâine arsă, poate miros de câine, deşi nu vedea nici un câine pe nicăieri.

Nimic familiar. Nimic legat de copilăria ei.

— Pe aici, zise Denise şi o conduse pe hol. E dezordine, îmi cer scuze.

Scuze? Pentru câteva reviste răspândite pe măsuța de cafea sau pentru o viață întreagă de griji, tristețe şi...

— Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă mama ei la capătul holului, făcându-i Willei semn spre canapeaua din camera de zi mică. Ceai, apă plată sau minerală? Nu am vin sau bere. Nu mai țin de ani întregi alcool în casă. Nu pot... Ea se opri din nou şi se uită spre Willa. Îmi pare rău, repetă ea.

De data asta, Willa simți că scuzele nu erau pentru dezordine. Pe chipul lui Denise se citea remuşcarea. Femeia îşi strânsese pumnii.

Willa se uită în jos ca să-şi vadă şi propriile mâini strânse în pumni. Le desfăcu, amețită de situația aceea bizară.

— De ce?

Ce întrebare nepotrivită, complet neadecvată! Ridurile de pe fața mamei ei se adânciră ca nişte tranşee prăbuşite. Denise se prinse de coate, o formă de autoconsolare pe care Willa o cunoştea prea bine.

— Ia loc, zise mama ei uşor.

Ea făcu semn spre canapeaua gri cu crem, pe care se aflau două pisici alb cu negru, cu cozi nervoase. Una deschise un ochi şi se uită la Willa cum stătea rigidă pe marginea canapelei. Din capătul celălalt al sofalei se auzi un tors

profund, iar Willa simți un val de dor de casă care o lăsă fără suflare. Dor de un cămin pe care nu-l cunoscuse niciodată. Ce stupid!

— Deci, zise Denise așezată țeapăn pe un fotoliu albastru decolorat, cu genunchii aproape cât să-i atingă pe ai Willei. M-ai găsit.

— Presupun că nu voiai să fii găsită. Vocea Willei era încordată și înțepată. Se forță să respire. Având în vedere că ți-ai înscenat moartea și tot restul.

— Nu am... Nu a fost așa.

— Nu? Atunci cum naiba a fost?

Denise își plecă privirea în poală.

— Am vrut ce era mai bun pentru tine.

Willa râse – un sunet sec, amar și răgușit. Ce replică ridicolă!

— Eu voiam o mamă, zise ea. O mamă care să nu mă abandoneze și care să nu mă lase să-mi petrec copilăria crezând că a murit.

Denise închise ochii, arătând mai bătrână decât cu două minute în urmă.

— Ai dreptate, zise ea. Merit asta.

— De ce? întrebă Willa din nou, disperată după un răspuns. Voia unul adevărat de data asta. Îmi datorezi măcar asta, Denise!

Mama ei tresări, dar aprobă din cap. Gura i se mişcă de parcă ar fi vrut să spună cele mai grele cuvinte imaginabile. Când vorbi în cele din urmă, vocea ei se frânse de parcă n-ar mai fi folosito de ani întregi.

— L-am iubit pe tatăl tău, zise ea. Trebuie să înțelegi asta.

Willa nu zise nimic. Ce putea să spună?

— Te-am iubit şi pe tine, zise ea. Mai mult decât orice. Dar nu trebuia să rămân însărcinată. Nu trebuia să se întâmple.

Willa îşi împreună mâinile în poală ca să nu-i tremure.

— Ce înseamnă asta?

Mama ei trase zgomotos aer în piept.

— Sunt bipolară, zise ea. În plus, sufăr de schizofrenie şi de depresie cronică.

Sfânta Treime a bolilor mintale.

Willa se holbă la ea.

Cuvintele în sine nu erau un şoc, dar ea tot nu înțelegea.

— Cele trei boli laolaltă pot fi un coşmar, îi explică mama ei. Dar devin de zece ori mai dificile cu o sarcină.

Willa se holbă la ea.

— Nu îmi amintesc nimic din toate astea. Păreai cât se poate de în regulă.

— Aveai cinci ani, răspunse Denise, clătinând din cap. Şi eu eram distrusă. Aşa de distrusă încât nimeni nu putea să adune piesele şi să facă din ele ceva ce părea normal. Crede-mă că nu eram în regulă!

Willa îşi apăsă palmele pe genunchi, încercând să înțeleagă.

— Deci tot m-ai avut, deşi nu ar fi trebuit.

Mama ei aprobă din cap.

— Depresia post-partum – asta e o problemă reală cu care se confruntă multe femei. Pentru mine a fost iadul. Ani, nu luni. N-am putut funcționa. Uneori, nu puteam decât să zac pe canapea suspinând în timp ce tu plângeai în cealaltă cameră. O dată, aproape că am dat foc casei. Tu aveai doi ani, iar eu am lăsat aragazul pornit şi am plecat. Am fi putut muri amândouă.

Willa îşi ținu răsuflarea. Nimic din toate astea nu i se părea cunoscut, dar privirea bântuită din ochii mamei îi spunea că erau adevărate. Nimeni nu putea să se prefacă aşa.

— Eram mereu fără bani, zise ea. Tatăl tău s-a străduit, a încercat să adune destui bani pentru medicamente, pentru genul de tratament de care aveam nevoie. Dar nu era destul. Nu era niciodată destul. Denise clipi iute ca să alunge lacrimile cu o ferocitate pe care Willa o ştia prea bine. Am ajuns până la urmă în pragul dezastrului, zise ea. Mi-am amanetat verigheta. Nu era prea mult, doar un diamant mic.

— Îmi amintesc de inel, şopti Willa. Mă lăsai să mă joc cu el.

Denise aprobă din cap.

— N-am primit prea mult pe el, dar a fost de ajuns ca să pot lua avionul până în Florida, la părinții mei.

— Bunica şi bunicul.

Cuvintele erau amare şi grele pe limba ei. Nu se gândise de mult la ei, nu îi văzuse din ziua aceea din livingul lor, când veniseră să-i spună că mama ei murise.

— Aveau bani, zise ea. Tatăl meu era psihiatru. Probabil nu ştiai asta.

Willa clătină din cap, încercând să înțeleagă cum schimba asta lucrurile.

— Te-au ajutat.

— Au plătit pentru centrul de reabilitare psihică, zise ea. Tratamentul şi internarea aproape un an într-o clinică închisă. Eram... nu eram deloc bine.

Pe obrazul mamei ei alunecă o lacrimă, iar Willa se luptă cu dorința de a o consola. Furia îi fierbea sub piele, dar înțelegerea se amesteca în acele sentimente amare.

— Aş fi putut să te vizitez aici. Sau aş fi putut să te sun. Sau...

— Doctorii nu au fost de acord.

Obrajii i se înroşiseră şi se uită din nou în poală.

— Tatăl meu... a zis că, dacă voiam să mă fac bine, trebuia să nu am parte de distrageri din exterior.

— Iar eu eram o distragere.

Vocea îi sună plat şi ascuțită pe ultima silabă.

„O distragere."

Îşi aminti că acelaşi lucru îi spusese ea lui Grady. Dar acum era ceva diferit.

Mama ei clătină din cap şi se uită din nou la Willa.

— N-am vrut să sune aşa. Doar că... l-am sunat pe tatăl tău o dată de acolo din spital. El a zis... Mi-a spus că îți merge bine. Că vă mergea amândurora bine, că totul era în regulă.

Oare aşa fusese? Poate că da la început. Poate că fusese aşa înainte să fi început să bea mult.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Mi-a fost mai bine. Ea îşi coborî privirea în poală şi obrajii i se înroşiră din nou. După care am avut o recădere. Heroină. E un lucru obişnuit la oamenii cu probleme mintale – provocările automedicației. Ştiai asta?

— Ştiam asta.

Willa strânse din buze, înfrânându-şi supărarea.

— Ştiam pentru că m-ai lăsat cu un alcoolic afurisit. Am fost fără adăpost – tu ai ştiut asta?

Ochii lui Denise se umplură de lacrimi şi de ruşine.

— Nu ştiam, zise ea. El bea mereu. Dar nu aşa. Banii erau viciul lui, nu alcoolul.

Datoriile la jocurile de noroc erau tot mai mari. Ştiam că eram o povară pentru el şi nu puteam să-l ajut. Nu putea să funcționeze. Eu nu puteam contribui. La naiba, nici măcar nu puteam fi un părinte pentru propriul copil!

— Aşa că ai plecat, zise Willa. Fără un telefon, fără un mesaj, fără nimic.

Denise tresări din nou.

— Nu am ştiut mult timp. Iar că tatăl meu ți-a spus că am murit am aflat după mai bine de un an. Am avut o recădere şi am trăit pe stradă. Când mi-a spus în sfârşit, răul era deja făcut.

Aşa de mult rău! Willa abia dacă putea să respire.

— Bunicul... a mințit pur şi simplu?

— S-a gândit că era mai bine pentru noi toți, zise ea. El chiar a crezut asta.

Trebuie să crezi că aşa a fost!

Willa nu ştia ce să mai creadă.

— Tot ai fi putut suna sau scrie.

Denise clătină din cap cu ochii verzi sclipind.

— El m-a convins că era mai bine pentru tine. Că nici măcar nu ai plâns când ți-a spus.

Simți acele cuvinte ca pe un pumn în stomac.

— Am plâns în fiecare noapte timp de ani întregi. Ai măcar idee cum m-am simțit?

Lui Denise i se umplură ochii de lacrimi, dar clipi ca să le alunge.

— Mă temeam că, dacă mai rămâneam în viața ta, aveam să fac ceva groaznic. să dau foc la casă ori să iau o supradoză şi tu să mă găseşti pe jos cu un ac în braț.

Eram aşa de distrusă, Willa!

Willa îşi strânse pumnii, cu inima plină de furie, dar şi de înțelegere.

— La fel eram şi eu. Ea încă era, nu-i aşa? Singura dată când începuse să se simtă întreagă fusese alături de Grady. Dar alungă gândul pentru că trebuia să se concentreze asupra momentului. Am avut nevoie de tine.

Denise îşi plecă fruntea.

— Am crezut că îți va fi mai bine fără mine.

— Nu mi-a fost.

Mama ei se uită în poală.

— Îmi pare rău. Ştiu că e prea târziu, dar îmi pare rău.

„Prea târziu."

Cuvintele continuau să o lovească iar şi iar. De câte ori nu le gândise, nu le rostise cu voce tare?

Dar ea era acum aici, nu-i aşa? Şi avea răspunsuri, măcar câteva dintre ele. Mai existau goluri, pierdere, regret şi tristețe.

Încet, ea întinse mâna şi o atinse pe a mamei ei. Denise ridică privirea, ochii ei cercetându-i pe ai Willei cu o sclipire de speranță în adâncimile verzi.

— Ai putea... Vocea mamei ei se frânse, tremurată şi fragilă. Ai putea vreodată să mă ierți?

Willa se uită la ea. Se uită atentă la fața marcată de trecerea timpului, la părul fără formă, la ochii obosiți. Ce rost avea să plângă după mama care fusese sau să o urască pe mama care devenise?

— Te iert, zise Willa blând. Erau doar vorbe goale, crezu ea la început. Dar apoi, când le rosti mai tare, îşi dădu seama că vorbea serios. Te iert, zise ea din nou, mai apăsat de data asta.

Încă îşi ura mama. Ura ce făcuse.

Dar mai mult decât orice îi părea rău pentru ea. Era tristă pentru tot ce pierduse.

Pentru tot ce pierduseră ei.

— Mulțumesc, zise Denise şi îşi plecă fruntea în timp ce încă o lacrimă i se prelingea pe obraz.

Willa băgă mâna în poşetă şi scoase un pachețel de şervețele.

I-l dădu, conştientă că îi oferea mamei ei mai mult decât un şervețel.

— Am crezut că nu te merit, zise Denise în timp ce-şi ştergea lacrimile. Am făcut atât de multe alegeri îngrozitoare încât am crezut că fac, în sfârşit, o alegere bună ieşind din viața ta. Dându-ți o şansă să fii normală.

Willa îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Asta nu a mers conform planului.

Mama ei o studie.

— Pari să fii cât se poate de normală, zise ea şi-şi muşcă buzele. Nu ai nici o... problemă mintală?

Willa clătină din cap.

— Nu din câte ştiu. Ceva anxietate, desigur, dar...

Ea se opri şi se întrebă dacă nu era mai mult de atât. Dacă părinții ei nu erau singurii care aveau nevoie de ajutor profesionist.

Pe chipul mamei se văzu uşurarea.

— Eram îngrijorată. Problemele astea se moştenesc. Ăsta era alt motiv pentru care nu voiam să rămân însărcinată. Nici măcar n-am ştiut până ce sarcina nu era prea avansată.

— Ştiu, zise Willa şi se uită în jos spre mâini. Tata nu vorbea mult despre asta, dar mi-a spus măcar atât.

Între ele se aşternu tăcerea, dar nu mai era plină de animozitate. Doar plină de tristețe şi de o uşoară uşurare. Când Willa îşi ridică privirea, mama ei o studia.

— Nu regret, zise Denise uşor. Că te-am avut, vreau să spun. Regret multe alte lucruri, dar nu asta.

Acum nu mai era loc de regrete. Nici acuzațiile nu-şi aveau rostul. Trebuiau să meargă înainte, asta trebuiau să facă.

— Mulți ani nu am ştiut de tine, zise mama ei, parcă citindu-i gândurile. Părinții mei au angajat un detectiv particular de câteva ori şi mi-au spus că erai bună la şcoală. Că păreai fericită. Doar acum câțiva ani te-am căutat online. Ai o afacere.

— Da, zise Willa, pregătindu-se pentru apariția familiară a îngrijorării legate de clienți, termene-limită şi bani.

Dar nu veni. Nu veni nici panica. Doar un straniu sentiment de... speranță?

— Sunt bine, zise ea şi cuvintele o surprinseră, dar nu şi adevărul din ele. Nu am fost mereu, dar acum sunt bine.

— Mă bucur, spuse mama ei şi păru să ezite. Nu eşti măritată sau...

— Nu. Willa strânse din buze. Nu sunt.

— Îți doreşti lucrurile astea? se îmbujoră Denise. Îmi pare rău, nu e treaba mea să întreb.

— Nu, e în regulă. Cred... Cred că nu m-am gândit că ar fi o opțiune.

— De ce nu? întrebă mama ei cu adevărat nedumerită.

— Prea ocupată, zise ea. Să îmi găsesc stabilitatea, să alerg după afaceri, să încerc să nu las lucrurile să se destrame.

Mama ei aprobă din cap cu o sclipire în ochi.

— Eşti aşa de concentrată să îţi faci griji, să te îndemni singură să ai succes, încercând să fii mai puternică, mai bună, dar uiţi de ce faci lucrurile astea.

Lucrurile care fac să merite să te trezeşti dimineaţa şi să-ţi vezi de treabă.

Willa deschise gura să vorbească. Apoi o închise. Ea ce făcuse până acum?

Clătină din cap, nefiind pregătită să accepte această posibilitate. Pentru Dumnezeu, chiar căuta sursa de înţelepciune la mama ei, care o abandonase?

Dar în timp ce o urmă de speranţă o săgeta direct în piept, îşi dădu seama că aşa era.

Mama ei trebuie să-i fi văzut pe chip lupta care se dădea în ea pentru că se aplecă din fotoliu.

— Pot să-ţi dau un sfat?

Trebuie să fi sunat ridicol, pentru că Denise se bâlbâi, căutând să-i explice.

— Şti...ştiu că sunt ultima persoană din lume...

— Nu, e în regulă, râse Willa uşor, fără umor. Chiar am mare nevoie de sfaturi acum.

Denise aprobă din cap, îndreptându-se uşor.

— Fii blândă cu tine însăţi! zise ea. Şi permite-ţi să fii fericită! Nu te lupta împotriva fericirii, nu decide că nu meriţi asta. Pentru că meriţi. Meriţi lumea întreagă, micuţa mea.

„Micuţa mea."

Ea uitase că ambii părinţi îi spuneau aşa. Uitase cum era să aibă pe cineva care să ţină aşa de profund la ea. Să aibă pe cineva care să vegheze asupra ei şi să-i dorească binele.

„Ai uitat până când ţi-a amintit Grady."

Emoţia îi cuprinse întregul corp, gonind prin ea până când simţi că nu mai putea să respire.

„Grady."

Poate că nu distrusese totul dincolo de orice speranţă. Dacă ea putea să o ierte pe mama ei, dacă ele două puteau să aibă o a doua şansă, atunci putea primi acelaşi lucru de la Grady.

Fu rândul Willei să-şi înăbuşe lacrimile, să simtă valuri de emoție care o gâtuiau.

— Acum o să plec, şopti Willa, neştiind ce să mai spună. Am obținut ce am dorit când am venit aici şi cred... că ajunge deocamdată.

Ea se ridică. Denise se ridică şi ea, uitându-se îngrijorată la chipul Willei.

— Doar nu zbori acum înapoi?

Willa aprobă din cap.

— În seara asta, da. Nu rămân. Îşi muşcă buzele, ezitând. Dar aş putea să revin câteodată. Sau tu... ai putea să mă vizitezi.

— Mi-ar plăcea asta, zise Denise. Chiar mi-ar plăcea foarte mult.

— Foarte bine. Îi oferi mamei ei un zâmbet tremurat. E un început.

Şi era. Iar deocamdată era cel mai bun lucru la care Willa putea spera.

Capitolul 21

— Grady. Mama lui clipi spre el din uşa din faţă, apoi zâmbi larg. Ce surpriză!

Asta îl făcu să se simtă ca un nenorocit. Avusese parte destul de des de acest sentiment, aşa că era încă un buştean în grămadă.

— Bună, mamă, zise el. Îmi pare rău că nu vin mai des şi când nu e ziua cu grătarul familiei, dar…

— Nu, e în regulă, râse mama lui şi îl trase într-o îmbrăţişare. Suntem mereu bucuroşi să te vedem, dragule. Hai în casă!

El savură şi absorbi confortul îmbrăţişării mamei, simţindu-se din nou copil. Şi apoi se simţi din nou ca naiba, pentru că Willa nu avusese niciodată parte de aşa ceva. De confortul unui cămin şi de doi părinţi care să fie mereu acolo pentru ea.

El chiar lua drept sigure prea multe lucruri.

— Te iubesc, mamă.

Zise asta din adâncimile îmbrăţişării ei, iar ea se trase înapoi ca să se uite în ochii lui. Se aştepta să vadă surprindere, dar nu văzu decât simpatie.

— Şi eu te iubesc, dragul meu. Vrei să vorbeşti cu tata?

El aprobă din cap, cam şocat.

— De unde ai... Vreau să spun, de ce...

— A sunat Willa. Înţelegerea îi transformă ochii de culoarea furtunii în gri-închis.

Îmi pare rău că nu a funcţionat între voi doi.

— Da.

La naiba, intenţionase să-i spună chiar el! Avusese de gând să o facă, dar, desigur, tot amânase. Nici măcar nu răspunsese când îl întrebaseră dacă venea la grătarul familiei, pe care, evident, îl sărise.

Pentru că era un nenorocit.

— De unde ai ştiut că vreau să-l văd pe tata? întrebă el.

— Pentru că tată tău a fost acolo unde eşti tu acum, zise ea blând. Şi poate să-ți împărtăşească unele gânduri.

Grady era prea uluit ca să răspundă, aşa că o lăsă pe mama lui să-l ia de mână şi să-l ducă pe hol spre biroul tatălui său. Acesta ridică privirea când intră Grady, pe chip apărându-i un zâmbet.

— Grady! Mi s-a părut mie că aud voci afară.

Se ridică țeapăn de pe scaun, iar Grady rezistă dorinței de a-l ajuta. Aceeaşi mândrie care îl făcuse pe tatăl său să-şi aleagă cariera şi să lucreze aşa de mult acum avea să-l facă să refuze ajutorul.

— Hei, tată!

El îl bătu pe tatăl său pe spate într-un gest familiar, inspirând mirosul de fum de lemne despre care ştia că era doar în mintea lui. Tatăl lui nu mai fusese la un incendiu de ani întregi, dar intervenea memoria senzorială, iar Grady îşi îmbrățişă tatăl mai tare ca de obicei.

— Mama ta mi-a spus despre Willa. Tatăl său se retrase şi-şi drese glasul. Mi-a părut rău să aud asta. Chiar am crezut... Ei bine, nu contează acum.

— Ce ai crezut?

Tatăl lui ezită.

— Hai, stai jos!

Se aşezară amândoi în fotoliile de piele de lângă biroul lui. Tatăl îndreptă telecomanda spre televizor, oprind meciul de fotbal la care se uita. Apoi se întoarse spre Grady.

— Eu şi mama ta am crezut... că Willa ar putea fi aleasa.

Grady trase aer în piept, disperat să-şi răcorească durerea din piept.

— A fost. Timpul trecut îl lovi ca o cizmă în figură. Este.

Tatăl său sesiză corectura şi aprobă din cap.

— Nu renunți?

Grady se uită la mâinile lui.

— Ea vrea să o fac. Să spun că s-a terminat, dar eu nu pot... nu pot... Vocea îi tremură şi nu reuşi să-şi ridice privirea. Când o făcu în cele din urmă, fermitatea privirii părintelui său îi dădu putere. Am dat-o în bară, tată!

Tatăl său încuviință din cap, fără să fie deloc surprins.

— Vrei să-mi spui sau vrei să ghicesc?

Şi asta îl surprinse. Îi dădu lui Grady însă şansa să evite durerea de a spune toată povestea aceea stupidă.

— Cred că aş vrea să aud ce crezi.

Tatăl său îşi împreună mâinile în poală.

— Slujba, zise el simplu. Ca să o faci trebuie să te împaci cu faptul că fiecare incendiu, fiecare salt ar putea fi ultimul. Şi e greu ca naiba să planifici un viitor – pentru tine sau împreună cu cineva – când ştii în adâncul tău că s-ar putea să nu existe unul.

Grady inspiră şi expiră. Cuvintele, ideile acestea i se rostogoleau în minte odată cu cele mai negre gânduri de săptămâni întregi. La naiba, probabil de mulți ani!

Dar nu le verbalizase niciodată până acum.

Iar acum o făcuse tatăl său.

— Am crezut că fac ce trebuie, zise Grady uşor. Îndemnându-o pe Willa să trăiască mereu clipa, să fie spontană. Dar îmi dau seama că trebuie să fiu mai mult ca ea.

Să fac planuri pentru viitor în loc să fiu îngrozit de faptul că ar putea să nu existe unul.

Tatăl său îi oferi un zâmbet vag.

— Asta poate fi înfricoşător, zise el. Slujba nu e uşoară şi e greu să accepți că nu o poți face pentru totdeauna.

— Da, zise Grady, încuviințând din cap cu un nod în gât. Cred că nu am vrut niciodată să mă gândesc la ce va urma. Să accept faptul că am nevoie de un plan de rezervă pentru atunci când nu voi mai putea să fac asta.

Tatăl său îşi trecu degetele prin părul rărit şi îl studie îndelung şi serios.

— Ar fi trebuit să-mi atârn paraşuta în cui cu ani mai devreme decât am făcut-o.

Şi ar fi trebuit să îndrăznesc să admit că, ei bine, mi-era teamă. El râse, deşi râsul nu ajunse chiar până la ochi. Ce ironie, nu?

Grady îl atinse pe tatăl său cu piciorul, nevrând să întrerupă discuția cu o îmbrățişare.

— Eşti cel mai curajos tip pe care-l cunosc, tată.

Bărbatul clătină din cap.

— Curajul este supraevaluat. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra unui compromis. Să găsesc o cale prin care să pun căsnicia şi familia în centrul vieții mele în loc să le las la periferie.

Tatăl său ezită şi se uită spre uşă.

— Eu şi mama ta am avut perioade grele. Ştiai că la un moment dat am plecat de acasă?

— Poftim? întrebă Grady şi se lăsă pe spate. Când? Cum n-am băgat de seamă?

— Foarte uşor. Eram oricum mai tot timpul plecat. Tatăl său chicoti cu tristețe.

Erai mic, aşa că nu mă mir că nu-ți aminteşti. Vreau să spun că uneori chiar şi cele mai puternice relații au necazuri. Testul constă în felul în care le rezolvi.

Dacă tu poți să te pliezi sau dacă poate şi ea să se plieze şi să vă întâlniți undeva la mijloc ca să formați podul perfect.

Grady continuă să respire, încă procesând cuvintele tatălui său. Îşi strânse degetele, în minte formându-i-se planul. Râse, conştient de faptul că poate asta era cheia. Să facă un

plan, să găsească o cale să o întâmpine pe Willa la jumătatea drumului.

— O s-o fac.

Tatăl său îşi înclină capul într-o parte.

— Ce anume?

— Să o cuceresc din nou.

Grady îşi descleştă degetele, simţindu-se uşurat pentru prima dată de zile întregi.

Reuşi să zâmbească uşor, iar tatăl său îi întoarse zâmbetul.

— Bun băiat, zise el şi-l bătu pe Grady pe umăr. Un bărbat de acţiune!

Grady râse.

— Chiar mai bine. Un bărbat cu un plan.

Grady înfipse furculiţa în ultimele bucăţi de paste şi şuncă şi le duse la gură. Se încruntă spre foaia lucioasă pe care o ţinea pe genunchi şi la markerul albastru fără capac.

— La ce naiba lucrezi acolo? întrebă Tony şi se ridică să strângă farfuriile de la restul echipei.

De partea cealaltă a taberei, Jimmy izbucni în râs.

— Ăsta e proiectul artistic al lui Grady.

Grady rămase cu capul în jos, încă trasând un dreptunghi albastru-deschis.

— Fac planuri.

Tony râse şi stivui farfuriile.

— Oh, e ceva nou!

Ceva din expresia lui Grady trebuie să-i fi spus să nu insiste, pentru că se întoarse la Jimmy şi începu să vorbească despre brioşe cu şuncă la micul dejun.

Grady rată mare parte din ce vorbeau în timp ce-şi termina planurile cu markerul albastru şi-l luă în mână pe cel roşu. Lucra la asta de zile întregi, furând câteva momente după ce restul echipei se culca.

Dar seara aceea era ultima din acea intervenție. Aveau să strângă tabăra dimineață, iar Grady avea şansa lui. Şansa lui de a îndrepta lucrurile cu Willa.

El nu putea rata asta.

— ... de când m-am despărțit de Kayla, am fost...

— Stai aşa, cum?

Grady îşi îndreptă atenția spre conversația dintre Tony şi Jimmy.

— Tu şi Kayla v-ați despărțit?

Tony îi aruncă o privire serioasă.

— Ai ratat unele lucruri de când eşti doar cu gândurile tale de câteva săptămâni.

Grady făcu o grimasă, simțindu-se din nou ca un nenorocit.

— Scuze!

— Nu e cine ştie ce, zâmbi Tony, nepărând foarte afectat în timp ce freca farfuriile sub un jet de apă dintr-o ploscă. Treaba a fost destul de amicală. Asta e problema de fapt.

— Poftim?

— Suntem mai buni prieteni decât amanți, zise Tony încet, de parcă ar fi explicat ceva unui puşti de clasa întâi. Nu ca tine şi Willa.

Willa.

Doar auzindu-i numele, Grady simți cum îl durea din nou sufletul. Se uită la foile din poala lui şi apoi luă markerul galben. Putea să îndrepte asta, ştia că putea.

Mai făcu nişte marcaje şi se gândi la ceva ce voia să-i întrebe pe băieți. Ceva personal. Şi avea să se simtă ca un idiot întrebându-i.

— Voi aveți un fond pentru zile negre? întrebă el în cele din urmă.

Tony îşi înclină capul.

— Vrei să spui un cont de economii? El ridică din umeri. Da, sigur. Nu aşa de mare cât aş vrea să fie...

— Asta a zis şi ea, pufni Jimmy şi se plesni peste genunchi, dar Tony şi Grady îl ignorară.

— Dar dacă nu ar mai fi de lucru, continuă Grady, sau dacă sunteți răniți în acțiune ori ceva de genul ăsta şi n-ați putea lucra câteva luni?

— Am cam trei salarii puse deoparte, zise Tony. Ştiu că ar trebui să fie mai mult, dar am făcut împrumuturi pentru studii şi o mamă care are nevoie de ajutor uneori.

— Mda... Iar Grady nu avea pe nimeni şi economii care l-ar fi ținut şase zile dacă ar fi rămas dintr-odată fără job. M-am întâlnit cu un consilier financiar săptămâna trecută.

Tony ridică din sprâncene.

— Serios? Te-ai văzut cu tipul pe care ți l-am recomandat?

— Da.

Grady îşi drese glasul, nefiind sigur de ce se simțea jenat că prelua frâiele viitorului său. Chiar ştia ce face.

— Ți-am spus eu. Cum a fost?

— Mai bine decât m-am aşteptat, admise Grady. Am tot amânat asta ani întregi, crezând că nu voi apuca să ies la pensie.

Chiar şi Jimmy era atent acum.

— Ce a spus?

— Împreună am făcut un plan, zise Grady. Nu doar legat de economii, ci şi de ce pot să fac după ce nu voi mai sări.

Încruntându-se, Jimmy înfipse furculița în paste.

— Nu eşti niciodată prea bătrân ca să sari.

Vorbea ca un începător. Sau ca Grady înainte să-i vină mintea la cap.

— Mai am destui ani buni, dar nu voi fi unul dintre acei tipi care rămân prea mult în domeniu, zise Grady. M-am interesat de antrenamentele de pilot.

— La naiba, ai fi grozav la asta! rânji Tony. Aş zbura cu tine oricând.

— Mulțumesc. Asta înseamnă mult pentru mine.

Şi chiar însemna.

Doar că nu la fel de mult cât însemna să-i câştige Willei încrederea. Să o convingă de faptul că el putea să-i ofere genul de stabilitate pe care o merita ea.

Lucrul pe care ea îl dorea cu disperare, aşa cum începea el să înțeleagă.

El dădu iarăşi pagina din calendar şi mai notă ceva, de data asta cu markerul verde.

O oră mai târziu, strânse paginile şi băgă ultimul marker în rucsac. Apoi se vârî în sacul de dormit şi îşi puse braţele sub cap. Se uită la stele şi se gândi la Willa.

Chiar acum ea probabil era acasă în patul ei mare împreună cu Barrow şi Earmuff ghemuite lângă ea şi un ocean de stele fosforescente deasupra capului.

Recucereşte-o!

Acesta fu ultimul lui gând înainte să adoarmă cu toate speranţele ascunse în rucsacul de sub capul lui.

A doua zi de dimineaţă se trezi înaintea celorlalţi. Făcu micul dejun şi practic îl mâncă pe nerăsuflate înainte să spele tot şi să îndese lucrurile în rucsac.

— Unde e punctul de colectare? întrebă Jimmy când porniră spre nord.

— Un oraş mic pe nume McKenzie Bridge, zise el. La 8 kilometri spre est.

Tony fluieră.

— Atunci am face bine să pornim.

Soarele încă încerca să urce pe cer în timp ce ei porniră printre copaci în ritm alert. Pământul era în mare parte neted, iar pădurea nu era aşa de deasă. Fumul plutea prin aer deasupra loc ca o ceață uşoară, dar în afară de asta dimineața era limpede.

Grady punea o cizmă în fața celeilalte şi se concentra asupra bătăilor inimii ca să nu se gândească la Willa. Sau la posibilitatea ca planul lui să nu funcționeze.

— Să mă îmbăt la Belknap Hot Springs, zise Jimmy care pornise jocul de data asta. Asta e doar la câțiva kilometri de McKenzie Bridge, nu-i aşa?

— Sper că ai de gând să faci duş mai întâi, zise Tony.

— Poate.

— Să stau pe canapea, să mă uit la televizor şi să mănânc pizza, zise Grady.

Pieptul i se strânse, dar el alungă durerea. Oare aveau să facă asta vreodată? să se cuibărească împreună pe canapea şi să se uite la A cui e replica oare? cu o cutie de pizza răcită pe masa de cafea din fața lor?

Tony mârâi.

— Cartofi la Ramble Inn, zise el. Kayla vine să ne vedem acolo când ne întoarcem.

— Credeam că v-ați despărțit, zise Grady.

— Da, dar încă suntem prieteni, zise el. Mai bine prieteni decât amanți, îți aminteşti?

Grady îşi amintea.

Nu uitase nici ce spusese Tony după aceea.

„Nu ca tine şi Willa."

Ei aveau ceva unic, chiar şi Tony observase asta. Gândul îi provocă durere în suflet, dar îi oferi şi speranță. Avea să se întoarcă în oraş, să se ducă direct acasă pentru a face un duş şi apoi la Willa ca să...

— Hei, uite camioneta noastră! strigă Tony. Cred că nu va trebui să aşteptăm de data asta.

Grady ridică privirea, surprins să vadă că ajunseseră deja la punctul de colectare.

O camionetă verde prăfuită stătea într-un cerc luminat de soare. Cerc care se făcu şi mai mare când Willa coborî din camionetă îmbrăcată într-o rochie albastră şi cu ochelari de soare. Ea îi dădu jos când se îndreptă spre el cu faţa plină de speranţă.

Grady încremeni. Se opri din mers, rămase nemişcat, încetă să mai respire şi rămase încremenit între doi pini.

— Willa.

— Bună.

Zâmbetul pe care ea i-l oferi era timid, nu era deloc zâmbetul ei normal.

— Bine ai venit acasă!

Acasă. Se afla la 320 de kilometri de casă, dar Willa era acolo, iar acasă era exact ce simţea el în acel moment. Deschise gura ca să pună întrebări – cum, de ce, ce Dumnezeu făcea acolo, dar ea vorbi prima.

— Am tot cumpănit dacă vreau să fac asta în faţa colegilor tăi. Ea se uită la Tony şi Jimmy înainte să facă un pas înainte. Willa era într-adevăr acolo, nu era un miraj. Nu vreau să te fac să te jenezi şi nici pe ei.

— Pentru noi e în regulă, zise Jimmy rânjind şi îşi puse rucsacul jos. Nu ne jenăm aşa de uşor.

Tony îşi dădu ochii peste cap şi îl apucă pe Jimmy de mânecă.

— O să aşteptăm în camionetă.

El îl trase pe Jimmy spre maşină, clătinând din cap în timp ce se urca în urma lui. Uşa se închise şi apoi rămaseră doar ei doi. Grady şi Willa.

Sfinte Dumnezeule! Lui încă nu-i venea să creadă că era ea.

— Ce faci aici?

— Am venit să-ți cer scuze, zise Willa şi se uită în pământ, frecând praful cu sandaua. Am greşit. Ea îşi ridică privirea şi se uită de data asta în ochii lui. Am greşit în multe privințe, dar mai ales când am considerat că tu îmi distragi atenția. Nu erai o distragere, Grady! Erai cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, iar eu eram prea prinsă de propriile anxietăți ca să-mi dau seama de asta.

El se holbă la ea, abia îndrăznind să-şi creadă ochilor. Ea chiar era acolo şi spunea astea pe care nu visase să le audă de la ea.

— Dar ți-am distras atenția, zise el. Îmi pare rău în privința afacerii TechTel.

— Nu e vina ta, zise ea. A fost mai uşor să dau vina pe tine decât să dau vina pe mine şi să accept că sunt doar un om. Că nu pot să-mi conduc viața ca un robot.

Am o inimă, un suflet şi un corp care tânjesc să te aibă aproape şi nimic din restul nu contează dacă nu faci parte din lumea mea.

El trase aer în plămâni, abia venindu-i să-şi creadă ochilor. Ea bătuse tot drumul până acolo pentru el?

— Nu-mi vine să cred că eşti aici!

Ea râse, deşi destul de tremurat.

— Am muncit foarte mult. Cu un terapeut, vreau să spun. Şi învăț să-mi acord merite pentru că am creat genul de stabilitate pe care mi l-am dorit mereu.

Grady făcu un pas în față, neîndrăznind încă să o atingă.

— Acum înțeleg de ce contează asta aşa de mult pentru tine. De ce contează acum şi pentru mine, având în vedere că suntem împreună în treaba asta.

Ea făcu ochii mari şi lacrimile îi sclipeau în ei.

— Suntem?

El îşi dădu rucsacul jos şi aruncă şosetele transpirate şi sticlele goale de apă.

— Am făcut ceva pentru tine.

Un râset uşor umplu aerul în timp ce el aruncă tricourile murdare şi încă o pereche de şosete.

— Mi-ai împletit un coş sau ceva de genul ăsta? întrebă ea.

— Nu, ceva mai bun de atât.

Cel puțin spera că era mai bun.

El se îndreptă de spate şi întinse ceva cu mâinile care îi tremurau un pic.

Willa se holbă şi apoi se întinse încet să-l ia.

— Un calendar? întrebă ea cu capul înclinat într-o parte. Mi-ai făcut un calendar?

— Uită-te înăuntru!

El nu-şi putu stăpâni izbucnirea stupidă de speranță care îi umplea inima, vocea în timp ce ea îl deschidea.

El privi în timp ce ea dădea pagina la luna curentă şi apoi dincolo de ea. Trecu prin vară, toamnă şi iarnă, apoi...

— Ce înseamnă toate culorile?

Ea îl privi cu multă curiozitate în privire.

— Cercurile verzi sunt planurile pe termen lung, weekendurile pe care le vom petrece împreună, genul ăsta de lucruri. El înghiți din greu cu pulsul bătându-i în gât. Dreptunghiurile albastre sunt pentru magie spontană – când pot să-ți fac surprize.

Ea îşi înclină capul, buzele curbându-se a surprindere.

— Ai făcut planuri pentru spontaneitate?

Da, suna ciudat şi pentru el. Dar se putea adapta, putea învăța să planifice aşa.

— Datele marcate cu roşu sunt ale tale, continuă el. În fine, timp singur pentru fiecare dintre noi. Dar alea sunt zilele

când îmi spui să plec pentru că ai multă treabă ca să-ți faci visurile să ți se împlinească şi ai nevoie de spațiu.

Ea simți cum i se umplură ochii de lacrimi. Se uită la el – îl privi lung – în timp ce mâinile începeau să-i tremure.

— Oh, Grady... Vocea ei se frânse în timp ce se uită din nou la calendar. Când ridică privirea, o lacrimă i se prelinse pe obraz. Ai face asta pentru mine?

El aprobă din cap în timp ce simțea o senzație de uşurare.

— Da, zise el. Nu mi-a plăcut niciodată să fac planuri pentru că nu am întâlnit pe nimeni cu care să le pot face. El înghiți din greu, emoția înecându-l. Dar vreau să fac asta cu tine. Pe termen lung, pe termen scurt – vreau totul cu tine, Wills!

Pe obrazul ei se prelinse încă o lacrimă. Ea râse şi o şterse cu mâna. Nici nu ştii ce mult înseamnă asta pentru mine!

Ba da, ştia.

Exact aşa cum ştia cât de mult însemna pentru el că ea îşi luase liber de la muncă pentru a veni acolo şi a-l întâlni la punctul de colectare. Cuvintele tatălui său îi răsunară în minte în timp ce făcea un pas mai aproape de ea.

„Testul constă în felul în care le rezolvi. Dacă tu poți să te pliezi sau dacă poate şi ea să se plieze şi să vă întâlniți undeva la mijloc ca să formați podul perfect.”

Acum erau acolo şi formau acel pod.

— Te iubesc, Willa.

Sfinte Dumnezeule, chiar spusese asta!

Ea râse şi păru din nou luată prin surprindere.

— Şi eu te iubesc.

Ea îşi aruncă un braț în jurul lui, cu celălalt strângând calendarul.

— Aşa de mult! Şi mi-a fost îngrozitor de dor de tine, cum nici nu crezi.

— Ba cred. El o trase în brațele lui, recunoscător să o simtă din nou lângă el. Şi mie mi-a fost dor de tine. El o sărută mai întâi blând, apoi sărutul adâncindu-se în timp ce ea se lipea de el, aşa de caldă, moale şi dulce. El se simți amețit în timp ce se retrase ca să o privească. Scuze, zise el, miros ca un foc de tabără scăldat în transpirație.

Ea clătină din cap şi se lipi mai bine de el.

— Miroşi grozav pentru mine.

Willa se uită din nou la calendar şi îl studie mai atentă. El o văzu încordându-se.

— Stai aşa! Ea se dădu înapoi din nou şi trecu apoi cu degetele peste liniile pe care le trasase el. Ce sunt liniile astea marcate cu galben în ianuarie?

El rânji, cu pulsul bătându-i în gât. Evident, era stilul Willei să observe.

— Ipotetic vorbind, zise el, întotdeauna mi s-a părut extraordinar să plănuiesc o escapadă romantică în Australia. E finalul oricărui sezon de incendii şi...

— Serios? exclamă ea şi rămase cu gura căscată. Întotdeauna mi-am dorit să vizitez Australia!

Ea se uită la calendar, încă încercând să înțeleagă totul.

— Şi punctul roz, continuă el, arătând spre un punct la mijlocul acelei perioade.

Tot ipotetic, ar fi un moment foarte bun să cer pe cineva special în căsătorie în această vacanță ipotetică.

El lăsă cuvintele să atârne între ei, ştiind că se expusese foarte mult. Ştiind că Willei nu-i plăceau surprizele, aşa că poate era mai simplu să se obişnuiască amândoi cu ideea.

Pentru el nu era nimic de analizat. Era 100% sigur că voia să-şi petreacă restul vieții cu Willa. Nu era nici o îndoială în mintea lui.

Dar poate că ea avea nevoie de mai mult timp ca să ajungă acolo. Să analizeze fiecare posibilitate, să proceseze fiecare obstacol, să planifice totul până la ultimul detaliu.

Iubea asta la ea. Iubea de fapt totul, dar mai ales asta. Ce îi făcea aşa de diferiți era lucrul pe care îl iubea cel mai mult la această femeie care stătea dinaintea lui cu lacrimi în ochi şi cu un calendar marcat în brațe.

Ea nu vorbea, iar el îşi simțea inima în gât.

— Willa? zise el şi o atinse pe braț. Nu trebuie să respectăm calendarul dacă nu vrei, zise el. Am putea...

— Răspunsul meu ipotetic la întrebarea ta ipotetică ar fi da, zise ea şi o lacrimă i se prelinse pe obraz. E un lucru cu care sunt complet de acord – să avem un moment spontan.

Grady rânji şi o trase iarăşi în brațele lui, strivind calendarul între ei.

— Te iubesc aşa de mult! şopti el în părul ei. Al naibii de mult!

— Şi eu te iubesc.

Iar undeva la mijloc, în acel spaţiu aproape insesizabil dintre corpurile lor, totul era exact aşa cum trebuia să fie.

Epilog

Şase luni mai târziu

— Bonjur, sexy! zise Grady şi rânji în timp ce intra pe uşa apartamentului lor de hotel în costumul de paraşutist.

Faptul că era desfăcut până la talie şi pe dedesubt nu purta nimic nu-i scăpă Willei.

— Arăţi ca un stripper, zise ea radioasă în timp ce se ridica să-l întâmpine, cuprinzându-i pieptul gol cu braţele. La naiba, ce bine era! Un stripper australian sexy!

— Asta e bine sau rău?

— Un lucru foarte bun. Ea îşi trecu palmele peste muşchii lui de pe spatele gol.

Cum a fost la serviciu?

— Grozav. În fine, cât poate fi un incendiu de pădure. Am redus incendiul la sud de Brisbane. Mai vin echipe din Noua Zeelandă ca să ne ajute, plus echipele noastre.

— Şi antrenamentul de pilotaj? Ea îl sărută pe bărbia nerasă, apoi depuse încă un sărut pe marginea gurii lui. Încă îți place?

— Foarte mult. El lăsă mâna să-i cuprindă talia şi pe cealaltă o coborî mai jos ca să o strângă de fund. Aproape la fel de mult cât te iubesc pe tine.

Ea se foi lângă el.

— Pare serios.

— Da, foarte serios. Ți-am spus cât ador faptul că sunt în Australia cu cea mai frumoasă femeie din lume?

Willa râse.

— Spune-mi când o să apară ca să mă dau din calea ta!

Grady o trase spre el şi o sărută lung, profund şi puternic. La naiba, cât era de bine! Avea să se sature oare de asta vreodată?

Ea era destul de sigură că nu. Ultimele şase luni fuseseră cele mai bune din viața ei, cu ei amândoi învățând să se adapteze ca să-i lase spațiu celuilalt. Ea devenise mai pricepută la închis telefonul, făcând o regulă strictă: să îl lase în serile cu întâlniri.

Seri planificate. Asta făcea Grady, era felul lui de a prelua inițiativa, de a plănui cele mai romantice întâlniri pe care le trăise ea vreodată. O aventură la lumina lunii cu pantofi în zăpadă, cacao caldă şi ploaie de meteoriți. Un joc caraghios de Twister pe dezbrăcate care îi lăsase pe amândoi cocoşați de râs, cu lacrimile şiroindu-le pe obraji.

Iar Willa învățase subtila artă a spontaneității. Uneori era la fel de simplu să treacă pe la Hart Valley Air Center cu un picnic-surpriză. Alteori era de acord cu planul nebunesc de a umbla prin magazinele de chilipiruri împreună, fiecare alegând un costum scandalos de cinci dolari pe care să-l poarte la o cină luată la o bodegă de camionagii.

Şi niciodată lumea nu se prăbuşise în jurul ei pentru că îşi lua liber de la muncă.

Ea învățase să planifice, să îşi ia timp liber şi să comunice mereu cu clienții.

Timpul astfel obținut o făcuse să se simtă mai ageră şi mai eficientă decât fusese în toată cariera ei.

— La ce te gândeşti? întrebă Grady şi se trase înapoi, întinzând mâna ca să-i dea părul de pe față.

Willa îi zâmbi.

— La cât sunt de fericită, zise ea. Şi cât de recunoscătoare că sora ta a avut toți kilometrii aia de zbor adunați ca să mă aducă aici.

Grady o sărută din nou.

— Avantajul de a avea atâția frați şi surori este că e întotdeauna unul cu o profesie folositoare, care te poate ajuta la nevoie.

— Ieri i-am scris o scrisoare de mulțumire, zise Willa. Şi un cadou pentru copii.

Nu-mi vine să cred că o să mai ai două nepoate gemene!

— Familia Billman se pricepe să se înmulțească, trebuie să recunoaştem asta.

Willa zâmbi.

— E un sentiment plăcut să faci parte din familie, zise ea. Să fii primit cu brațele deschise.

— Ei te iubesc, zise el. Nu la fel de mult cât te iubesc eu, dar destul.

— Şi eu îi iubesc, rânji ea şi îl sărută din nou. Iar tu, tu eşti OK.

El o apucă de fund şi strânse.

— Doar OK?

— Hm... Ea ridică din umeri şi în ochi îi apăru o sclipire jucăuşă. Eşti îndeajuns de bun.

El o strânse de fund mai tare, iar ea sări înapoi râzând. Grady o fugări, prinzând-o până la urmă lângă pat. Tocmai era pe cale să o răstoarne când sună telefonul.

Se uitară amândoi la el.

— Trebuie să răspunzi? întrebă Grady.

— Nu, zise ea. Închid pe ziua de azi, e timpul să ne jucăm.

Ea avusese norocul să obțină câțiva clienți australieni noi şi câțiva din Noua Zeelandă. Avusese şedințe toată dimineața şi se dovedise că țara de la antipozi era pregătită pentru genul de web development oferit de ea.

Iar acum venise vremea să savureze acest hotel minunat – sigur, prietenos cu bugetul – pe care îl rezervaseră. Era prima zi liberă a lui Grady, iar a doua zi aveau să facă snorkeling la Marea Barieră de Corali.

Willa se aşeză pe pat şi-i aruncă o privire provocatoare.

— Nu-i aşa că e minunată salteaua?

— Foarte moale. El se lăsă pe pat lângă ea, făcându-i pe amândoi să salte. Am planuri mari pentru patul ăsta.

— Îmi place când vorbeşti murdar, zise ea mârâind şi depuse un sărut pe buzele lui. Planurile sunt foarte sexy!

— Ştiu care sunt butoanele tale sexy.

El îi depuse un şir de sărutări pe marginea bărbiei, iar Willa îi tachină urechea.

— Miroşi a fum, zise ea, îngropându-şi fața în scobitura gâtului. Nu credeam că ai fost la o intervenție azi.

— N-am fost. Doar am ajutat la organizarea echipamentului. Pot să fac duş dacă vrei.

— Nu mă deranjează, zise ea şi-i sărută punctul cald de la baza gâtului, apoi se trase înapoi zâmbind. Asta doar dacă vrei să faci duş. Aş putea să te ajut să te speli în locurile alea greu de atins.

— Tentant, foarte tentant.

El o mai sărută o dată şi apoi se lăsă pe spate, pe coate ca să se uite pe fereastră.

Ambarcațiuni albe cu pânze se legănau în port. Willa îşi trecu o mână peste pieptul lui în timp ce afară treceau în zbor doi papagali nimfă.

— Azi am vorbit pe Skype cu Stevie, zise ea. Kayla a încercat să le convingă şi pe pisici să-şi facă apariția, dar nu le-a interesat.

— I-ai spus lui Stevie că e băiat bun şi că ne vom întoarce curând?

— Absolut, zise ea. Carl ne salută, să ştii.

Grady râse.

— Mă bucur că eu şi peştele tău ne-am împrietenit, zise el. Vreo veste de la tatăl tău?

— Aislin s-a dus ieri să-l vadă, zise ea. I-a dus ceva de mâncare şi s-a întâlnit cu noul lui supraveghetor. Se descurcă grozav. Ia zi după zi, aşa cum ar trebui de fapt.

Ea fusese destul de neliniştită să-l lase singur aşa de curând după ce ieşise din centrul de dezintoxicare. Era o perioadă dificilă în care să-l abandoneze şi aproape că se convinsese să rămână. Dar prietenele ei o ajutaseră – Aislin, Kayla, ba chiar şi colegii lui Grady şi fraţii acestuia. Toată lumea se mobilizase ca să se asigure că el era doar rareori singur şi că avea mereu ajutor în jurul lui.

— Mă bucur că e bine. Ştiu că nu voiai să-l laşi singur.

— Ştiam că prietenele mele mă vor ajuta, zise ea. Şi ştiam că el trebuia să se descurce singur. E în regulă. O să-l văd când ne întoarcem acasă.

Grady zâmbi.

— Vorbind de casă, voiam să te întreb ceva.

Ea îşi ţinu răsuflarea, întrebându-se dacă ăsta era momentul. Cel pe care el îl marcase în calendar cu multe luni în urmă. Ea îl asigurase că spontaneitatea era grozavă – ba chiar preferabilă – când venea vorba de logodnă.

Dar nu se putu să nu constate că ziua aceea era exact în mijlocul călătoriei lor în Australia.

Grady îi luă ambele mâini şi îi zâmbi, privind-o în ochi.

— Probabil nu e o surpriză faptul că vreau să mă căsătoresc cu tine.

Inima Willei începu să bată aşa de tare, încât şi-o auzea în urechi. Ea aprobă din cap, surprinsă să simtă fluturi care i se agitau în stomac.

— Ai zis asta de câteva ori.

Sau de o duzină de ori, ceea ce era în regulă pentru ea. Ea era pregătită. Pentru propunerea asta – dacă asta era – şi pentru restul vieții lor împreună.

— Ştiu că aici am cam renunțat la spontaneitate, continuă el, dar tot mai am o surpriză în mânecă.

El se aplecă şi deschise sertarul de la noptieră. Când el îşi trase mâna înapoi, Willa scoase o exclamație de surprindere. În mijlocul palmei lui stătea o cutiuță roşie, nemailăsând nici un dubiu cu privire la ce avea să se întâmple.

Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, i se puse un nod în gât de emoție.

— Când ai făcut asta?

— Nu te teme, n-am cheltuit un milion de dolari!

Iubea faptul că el ştia că asta conta pentru ea. Că nu era genul de femeie care să-şi dorească un inel mare şi sclipitor. Că ei îi păsa mai mult de buget, că era mai important pentru ea să se asigure că el îşi putea permite asta.

Dar cumva el tot reuşise să o surprindă.

— William Marie Frank, zise el, zâmbind când pronunță numele ei rar şi real.

Apoi continuă: Willa, în mai puțin de un an tu ai devenit cea mai importantă persoană din viața mea. Eşti partenera mea favorită pentru jocuri şi de duş. Îmi tolerezi jocul de minigolf şi mă faci să râd de o sută de ori pe zi. Mai mult, mă faci să fiu o versiune mai bună a mea.

Willa simți că lacrimile îi gâtuiau vocea şi îşi şterse o lacrimă de pe obraz cu dosul palmei.

— Şi eu simt acelaşi lucru. Când sunt cu tine, sunt cea mai bună persoană din câte pot să fiu.

El rânji.

— Şi erai deja destul de grozavă.

Ea râse şi îşi şterse din nou lacrimile.

— Nu mă aşteptam să mă emoţionez aşa.

Altă surpriză. Cea mai bună.

Grady rânji şi se lăsă să alunece de pe pat, îngenunchind dinaintea ei.

— Nu-mi pot imagina viața fără tine. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da, zise ea gâtuit şi încuviință din cap aşa de tare încât iar începură să i se prelingă lacrimile pe față. Da, repetă ea în timp ce-şi lăsă privirea să se oprească pe inel pentru prima dată – un cerc simplu cu un mic diamant şi o montură simplă în aur. E foarte frumos, Grady. De unde ai... Ea atinse inelul, amintirea sclipindu-i în minte. Avea ceva acest inel. Oh, Dumnezeule! Ea simți că i se taie răsuflarea când îşi dădu seama de unde ştia inelul.

De ce era aşa de familiar, aşa de plin de nostalgie. Îl privi ca să-i confirme. E al mamei mele!

— Da, aprobă Grady, aşa e.

— Dar am crezut...

Ea încercă să-şi amintească detaliile acelei conversaţii cu mama ei.

— Dar ea mi-a spus că l-a amanetat. Că l-a vândut pentru un bilet de întoarcere în Florida la tratament.

— Aşa e, îi confirmă Grady în timp ce scoase inelul din cutie şi i-l întinse. Am întrebat-o despre asta când a venit în vizită. Când erai la alergat cu Kayla. Ea mi-a spus restul poveştii.

— E şi o poveste?

El aprobă din cap.

— Părinţii ei, zise el, ei au convins-o că ar trebui să se întoarcă. Nu la tine sau la tatăl tău, dar au fost de acord că ar trebui să aibă un fel de memento. Tatăl ei a sunat la amanet şi l-a răscumpărat. Ea l-a avut tot timpul.

— Nu-mi vine să cred! O lacrimă i se prelinse pe faţă. Am crezut că nu-l voi mai vedea vreodată.

El i-l puse pe deget. Era un pic larg, dar modelul era exact cum trebuia.

— Putem să luăm altul dacă vrei, se oferi Grady. Dacă ți se pare că e de rău augur, sau vrei ceva mai frumos, sau...

— Nu, e perfect. Ea ridică mâna şi făcu micul diamant să sclipească în lumină. E simplu. E exact ce mi-aş fi dorit!

— Foarte bine. El rânji, părând uşurat. Asta şi speram. Părea să fie genul tău de inel.

Ea îşi înclină degetele într-o parte şi cealaltă, imaginându-şi-o pe mama ei făcând acelaşi lucru cu ani în urmă.

— Nu-mi vine să cred că l-a păstrat! şopti ea. Toți aceşti ani... Trebuie să fi însemnat ceva pentru ea.

— L-a păstrat pentru tine, zise el. Ştia că probabil nu te va mai revedea niciodată, dar mereu a avut o mică speranță.

Ea îşi aruncă brațele în jurul lui, lăsându-i urme de lacrimi pe cămaşă.

— N-ai idee cât de mult înseamnă pentru mine.

— Ba cred că da.

— Ştii, nu-i aşa? Ea se trase înapoi şi se uită la el, zâmbind şi privindu-l în ochi.

Mulțumesc că mă iubeşti aşa cum sunt. Că mă înțelegi şi mă accepți cu tot pachetul în loc să încerci să mă schimbi în ceva ce nu sunt!

— Oh, cred că amândoi ne-am schimbat în bine, zise el. Că nu suntem aşa de rigizi ca să nu ne dăm seama că avem nevoie să facem compromisuri.

Ea râse şi întinse mâna ca să admire inelul.

— Mulțumesc, Grady. Mă bucur că te-am găsit!

El se aplecă şi o sărută, revendicându-i gura cu a lui. Nu dură mult până când lucrurile se încinseră, aşa cum se întâmpla mereu.

Următorul lucru pe care şi-l aminti era că el o împingea pe pat şi mâna lui urca pe sub fusta ei, în timp ce ea îl cuprindea cu brațele inspirându-l. Soț. El avea să fie soțul ei.

Cum de era aşa de norocoasă?

Când se despărțiră, amândoi respirau greu.

— Deci asta e pentru totdeauna, zise ea. Serios.

— Da, spuse el. Vrei ca Stevie să fie cel care aduce inelul?

— Poate că ar trebui să stabilim o dată mai întâi, zise ea.

— Adevărat, fu el de acord. Nunțile necesită multă planificare.

Ea se cuibări lângă el.

— Sau am putea fugi, zise el. Aş fi de acord şi cu asta.

În timp ce rostea acele cuvinte, ea îşi dădu seama că erau adevărate. Un eveniment planificat minuțios, o ceremonie spontană la tribunal sau ceva între acestea... Totul era în regulă câtă vreme erau împreună.

— Mulțumesc că mi-ai oferit cele mai bune întâlniri pe care le-am avut vreodată! zise ea. Şi singurele de care voi avea vreodată nevoie.

— Îmi place cum sună.

Ea îl sărută din nou, recunoscătoare că ajunseseră la finalul jocului lor cu întâlnirile.

Şi la începutul restului vieții lor.

Mulţumiri

Le sunt profund recunoscătoare celor de la Redmond AirCenter din Redmond, Oregon, pentru că mi-au dat atâtea detalii uimitoare despre viața şi cariera pompierilor paraşutişti. Le sunt recunoscătoare în special lui Bill Selby, Sam Johnson şi Tony Selznick pentru că şi-au găsit timp ca să-mi spună poveştile lor.

Orice schimbare a faptelor şi licențele artistice cu privire la detaliile intervențiilor pompierilor paraşutişti îmi aparțin.

Sunt atât de recunoscătoare membrilor din echipa mea de marketing, Fenske's Frisky Posse – pentru ideile creative, sugestiile de nume pe care mi le-ați împărtăşit în timp ce salivați peste fotografiile făcute în vizita mea la Redmond Air Center (ah, scuze, Sam… De asemenea, e o coincidență faptul că tipul de pe copertă arată ca tine).

Mulțumesc minunatei asistente Meah Cukrov, care are grijă să nu fiu împrăştiată şi pentru că e întotdeauna o persoană minunată. Mulțumiri şi Lindei Grimes pentru feedback şi susținere morală. Eşti cel mai bun agent şi cel mai bun critic pe care şi l-ar dori o tânără.

Apropo despre agenți, n-aş fi ajuns nicăieri fără susținerea şi încurajarea lui Michelle Wolfson de la Wolfson Literary. E uimitor cât s-a schimbat industria în cei peste 12 ani

petrecuți împreună şi, de asemenea, e uimitor că încă rămân fără aer când îți văd numele apărând pe telefon. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut şi continui să faci pentru cariera şi pentru echilibrul meu psihic!

Îmi apreciez foarte mult cititorii, fie că e prima carte de Tawna Fenske pe care o citesc, fie că au devorat toate cele 30 de titluri din lista mea. N-aş putea face asta fără voi!

Multă dragoste şi mulțumiri pentru Cheryl Howard şi Liana Ottaviano pentru că mi-au împrumutat jocurile lor neprețuite de Monopoly pentru cercetarea mea.

Garantez că nu am făcut nimic nepotrivit cu ele. Mai mult sau mai puțin.

Mulțumesc şi întregii echipe de la Entangled Publishing, mai ales lui Liz Pelletier pentru sesiunea de brainstorming amețit din Denver. Sunt recunoscătoare pentru toată munca ta grea şi dedicarea de a face ca toate cărțile mele să fie cât de bune pot fi. Îmbrățişări şi pentru Jessica Turner, Melanie Smith, Heather Riccio, Heather Howland, Curtis Svehlak, Stacy Abrams, Meredith Johnson, Katie Clapsadl şi pentru oricine din echipa Entangled al cărui nume am uitat să-l menționez aici. Vă iubesc pe toți!

Nesfârşite mulțumiri familiei mele pentru toată dragostea, susținerea şi zâmbetele. Dixie şi David, Russ, Carlie şi Paxton, Cedar şi Violet – sunteți cea mai bună familie de fani pe care mi-aş fi putut-o dori.

Şi îi mulțumesc lui Craig Zagurski pentru că e în continuare cel mai grozav soț pentru o autoare de romane de dragoste. Eşti cel mai sexy erou pe care am avut plăcerea să-l cunosc în viața reală şi sunt foarte recunoscătoare că eşti al meu pentru totdeauna.

Despre autoare

Când Tawna Fenske şi-a luat diploma în literatură engleză la 22 de ani, a sărbătorit umplând un sac de gunoi uriaş cu romane de dragoste şi l-a târât peste tot după ea până când le-a citit pe toate. Acum este finalistă a RITA® Award şi autoare de bestselleruri în USA Today, scriind ficțiune umoristică, romane cu scene picante şi poveşti de dragoste frumoase, cu întorsături de situație neobişnuite. Locuieşte în Bend, Oregon, cu soțul, copiii acestuia din prima căsătorie şi o menajerie de animale obraznice, unde îi place să facă drumeții, să vâslească pe placa de surf şi să inventeze scuze ca să soarbă vin pe veranda din spate. Poate să curețe o banană cu degetele de la picioare şi pierde în medie cam douăzeci de perechi de ochelari pe an.

tawnafenske.com

CUPRINS

- capitolul 1
- capitolul 2
- capitolul 3
- capitolul 4
- capitolul 5
- capitolul 6
- capitolul 7
- capitolul 8
- capitolul 9
- capitolul 10
- capitolul 11
- capitolul 12
- capitolul 13
- capitolul 14
- capitolul 15
- capitolul 16
- capitolul 17
- capitolul 18

- capitolul 19
- capitolul 20
- capitolul 21
- epilog
- mulțumiri
- despre autoare